

Giới thiệu Cô Gái Hoa Nhài Của Anh

Số chương: 76

Editor: Đồng Xanh

Thắm Thận cùng cô bạn gái nhỏ đã ở bên nhau được ba năm. Hai người vẫn hài hoà ở chung, cho tới một ngày, bạn gái nhỏ của hần lại nói với hần rằng cô phải rời đi, thời hạn đã tới.

Bị cô nói như vậy, hần xụ mặt, khẽ híp đôi mắt đào hoa, buông ra tiếng: "Thật tốt."

Không có cô bạn gái nhỏ quán hàng ngày, hần thoải mái tụ tập đánh bài, đua xe phóng túng. Nhưng hình như có duy nhất một nơi không thoải mái, đó chính là lồng ngực - ần ần có chút buồn rầu khó chịu...

Trở về thay tại một buổi tiệc thế gia, hai người lại lần nữa gặp nhau. Thắm Thận nhìn thấy cô xinh đẹp cười rạng rỡ khoát tay người khác. Lúc này hần mới nhận ra cảm giác không thoải mái của hần xuất phát từ đâu.

Mặt hần đen như than, "Hứa Mạt, em lại đây cho lão tử"

Buổi tiệc hôm đó, Thắm thiếu uống say, ăn vạ trong lồng ngực cô bạn gái nhỏ, không biết xấu hổ mà cầu ôm, cầu hôn một cái: "Tiểu Mạt Mạt, tiểu Lily, hoa nhài nhỏ của anh, em mau trở lại bên anh đi, anh rất nhớ em..."

Quần chúng vây xem: "....."

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Hoa Nhài Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 1

Cuối mùa thu, bầu trời xa xa có vài đám mây trắng điểm tô như hoa tuyết. Bạch quả rụng trên đường như tạo thành một dãy phân cách. Mọi âm thanh đều tịch tịch, núi xa đứng sừng sững. Chiếc xe chậm rãi hiện ngang tiền vào một tòa sơn trang.

Cánh cổng điêu khắc hoa văn đen chậm chậm khép kín lại, hai bên con đường được xây dựng kiểu pháp rụng đầy lá cây, kéo dài đến tận đỉnh núi, cây cao che cả một phía chân trời tựa như cây dù lớn.

Trần trọc cả đoạn đường, tòa sơn trang ẩn sau lưng chừng núi dần lộ ra, cao lớn nguy nga, khí thế hùng vĩ, an tĩnh lại thần bí.

Xe trầm ổn mà ngừng lại ở cửa sơn trang, Hứa Mạt mới thu hồi ánh mắt rơi xuống nơi địa phương xa xăm.

Tài xế mở cửa sau, thân sĩ khom lưng làm động tác đưa tay mời cô bước xuống với tư thế lễ phép.

Hứa Mạt cười dịu dàng, nghiêng người bước xuống xe.

Tần quân gia đã sớm chờ ở nơi đó, đến khi cô đứng ổn trọng lúc này mới bước tới nghênh đón cô.

"Hứa tiểu thư, thiếu gia đang ở bên trong chờ tiểu thư"

Nhớ năm nào mới tiếp xúc cùng Tần quân gia mái tóc hoa râm, biểu tình giản dị, ngữ khí lại vô cùng cung kính. Đối mặt với bất trưởng giả như vậy, tuy đã qua hai năm nhưng vẫn là thấy có chút không quen. Cô nhẹ nhàng mà gật đầu đáp: "Dạ"

Tần quân gia dẫn đường, Hứa Mạt đuôi theo sau. Hai bên đường đi của sảnh ngoài treo đầy những bức tranh cổ, vệt sáng của thời Trung cổ tạo nên một màu sắc hoài cổ hài hòa với tấm thảm dưới chân, thật rất ấn tượng, vách tường gạch màu đen đầy những đường vân đá, sinh ra một cổ lạnh lẽo khó tả.

An viên sơn trang trước đây thường là nơi tiếp đãi giai tăng, các phu nhân phú quý. Vô thức những người lui tới nơi này tự hội cũng không ngoại lệ đều là con nhà hào môn thế gia giàu có.

Hứa Mạt đối với nơi này cũng coi như có chút quen thuộc, cảnh hoa lệ cũng chỉ là biểu tượng, chân chính ngập trong vàng son, tất cả được che dấu phía sau. Trái ngược với cảnh hoa lệ tao nhã, thanh tịnh, nơi này lại là nơi không yên não nhiệt.

Vòng qua tầng tầng lớp lớp cánh cửa, Tần quân gia đẩy cánh cửa lớn, hướng Hứa Mạt hơi khom lưng nhìn cô một cái: "Vào thôi tiểu thư"

Hứa Mạt gật gật đầu, nhẹ giọng nói câu "Cảm ơn Tần quân gia"

Tần quân gia chuẩn bị đóng cửa lại: "Không cần cảm ơn, đây là việc ta nên làm"

Trước khi đi ông làm như muốn nói gì đó lại thôi, rốt cuộc vẫn là nhắc nhở cô một chút: "Tâm tình của thiếu gia mấy ngày nay không tốt lắm, phiền toái tiểu thư rồi"

Nghe được hai chữ "phiền toái", cô hơi hơi sùng sốt một chút: "Vâng ạ"

Chờ đến khi cánh cửa nặng nề kia đóng lại, cô mới định thần xoay người đi vào bên trong.

Bất đồng cùng với vẻ bề ngoài thanh tịnh âm u của sơn trang chính là nơi này phóng khoáng rộng rãi, bốn phía đều trong suốt với cửa sổ sát đất, trang hoàng rất hiện đại. Nửa bên là khung cảnh sân gôn xanh mướt.

Tới gần sân bóng, cô thấy có vài người đang đứng cùng nhau, còn có thể nghe thấy tiếng đùa giỡn vui cười ầm ĩ. Người nào cũng mang theo bạn gái bên mình. Mà trong đó có một người cô đơn đứng một bên, thân ảnh nhỏ nhắn thanh cao đỉnh bạt. Áo sơ mi đen dán vào thân ảnh dẻo dai cốt cách năng động, hần không cài hai cúc áo lộ ra xương quai xanh cứng rắn,

ngón tay như ngọc cảm gậy đánh bóng mà gõ, cả người có vẻ bất cần lại tiêu sái.

Đường cong hoàn hảo bên sườn mặt, mũi thẳng tắp góc cạnh rõ ràng. Màu da trắng ngần ẩn sau lớp áo sơ mi đen, làm nổi bật thêm nét mặt ma mị của hắn. Đây chỉ mới là lướt sơ qua một góc độ mà cũng đã thập phần lóa mắt. Chẳng trai khí thế bất phàm, tuấn mỹ hơn người.

Làm như cảm nhận được ánh mắt của ai đó, hắn quay sang hướng cô bên này. Mũi hơi mím lại vốn định ra hiệu cho cô bằng khẩu hình miệng, giờ phút này lại càng làm cho vẻ mặt thêm phần linh hoạt biểu cảm. Sau đó đem gậy đánh bóng đưa cho người nhặt bóng, hắn lười nhát mà xoa xoa tay khẽ mờ môi mòng: "Đến rồi?"

Thẩm Thận nhắc chân, bước nhẹ đến nơi nghỉ ngơi, ngồi xuống, hai chân thẳng tắp tùy ý. Ngần đầu hướng về phía Hứa Mạt vẫy tay: "Lại đây"

Một bên hồ bằng cầu hữu nghe hắn nói những lời này trong lòng ai nấy đều hiểu rõ nhìn nhau không nói lời nào, ái muội trừu ghẹo hắn vài câu.

Lương Kính Tùng cười tiến lên phía trước: "Cậu, vị thiếu gia này vừa mới về nước mà mới đó đã muốn bỏ đi rồi sao? Ném mặt mũi tất cả xủ tiêu từ ở đây, không đề ý tới ai hả?"

Thẩm Thận mí mắt cũng chưa nâng lên, trực tiếp đáp cho hắn một phát, Lương Kính Tùng nghe răng trợn mắt, tự giác ngậm miệng lại.

Hứa Mạt đón nhận cái nắm tay của hắn kéo xuống ngồi kế bên, cũng không mờ miệng, thoát nhìn an tĩnh lại ngoan ngoãn.

Hắn vuốt ve tay cô trong chốc lát, sắc mặt âm trầm: "Gần đây làm gì?"

Hai người đã thật lâu không gặp mặt, Thẩm Thận bởi vì công ty hợp tác với đối tác nước ngoài mà xuất ngoại hai tuần. Trong lúc này hắn không liên lạc với cô. Cô cũng tự mình hiểu lấy mà không hề quấy rầy hắn, an tâm mà học hành.

Tuy đã biết được từ trong miệng người khác biết được tâm tình hắn không tốt, nhưng cô biết hắn không muốn cùng cô chia sẻ chuyện đó. Lúc này, chính hắn đã muốn tránh né thì cô tùy ý hắn vậy.

Giờ phút này giọng nói trầm ấm của hắn vang lên cô liền tỉnh táo: "Vẫn luôn ở trường chuyên tâm huấn luyện, còn có khóa biểu diễn sắp bắt đầu"

Thẩm Thận không có trả lời, dựa vào sofa tay khoát ngang vai cô, một tay vén mái tóc đen tuyền mềm mại lên làm rối tung lộ ra chiếc gáy thon gọn khẽ đùa giỡn mà thương thức.

Hứa Mạt trầm mặt, hắn bèn tiến đến gần tai cô, hơi thở mát lạnh ập đến, như mang theo hơi nước của biển cả. Hắn cứ như vậy không chút để ý mà nhìn thẳng cô. Từ góc độ này có thể nhìn ra vẻ đẹp duyên dáng tựa thiên nga, mềm mại như nước, khuôn mặt mỹ miều đến cực điểm, mũi cao, lông mi đen và cong nguyên nhân là vì hắn nhìn nàng mà khẽ rung động.

Thẩm Thận ngồi dậy, nắm nhẹ cằm cô, ở vành môi nhẹ nhàng khẽ cắn một ngụm, không đau không ngứa.

"Đêm nay chúng ta ở lại đây nhé"

Hứa Mạt ngần đầu kinh ngạc nhìn hắn một cái. Thẩm Thận lười nhát mà nhìn cô: "Làm sao vậy?"

"Không trở về nhà anh sao?" Hứa Mạt nghi hoặc cũng là có nguyên nhân. Thẩm Thận không thích qua đêm bên ngoài, trừ khi bắt buộc dĩ, hai người ở chung đại đa số đều ở nhà hắn.

Hắn cười rộ lên, tiến đến bên sườn tai cô, ý tứ thâm sâu lên tiếng. "Nóng này như vậy sao? Không muốn ở chỗ này?"

Hứa Mạt sùng sốt, nhẹ nhàng cắn môi, không nghĩ tiếp tục chủ đề này nữa.

Thẩm Thận ngồi dịch ra xa, thanh âm rất thấp, "Nơi này gần trường của em, sáng mai anh đưa em về trường"

Hứa Mạt lên tiếng, nhưng vẫn nhớ kỹ lời Tần quân gia nói, cô thực sự không biết cách nào làm hắn vui vẻ. Thẩm Thận có rất nhiều chuyện trong lòng, hắn không nói, cô cũng liền không muốn hiểu.

"Được, để em gọi điện báo lại với bạn cùng phòng một tiếng"

Thẩm Thận có điểm kinh ngạc về hành động lần này của cô, tính cách của Hứa Mạt ôn trọng trầm tĩnh, không có nhiều lần thấy cô chủ động. Hắn tùy ý hỏi: "Như thế nào, có nhớ anh không?"

Hứa Mạt nhanh đáp, ập ứng trả lời nhỏ như tiếng muỗi kêu, nhưng hắn vẫn nghe thấy rồi.

Thực nhỏ, nhưng mềm mại, hắn vốn dĩ không có cảm giác gì quá lớn, giờ phút này trong lòng lại nổi lên một cỗ cảm xúc không biết gọi tên, thật ngứa.

Hắn nhìn sang đám bạn bên cạnh muốn hóng chuyện bất quá, ôm cô đứng dậy: "Anh dạy em chơi bóng nhé".

Lương Kính Tùng tay ôm cô em nóng bỏng đang ăn dưa cũng mém bị sặc chết khi nghe những lời này.

Đây là mặt trời mọc từ hướng Tây sao?

"Cmn" cái này không giống như lời mà Thẩm Thận sẽ nói ra

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Hoa Nhài Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Cửa sổ sát đất được làm từ pha lê thanh khiết phản xạ thứ ánh sáng ảm áp của ngày mùa thu.

Thứ ánh sáng đó dừng lại tại bóng dáng của Thẩm Thận, như bị hắn nhấn chìm, tạo nên vẻ đẹp kiêu ngạo của hắn.

Hứa Mạt theo hần ra ngoài, đi vào bãi cỏ ngay hành lang. Người nhật bóng lưu loát tiến lên đón tiếp, Thẩm Thận thấy vậy, không nhanh không chậm mà giương mắt: "Nơi này không cần cậu."

Người nọ ngăn người, thức thời mà tránh ra. Nhất thời không nói chuyện, Hứa Mạt an tĩnh mà đứng ở một bên.

Kỳ thật tình tình của hần là như vậy, Thẩm Thận cùng cô ở bên nhau liền sẽ giấu đi rất nhiều sự nghiêm nghị thường ngày, cô giống như luôn có bản lĩnh có thể làm hần xao động bất an, tính kiêu ngạo trong nháy mắt sẽ được kiềm hãm lại. Hần nhượng mảy, đôi tay cầm giấy đánh bóng, hướng tới cô nói: "Lại đây."

Hứa Mạt bước chậm tới, còn chưa tới gần, liền bị Thẩm Thận một phen giữ chặt. Hần nắm chặt cổ tay cô, dễ dàng mà đem cô vây trong lòng ngực.

Hứa Mạt đưa lưng về phía hần, lồng ngực hần như gông cùm xiềng xích, hơi thở của hần tràn ngập xung quanh cô, tựa hồ thoang thoang mùi của biển cả mát lạnh thanh khiết.

Đôi tay Thẩm Thận bao trọn lấy tay cô, sau đó thân thể áp áp của hần tiến lại gần. Hứa Mạt rũ mắt, nghe hần giảng giải cách chơi: "Chính là như vậy, đã hiểu chưa?"

Thẩm Thận hai mắt nhìn thẳng phía trước, tiếng nói nhàn nhạt, đuôi mắt mang theo tia hứng thú.

Cô cái hiểu cái không gật đầu, giấy tiếp theo, tay bị hần cầm mà điều khiển đánh một quả, lưu loát mà vào lỗ.

Thẩm Thận sung sướng buông cô ra trực tiếp chống tay lên gậy đánh bóng, liếc nhìn cô. "Chính em thử một lần đi"

Hứa Mạt có chút ngần ngại, nào có ai dạy xong một lần liền bảo học trò tự đánh, trong lòng nghĩ như vậy nhưng trên mặt lại không biểu tình.

Nàng ra vẻ trấn tĩnh, dù sao ở đây cũng không có người khác, dứt khoát đi ra cầm gậy học theo dáng đứng vừa mới này được hướng dẫn. Bóng bay trong không trung nhẹ nhàng theo đường cong tuyệt hảo, sau đó thẳng tắp rơi xuống đất, liền dừng nơi cách cô không xa.

Hứa Mạt quay đầu lại nhìn hần một cái, phát hiện Thẩm Thận không có biểu tình gì, hần chỉ là nhìn nàng ngoắc ngón tay, Hứa Mạt thấy thế liền đi qua. Hần cúi đầu nhìn cô, làn tóc đen mềm mại dừng ở bên gáy, giấu ở trong đó là vành tai trắng nõn hơi phấp hồng. Hần cười rộ lên, "Để thẹn thùng như vậy a?"

Hứa Mạt nhìn hần cười đến tùy ý, trong lòng kỳ thật có điểm khó hiểu, lúc này hần nhưng thật ra không có giống như lời Tần quân gia nói tâm tình không tốt.

Còn chưa suy nghĩ xong, Thẩm Thận khom lưng cúi người, tầm mắt song song cùng với cô, sau đó cô nghe được Thẩm Thận nói, "Cho nên vẫn là muốn anh cầm tay em đánh bóng?."

An yên son trang chiếu đài khách nhân không nhiều lắm, đoàn người tùy ý mà chọn cái ghế lỏ chơi đùa. Nói là ghế lỏ, kỳ thật là bao luôn một tầng. Nơi này bao mật riêng tư rất tốt, có hần một bộ phận phục vụ riêng, người phục vụ ở ngay bên ngoài chờ lệnh.

Thẩm Thận nhiều bạn, trên cơ bản cũng đều con nhà giàu, ngày thường chơi đến điên cuồng không hề kiêng kị gì, chẳng qua có Hứa Mạt ở đây, bọn họ có điều thu liễm.

Sau khi ăn cơm xong, một đám người hết to đánh bài, chơi đến hưng phấn, rượu cũng là rót không ít. Thẩm Thận ngồi ở vị trí chủ đạo, rượu hần có uống một ít.

Lương Kính Tùng kéo cô em nóng bỏng mông vênh vào ngực, ngậm thuốc lá cười mà nhìn Hứa Mạt phun vài vòng khói: "Vẫn là em có tác dụng a, em là không biết đầu mới từ sân bay đón cậu ấy về, lúc đó cả khuôn mặt đen như than."

Hứa Mạt ngồi bên cạnh Thẩm Thận ngửi được mùi khói khê nhú nhú mảy nhẹ nhàng mà ho "khụ khụ".

Cô kỳ thật đối với lời này cũng không có cảm giác gì, ở chung lâu như vậy rất nhiều thời điểm Thẩm Thận cũng vậy, nhưng thật ra cái hi nộ ái ố là vô thường, lần này tâm tình tốt lên có phải bởi vì cô hay không cũng thật khó mà nói.

Thẩm Thận cầm trong tay quân bài thừa trực tiếp ném đến Lương Kính Tùng, thanh âm lạnh lẽo, "Đem khói thuốc tắt đi."

Hần dứt khoát ngồi dậy, thẳng ngời vào một bên trên sofa. Lương Kính Tùng gào lên, "Cậu mẹ nó không muốn chơi bài nữa sao?"

Trên tay điều thuốc còn ở châm, giờ phút này chạm đến sắc mặt Thẩm Thận, cuối cùng vẫn là đem khói thuốc dập tắt. Thẩm Thận bắt chéo chân, nửa ánh mắt cũng chưa cho Lương Kính Tùng.

Lương Kính Tùng ngượng ngùng: "Tiền cậu đều bỏ sao?"

Thẩm Thận nhượng mảy: "Thường cho cậu."

Lương Kính Tùng hoàn toàn tức giận: "Cậu đi chết đi."

Hứa Mạt nhưng thật ra vẫn luôn ở bên cạnh an an tĩnh tĩnh mà đợi như thường ngày. Thẩm Thận đợi trong chốc lát, nhìn cô vẫn là tập trung tinh thần ở nơi nào đó mà xem đi động, trực tiếp đi qua xem: "Đang xem cái gì đó?"

Hứa Mạt bị khuôn mặt đen kìa đột ngột chồm tới mà hoảng sợ, cô kinh hô một tiếng nho nhỏ, thấy rõ ràng người tới là ai liền quơ quơ màn hình đi động hướng hần giải thích: "Kỳ trung khảo tới rồi, em sợ học không nổi, liền nghĩ xem nhiều một chút."

Nói xong, cô nhìn nhìn sắc mặt của hần, tiếp tục giải thích nói: "Tài liệu..... quá dày, em không nghĩ đem theo là biện pháp tốt nên liền chụp thành ảnh."

Thẩm Thận tùy ý liếc liếc mắt một cái qua nội dung trên đi động, hần như thế nào lại quên vị bạn gái nhỏ này của hần là một đứa nhỏ chăm ngoan học giỏi. Trong lòng thầm nghĩ trêu đùa cô, Thẩm Thận ghé sát vào tai cô: "Hiện tại anh phải hảo hảo bồi em đọc tài liệu, đợi chút nữa đến em hảo hảo bồi anh."

Ánh đèn sáng tỏ rọi vào ghế lỏ, Hứa Mạt mặt có chút nóng, khoảng cách gần như vậy có vội dịch ra, sau đó tự cho là không ai phát hiện mà đem mặt quay đi.

Thẩm Thận lúc này nằm ngửa ở trên sofa, cười đến tùy ý. Hứa Mạt ở bên trong ngồi trong chốc lát, đứng dậy muốn đi WC, đẩy ra cửa tầng bao ghế lỏ, liền có người phục vụ tiến đến tiếp cô.

Lúc ra đến bồn rửa tay, gặp được một cô gái, lớn lên thật xinh đẹp, ngực cao mông nở, đáng người cực tốt. Cô gái kia vốn dĩ đang dặm lại son môi, nhìn cô đến liền dừng một chút, nhiệt tình mà chào hỏi. Hứa Mạt nhìn thoáng qua, biết là bạn gái mới của Lương Kính Tùng, cũng chào đáp lại.

Chờ đến cô rửa tay xong, cô gái này vẫn còn nhìn chăm chăm cô, Hứa Mạt bị cô gái nhìn chăm chú như vậy liền ngẩng đầu nghi hoặc mà nhìn lại.

Cô gái này cười cười, nhưng thật ra không có đích ý gì hết, thuần túy mà khen cô: "Cô lớn lên thật là xinh đẹp nha."

Hứa Mạt có một vẻ đẹp thanh thuần đến cực điểm, làn da trắng nõn, an tĩnh điềm đạm, cả người toát lên tầng tiên khí bên trong, bộ dáng này bề ngoài không có bất cứ lực công kích nào, công nhận là rất đẹp bởi vậy đều dễ dàng lấy được sự hảo cảm từ người khác.

Đột nhiên không kịp phòng bị mà được khen Hứa Mạt nhàn nhạt mà cười: "Cảm ơn."

Cô gái đi rồi Hứa Mạt còn đứng ở bồn rửa tay, nhìn chính mình trong gương, sau đó nâng tay lên xoa xoa mặt mình.

Mọi người theo thường lệ chơi đến khuya, Đồng hồ sinh học bình thường của Hứa Mạt là thói quen ngủ sớm dậy sớm, giờ phút này đã học được không ít liền có chút buồn ngủ.

Thẩm Thận nhìn nhìn thời gian, cầm áo khoát ném ở một bên, đá đá Lương Kính Tùng đang ở cùng cô em nóng bỏng chơi trò tình yêu, "Chúng tớ lên trước đây."

Lương Kính Tùng cầm rượu, "Sớm như vậy?"

Thẩm Thận không trả lời vấn đề này của hắn, chỉ là nói, "Đợi chút tiền bo tính cho tớ, các cậu tiếp tục chơi đi."

Lương Kính Tùng đại khái là thật sự say, chỉ lên tiếng tượng trưng rồi tiếp tục mơ màng màng.

Hứa Mạt đi theo sau Thẩm Thận, nhìn hắn không nhanh không chậm mà hướng lên trên.

Trên lầu là phòng dùng để ở lại, đại đa số mọi người chơi suốt đêm đến khuya sẽ ngủ ở chỗ này.

Đi đến trước cửa, Thẩm Thận nhìn về phía người phục vụ dẫn đường: "Các người có thể đi rồi."

Người phục vụ hơi hơi khom lưng, ngay sau đó lui xuống.

Một tầng lầu to như vậy, giờ phút này chỉ còn hai người bọn họ.

Hứa Mạt nhìn Thẩm Thận không có tiếp tục động tác: "Làm sao vậy?"

Tay Thẩm Thận thon dài cầm chìa khóa phòng, giờ phút này lại nhìn nó với vẻ thờ ơ.

Nghe được Hứa Mạt hỏi, hắn trực tiếp dùng chìa khóa nâng cằm cô: "em tới mở cửa đi."

Hứa Mạt nghe vậy với tay định lấy chìa khóa, bị hắn nhẹ nhàng mà ngăn lại.

Thẩm Thận ánh mắt nghiêng ngẫm: "Dùng tay em thử xem."

Hứa Mạt lúc này mới nhớ tới, hắn bao gian phòng này cả năm, bình thường không đến ở mà thôi, vì thân phận tôn quý, chủ sơn trang còn làm cho hắn khóa bằng vân tay. Chẳng qua, cái này cùng tay cô có quan hệ gì đâu chứ?

Cô nhìn về phía Thẩm Thận, cảm khẽ nhếch, là trước sau như một bộ dạng lười nhác không thích nói chuyện.

Cô thử đem tay đặt ở mặt trên, giấy tiếp theo, trên cửa truyền đến tiếng "Tích", mà một tiếng liền làm cánh cửa bằng gỗ nặng nề chậm rãi mở ra.

Thẩm Thận đẩy cô vào, chính mình đi theo vào hỏi cô: "Thích không, huh?"

Hứa Mạt nhìn hắn sau một lúc lâu nhẹ nhàng mà nói: "Thích."

"Về sau em có thể mang đồng học lại đây chơi, nhớ nói với anh một tiếng để anh sắp xếp."

Thẩm Thận nói xong, đem áo khoác ném ở một bên, đi thẳng vào phòng tắm.

Hứa Mạt thật lâu về trước đã cùng hắn tới nơi này, trong đầu có chút ký ức, giờ phút này đem áo khoác của hắn nhặt lên đặt ở trên sofa, sau đó đi đến một phòng tắm khác ở phòng ngủ phụ.

Chờ đến khi cô tắm xong, Thẩm Thận đã khoát áo choàng tắm dài ngồi ở mép giường, nghiêng mặt ở cùng người nào đó gọi điện thoại, chưa nói được hai câu liền không kiên nhẫn mà gác máy, di động bị hung hăng ném trên tấm thảm tatami.

Nghe được động tĩnh của cô, hắn mới ngược mắt nhìn lại đây. Thẩm Thận tóc đen hơi ướt, bước hai bước dài đã đi tới bên cô. Hứa Mạt tự lấy ra khăn tắm lau tóc cho hắn, động tác nhẹ nhàng. Thẩm Thận phối hợp hơi hơi cúi đầu xuống, tay đặt ở gáy của cô vuốt ve. Động tác thân mật quá mức, Hứa Mạt có điểm chống đỡ không nổi.

Thẩm Thận chạm vào trong tay ôn hương nhuyễn ngọc, bàn tay vung lên đem cô ôm sát, càng gần sát hắn, từ trên mà nhìn xuống cô.

"Hôm nay lời nói như thế nào ít như vậy?" Thẩm Thận đã mở miệng.

Hứa Mạt lắc đầu, "Khả năng là do chứng lo âu trước thi cử thôi ạ."

Học Viện Điện Ảnh kỳ trung khảo khó khăn rất lớn, cửa ải của các lão sư chuyên nghiệp, điểm thấp sẽ làm tương lai của cô phát triển không thuận lợi.

Cô tiện đà nhón chân, ra sức mà lau khô tóc cho hắn, động tác ở giữa hai người, trên người cô mùi hương hoa nhài kia càng thêm nồng đậm.

Kỳ thật đáng người Hứa Mạt cực kỳ tốt, nơi nên có đều có, nơi không nên có lại phá lệ tỉnh táo, cố tình làm cô có một khuôn mặt nhu mỹ động lòng người, cô chỉ là an an tĩnh tĩnh ở đó, cũng làm như lạng yên nở rộ, làm hắn dâng lên cổ khát vọng không biết gọi tên.

Thẩm Thận đem cô đẩy ngã ở trên giường, đôi tay chống hai bên cổ cô, ngữ khí lười biếng, "Vậy để ca ca đây giúp em trị."

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Hoa Nhài Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Hứa Mạt ngược mắt nhìn hắn.

Thẩm Thận sinh ra đẹp đến cực điểm, cặp mắt kia rất nổi bật ẩn nhẫn nét đào hoa, đuôi mắt hơi hơi nhếch lên, gọi lên đường cong mà trời sinh phong lưu bừa bãi.

Hai vòng mắt mỗi khi híp lại mang vẻ lạnh lẽo, dường như trời sinh hắn là kẻ bề trên, đoạt lấy hết thảy, thần phục tất cả.

Điểm này, ở rất nhiều chuyện cùng rất nhiều phương diện, Hứa Mạt đều đã lĩnh giáo rồi, trên giường cũng không ngoại lệ.

Giữa phòng, trên đỉnh chiếc đèn thủy tinh ánh sáng tỏa ra bốn phía bị Thẩm Thận ngăn trở, ánh sáng ấy len lỏi qua từng khe tóc của hắn.

Cô bị thứ ánh sáng này đắm vào mắt đến khó chịu mà híp lại, không đợi cô đáp lời, Thẩm Thận liền hôn xuống.

Cô lẽ là nửa tháng không gặp nên đêm nay động tác của hắn có điểm vội vàng. Hắn vốn chính là có tính thiếu gia trong người, chính mình tùy ý náo loạn cô hơn nửa đêm mới chịu ngừng lại.

Hứa Mạt lâm vào sự chiếm hữu bá đạo của hắn, hắn hôn một cách mạnh mẽ dần tiến xuống cổ cô, cuối cùng cô cảm nhận được một dòng nước ấm áp tràn ra, làm người thoải mái không thôi.

Ngày hôm sau, Hứa Mạt bị trần trọc chính mình tỉnh dậy.

Cô thật lâu rồi không có ngủ nhiều như vậy, một tuần này vội vàng ôn tập cho kỳ thi giữa kỳ, hơn phân nửa là rạng sáng mới ngủ. Vốn là không có sở trường gì đặc biệt nên bài thi chuyên ngành cô rất nỗ lực phấn đấu để đạt được thành tích tốt nhất.

Ở nơi này cùng Thẩm Thận lăn lộn xong, cô cũng mệt mỏi đến không dậy nổi, thể xác và tinh thần đều uể oải, liền phá lệ ngủ đến quên thời gian.

Cô nửa ngồi dậy, gãi tay xoa xoa mắt, cả người còn chưa tỉnh táo hẳn, giọng nói như làm nũng: "Mấy giờ rồi anh?"

Thẩm Thận sửa soạn chỉnh tề xong, đang đứng bên giường thất cả vạt, hắn đã thay đổi một bộ vest mới trắng thơm màu đen sạch sẽ.

Giờ phút này nhìn thấy cô ngồi ở trên giường ngẩn ra, hắn cười như không cười: "Tỉnh rồi sao?"

Trong phòng nhiệt độ ổn định ấm áp như mùa xuân. Nhưng giờ phút này nửa bên cánh tay trắng nõn của Hứa Mạt lộ ra bên ngoài nên có chút lạnh lẽo.

Cô mơ mơ màng màng gật gật đầu: " Buổi sáng hôm nay em có buổi huấn luyện về vũ đạo hình thể."

Hứa Mạt muốn luyện kỹ năng cơ bản nên đăng ký lớp huấn luyện này, một tháng có quy định sẽ điểm danh một vài lần, đến muộn sẽ bị trừ điểm thành tích.

Thẩm Thận hơi hơi nghiêng đầu, tay phải thon dài như ngọc không nhanh không chậm mà cài nút áo ở cổ tay trái.

Liếc cô một cái không mặn không nhạt mà nói: "Em còn có bốn mươi phút."

Hứa Mạt nghe xong lòng khẽ run, vội vàng bò dậy, lúc này cô lại phát hiện chính mình cơ hồ không có mặc quần áo, hoảng loạn chui lại vào trong chăn.

Thẩm Thận đi tới vỗ vỗ đầu cô: "Gấp cái gì chứ."

"Mặc cái này vào đi" Thẩm Thận đưa cho cô một chiếc váy liền áo.

Đây là của hắn lúc ở nước ngoài nhờ trợ lý chọn, tươi mát thanh nhã, có thêm một bông hoa nhài nhỏ ở ngực.

Cầm lấy quần áo, Hứa Mạt chút buồn bã nhỏ giọng nói: "Đến muộn cũng không phải anh bị trừ điểm....."

Thẩm Thận đại khái là không nghe rõ, chỉ là lấy ánh mắt trên dưới bắn khoăn một phen: "Anh lại không phải không bị trừ điểm qua."

Hứa Mạt lúc này bực bội hơn, vươn tay lấy cái gối đầu, che khuất chính mình, hướng phòng tắm mà đi vào.

Thẩm Thận cúi đầu nhìn nhìn chính mình vừa bị gạt tay ra, có điểm không thể tin tưởng.

Thật ngạc nhiên, tính tình thật như con khỉ nhỏ thích hờn giận người khác a.

Đại não có điểm không thể khống chế, Hứa Mạt hồi tưởng biểu hiện lúc này của mình, hiện tại chỉ nghĩ đập đầu xuống đất.

Chính là lại thấy ngực cùng cánh tay lưu lại không ít vết hôn của Thẩm Thận, cô lại cảm thấy chính mình vừa rồi làm không có sai.

Trang phục luyện tập là bó sát người, không biết có thể hay không che khuất dấu vết này đi. Cô cơ hồ là muốn trút giận vào bàn chải đánh răng. Mới ra khỏi phòng tắm, liền ở phòng khách thấy được Tần quân gia, hắn là đã chờ đợi rất lâu rồi.

Tần quân gia nhìn cô, "Hứa tiểu thư."

Hứa Mạt gật gật đầu, nói câu buổi sáng tốt lành, lướt nhẹ đến cầm đi động lên nhìn, quả thực không còn bao nhiêu thời gian.

An viên son trang ở thị trấn Z cùng trường học của cô vẫn là có chút xa, đi tắm hơn nửa giờ, cũng không biết tới đúng giờ hay không.

Thẩm Thận dù bận vẫn ung dung mà ngồi ăn cơm, bên cạnh có người hầu dùng giọng thanh tao đọc diễn cảm tin tức buổi sáng cho hắn nghe.

"Ngại thời gian còn chưa đủ nhiều đúng không." Thẩm Thận tựa lưng vào ghế ngồi, một bàn tay tùy ý mà đặt ở phía sau, xem cô đứng bất động như cây cột không nhin xuống lên tiếng.

Hứa Mạt vội vàng đi qua an thần mà ăn com sáng, toàn bộ quá trình đều không có ngẩng đầu nhìn hần, tự nhiên cũng không có giao lưu.

Người hầu đọc tin tức bị hần đuổi đi, trong không khí yên tĩnh lại an nhàn, thỉnh thoảng có tiếng vang của dao nĩa chén đĩa va chạm.

Thẩm Thận gio tay gõ gõ mặt bàn, phát ra thanh âm nặng nề, Hứa Mạt theo bản năng ngẩng đầu, liền nhìn đến hần đem một chén cháo đẩy qua: "Ăn xong cái này, anh đưa em đến trường học."

Liếc mắt một cái, cô đã phát sợ, nói sang chuyện khác, "Sợ rằng không kịp....."

Năm trước có một khoản thời gian thân thể cô có chút suy yếu, Thẩm Thận an bài một vị bác sĩ trung y khám cho cô, đơn giản dặn dò cô một ít những việc cần chú ý, sau đó dùng trung dược điều trị một thời gian.

Còn có cả dược thiện, nấu thuốc cùng cầu kỳ tảo đỏ, hỗn hợp này hương vị quả thật không tốt chút nào.

Tóm lại là làm người ta khó có thể tiếp thu. Hứa Mạt mới đầu không dám ngỗ nghịch mà từ chối hần, sau lại nghĩ hần lâu nay đã quên, cũng đi theo làm bộ không nhớ kỹ, từ nội tâm thoát lên được thiện cô thật không dám khen tặng.

Thẩm Thận vẫn luôn đang đợi, không nhìn ra bộ dáng cự tuyệt của cô. Ngón trỏ còn đáp ở trên bàn mà gõ.

Cô nhìn về phía Tàn quân gia cầu cứu, chỉ thấy ông đứng bất động như núi, mới hậu tri hậu giác nhớ ra là Tàn quân gia vẫn luôn là người phụ trách chuyện này, trách không được hôm nay buổi sáng có thể ở chỗ này nhìn thấy ông.

Hứa Mạt khẽ cắn môi, bóp mũi hăng hái uống cho hết chén cháo đã thổi nguội.

Thẩm Thận đứng lên, cầm lấy áo khoác, "Đi, anh đưa em đi."

Sau một lúc lâu không được đáp lại, hần quay đầu lại, nhìn đến Hứa Mạt miệng nhỏ.

Cô hiếm khi có dáng vẻ nhụt chí như vậy, Thẩm Thận nhìn lại cảm thấy tâm tình ngoài ý muốn tốt lên.

Hần nhìn cô nâng nâng cằm lên, "Theo kịp anh không?"

Thẩm Thận người cao chân dài, bước chân lại lớn, Hứa Mạt bước nhanh hết sức mới có thể miễn cưỡng đuổi kịp được hần.

Đi đến ngoài sơn trang, đã có xe đang chờ.

Thẩm Thận dừng lại, mặt mày có vẻ bừa bãi, hần tiếp điện thoại, một tay mở cửa xe bên ghế điều khiển, không biết nghe được cái gì, động tác dừng lại.

"Chờ một chút." Thẩm Thận ngăn Hứa Mạt lên xe.

Hứa Mạt sững sờ ở tại chỗ, "Làm sao vậy?"

Cô mặt chiếc váy trắng tinh ngắn tay áo liền váy, mặt phấn nộm đến có thể véo ra nước, tươi mát kiểu mỹ.

Thẩm Thận buông cửa xe, dặn dò cô: "Trong công ty có chút việc anh sẽ để Tàn quân gia đưa em đi."

Hứa Mạt nghe lời gật gật đầu, mặt mày rũ xuống.

"Những ngày sau hần là đều rất bận rộn, sau cuối tuần em đến nhà anh, lúc đó sẽ có quà cho em." Thẩm Thận đóng cửa xe, luơ loát khỏi động xe.

Hứa Mạt thờ nhẹ ra một hơi: "Đã biết."

Tàn quân gia tiến lên cùng Thẩm Thận nhìn nhau một phen, lúc này mới lái xe rời đi. Siêu xe tính năng cực tốt, thực nhanh chiếc xe mang theo bóng dáng Thẩm Thận biến mất ở khúc quanh chân núi phía trước.

Đợi trong chốc lát, Tàn quân gia đi đến chỗ Hứa Mạt, từ trong tay người hầu lấy một kiện áo khoác đưa cho cô, trong giọng cũng pha chút quan tâm "Thiếu gia nói trời lạnh, đưa thêm cho tiểu thư y phục khoác vào."

Hứa Mạt sờ sờ, sau đó mặc vào, cả người ngẩn ra, không biết suy nghĩ cái gì.

"Hứa tiểu thư." Tàn quân gia thanh âm truyền đến.

"Dạ?" Hứa Mạt lúc này mới hoàn hồn.

"Lại không đi, cô có thể thật sự là không còn kịp rồi."

"A? chết rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Hoa Nhài Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Hứa Mạt đến trường học vừa kịp lúc.

Chiếc xe đen dài ngừng trước cổng trường học, Tần quân gia bước xuống xe trước tự mình mở cửa và đưa cho cô một túi đồ ăn.

"Buổi sáng đi vội vàng, thiếu gia đã sớm dặn dò chuẩn bị cho Hứa tiểu thư một ít điểm tâm."

Hứa Mạt nghiêng người xuống xe, lấy túi đồ vật thẹn thùng nói: "Ngại quá Tần quân gia, mỗi lần đều phải làm phiền ông."

"Có thể làm thiếu gia vui vẻ thì lão đây liền không phiền toái chút nào." Tần quân gia hơi gật đầu, nhìn nàng đưa ra tư thế xin mời.

Hứa Mạt nghiền ngẫm trong chốc lát hai chữ vui vẻ trong miệng Tần quân gia, có chút chột dạ, cảm ơn xong nhẹ cúi mình chào ông, vội vàng hướng phòng học mà chạy.

Yêu cầu của Học Viện Điện Ảnh Thịnh Minh từ trước đến nay rất nghiêm khắc, có thể đồ vào trường này thì thực lực của chính sinh viên đó cũng rất mạnh, giống như hôm nay phải chạy bán sống bán chết để kịp thời gian điểm danh Hứa Mạt vẫn là chưa bao giờ trải qua trước đây.

Năm đó thời điểm thi tuyển, bài thi viết cùng với thành tích phỏng vấn của cô không tính là nổi bật, chỉ bằng vào việc chăm chỉ học các môn văn hóa cuối cùng cũng được như ý nguyện, tiến vào trường nghệ thuật nổi tiếng cả nước.

Học Viện Điện Ảnh Thịnh Minh từ trăm năm xưa tới nay, đã đào tạo vô số nghệ sĩ có thực lực ưu tú, trong đó có người chủ trì, đạo diễn, biên kịch, ca sĩ cùng với diễn viên và các lĩnh vực nghệ thuật khác.

Có một câu như vậy, Thịnh Điện chính là cái nôi của triều đại minh tinh.

Kiến trúc của trường đậm phong cách nghệ thuật, bầu không khí nồng hậu, vòng qua hành lang gấp khúc chính là phòng biểu diễn chuyên nghiệp ngày thường dùng để luyện vũ đạo hình thể.

Khi Hứa Mạt thay quần áo xong bước vào phòng huấn luyện, trong lớp mọi người đều đã khởi động đuổi co.

Nhìn quanh một vòng, cô mới chú ý tới Ứng Thư Nguyệt đang liêu mạng vẫy tay với cô.

Ngày hôm qua cậu nói muốn ra ngoài tớ liền lo lắng hôm nay cậu sẽ đến trễ, cậu xem đi, quả nhiên là vậy."

Hứa Mạt liếc mắt nhìn bốn phía: "Thầy còn chưa có tới sao?"

Ứng Thư Nguyệt đem chân đặt ở trên tường: "Tính ra cậu gặp may đấy, hôm nay không biết như thế nào, thầy còn chưa tới đâu."

Hứa Mạt thở dài nhẹ nhõm: "Có chút nguy hiểm thật."

Ứng Thư Nguyệt lớn lên yêu mị, nhìn Hứa Mạt liếc mắt đưa tình: "Nhìn cậu ngon miệng như này khuôn mặt phúng phính, thật muốn cắn một ngụm, mặt đỏ như vậy, cậu vừa chạy marathon tới à?"

Hứa Mạt gật gật đầu, không biết nhớ tới cái gì, ánh mắt hướng chiếc gương lớn mà soi, tầm mắt chạm đến đến cái cổ toàn là dấu vết kia.

Ứng Thư Nguyệt bắt tay phóng tới trên đầu chạm chân đặt trên tường, eo bị ép cong: "Cậu xem cái dáng vẻ lén lút này của cậu, che giấu gì a, cùng bạn trai qua đêm sao, tớ có thể hiểu mà..."

Hứa Mạt cúi đầu nghĩ nghĩ, buột miệng thốt ra: "Bạn trai?"

Cô tự hỏi tự đáp, nhẹ giọng mà trả lời: "Đại khái là vậy."

Ứng Thư Nguyệt nhỏ giọng lẩm bẩm vừa định hỏi cô cái gì đó, ngược mắt nhìn đến một hình bóng quen thuộc, vội chạy như điên về vị trí của mình: "Thầy Tổng tới, mình về chỗ trước."

Thầy Tổng là thầy giáo chuyên ngành của Hứa Mạt, đồng thời cũng là thầy dạy vũ đạo, tính cách nói một thì không phải hai, bình thường thích nhất chính là tàn nhẫn bỏ tức kiến thức cơ bản cho sinh viên, dù sao cũng là biểu diễn chuyên nghiệp, sau này muốn đứng ở vị trí cao, muốn dựa vào ảnh kiếm cơm thì rèn luyện hình thể lại bắt quả rất quan trọng.

Hứa Mạt căn não gất gao luyện tập một giờ, rốt cuộc mới được thả lỏng.

Khoa biểu diễn chuyên nghiệp không có nhiều người, phòng hành chính phân một ban tám mười mấy học viên, trong đó đa số là nữ sinh, một gian phòng thay quần áo cũng đủ để mọi người sử dụng.

Sau khi lớp học kết thúc, tất cả mọi người đều có chút mệt, vừa thay quần áo vừa nói chuyện phiếm.

Phạm vi nói chuyện rất rộng, nhưng phần lớn không tránh khỏi bàn về tương lai phát triển bản thân như thế nào. Tuy nói chỉ là mới học kỳ đầu của năm ba, nhưng rất nhiều người sớm đã bắt đầu rục rịch kiếm tiền, có vài người thậm chí tích lũy một ít nhân khí có mức độ nổi tiếng nhất định.

Lớp của Hứa Mạt cũng được xem là lớp người nổi tiếng, có người sớm được công ty điện ảnh tuyển chọn làm thực tập sinh, cũng có người là nổi tiếng là ngôi sao nhí.

Những chuyện như vậy được đem ra thảo luận, xưa nay Hứa Mạt đều yên lặng ở một bên nghe, cũng không có tham dự. So sánh với mọi người, cô cảm thấy chính mình chỉ là mới vừa bước vào cánh cửa của ngành này.

Hồi năm hai, cô có thử qua, Thẩm Thận liếc nhìn những quảng cáo đó vài lần, về sau đa số đều bị hấn tự mình làm chủ bỏ qua. Dần dà, cô dứt khoát thành thật kiên định ở trong trường học tập, chuyện đó đặt ở một bên, chờ đến về sau lại tính tiếp.

Có người tình mắt phát hiện Hứa Mạt đặt điểm tâm ở một bên ghế, sừng sốt hô một tiếng: "Hứa Mạt, cậu ăn điểm tâm của An Viên sao??"

Một ly nước trong An Viên giá cả đều không tầm thường, huống chi trong đó có món điểm tâm xuất sắc, được xem là điểm tâm giới Hermes. Tuy Học Viện Điện Ảnh đa số là xuất thân giàu có, nhưng đều vẫn là sinh viên, không thể nào mua đồ xa xỉ như vậy.

Đột nhiên không kịp đề phòng bị chú ý, Hứa Mạt chớp mắt: "À, các cậu muốn ném thư không?"

Tần bá ngoài miệng nói chỉ có một ít, nhưng kỳ thật cả lớp muốn ăn cũng có thể chia đủ.

Mọi người học chung ngần ấy năm, đã sớm hiểu tính tình của Hứa Mạt, nghe cô nói như vậy, ủa lên.

"Tiểu Mạt Mạt, cậu thật đúng là tiểu bảo bối lâu lâu cậu nhớ đem thật nhiều món ngon cho bọn tớ nhé, lần trước là vịt quay, lần trước nữa là sầu riêng, ha ha." Một nữ sinh ngời ngời, sau đó cắn một miếng nhỏ rồi đặt ở một bên.

Bình thường lớp biểu diễn không có yêu cầu rõ ràng đối với việc khống chế cân nặng, thầy giáo cách vài bữa cũng sẽ nhắc nhở một chút, sinh viên tự mình cũng sẽ có yêu cầu, thêm ăn lại là chuyện khác.

Có mấy bạn cùng Hứa Mạt không quá thân quen ngồi ở một bên, không có ý muốn ném thử.

Xuất phát từ lễ tiết, Hứa Mạt lại dò hỏi mấy người kia: "Các cậu thật sự không cần ném thử sao? Ăn khá ngon đó."

Các cô gái ý vị không rõ mà nhìn nhìn túi đồ ăn, chỉ là xua xua tay, nói không đối.

Hứa Mạt cũng không nghĩ nhiều, dọn dẹp thỏa đáng liền cùng Ứng Thụ Nguyệt trở về phòng ngủ.

Kí túc xá Thịnh diện có phòng cá nhân rất rộng rãi. Hứa Mạt rất thích thiết kế như vậy, năm đó suy xét đến trường này nguyên nhân đầu tiên cũng chính là vì điều này.

Hai người ở, cũng không cần phải xây dựng mối quan hệ phức tạp với bạn cùng phòng.

Cô hình thành thói quen, đó chính là thích ở một mình phát ngốc hoặc là buông lỏng bản thân.

Ứng Thụ Nguyệt là được nuông chiều mà lớn lên, nhìn ra được gia cảnh không tồi, bình thường tính tình tương đối tùy ý, tính trẻ con cũng vì ở chung với Hứa Mạt mà thu liễm lại.

Rất nhiều lần, cô cũng rất cảm kích trưởng sắp phòng ngủ, vận mệnh chi định làm cho cô có một bạn cùng phòng tính tình không tồi, Ứng Thụ nguyệt là tương đối tốt.

Tuy rằng từ nhỏ đến lớn nhân duyên của cô tốt, nhưng là thành thật làm bạn thân thiết với nhau thì cơ hồ không có, rất nhiều chuyện Hứa Mạt trước nay đều không chủ động nói ra ngoài, cô sớm hình thành thói quen yên lặng gán vác.

Cô nghĩ nói ra cũng không giải quyết được gì, chỉ làm người khác tăng thêm phiền não cùng cô thôi.

Ứng Thụ Nguyệt đối tình huống của cô có biết một chút, lúc này nhìn Hứa Mạt yên lặng mà chuẩn bị ôn tập, bỗng vỗ vỗ cái ót, phát ra tiếng vang thanh thúy.

Hứa Mạt liếc mắt: "Cậu không sao chứ? Đang yên lành tự hành hạ chính mình làm gì, không đau sao?"

Ứng Thụ Nguyệt lắc lắc vai nhìn Hứa Mạt: "Ai nha cậu xem trí nhớ của tớ, tối hôm qua nhà cậu gọi điện thoại lại đây."

Hứa Mạt đang ôn tập động tác ngừng lại chớp mắt: "Cậu nói cái gì?"

Ứng Thụ Nguyệt buồn cười đáp: "Nói em trai cậu rất tốt, tháng sau tới thị trấn Z thăm cậu đấy."

"Là như vậy sao, đợi chút tớ gọi điện lại cho tiểu Trạm"

Hứa Mạt dùng tay chống đỡ đầu, không tự giác mà cắn đầu bút: "Đứa em trai ngốc này....."

"Hứa Trạm chỗ nào bị ngốc chứ, tuần tú mạnh mẽ thật là một thiếu niên tốt." Ứng Thụ Nguyệt nhảy lên giường như con sóng cuốn, ngồi xuống xem móng tay mới làm của mình.

Hứa Mạt hãy còn lắc đầu: "Nghe nói gọi đến điện thoại bàn của trường học không tốn phí, em ấy liền không gọi đi động cho tớ."

Ứng Thụ Nguyệt cười rộ lên, "Tuổi còn nhỏ, mà đã biết đau lòng cho bà chị ác tâm rồi."

Hứa Mạt cư nhiên mà cười, cô cũng cảm thấy như vậy.

Kỳ trung khảo qua đi, nội dung thi thập phần khó khăn, ngoài môn kịch bản học, Hứa Mạt còn thi múa dân tộc.

Cũng may cô chuẩn bị đầy đủ, hết thầy cũng tính là thuận lợi.

Hứa Mạt bận việc học, thời gian qua thật sự nhanh. Một tuần này Thẩm Thận nói là bận cũng thật sự không có liên lạc với cô.

Thẩm Thận luôn luôn như thế, thời điểm bận rộn giống như bốc hơi khỏi nhân gian.

Bất quá cuối tuần đã tới, hân an bài người tới đón cô.

Nhà Thẩm Thận ở trung tâm thành phố, mặc dù náo nhiệt nhưng cũng là khu vực yên tĩnh nằm ở tầng ba chung cư, trang hoàng xa hoa, thang máy trực tiếp dẫn đến nhà.

Bước vào cửa đi vào trong phòng, Hứa Mạt chung quanh không nhìn thấy bóng dáng Thẩm Thận đâu.

Nơi này là nơi cá nhân của Thẩm Thận, đến Tần quán gia cũng không được tới lui thường xuyên.

Phòng ở tuy to nhưng Hứa Mạt tìm trong chốc lát liền thấy hân ở bể bơi.

Thẩm Thận khi rảnh rồi sẽ dùng bơi lội để giải tỏa một nhọc.

Xem hân không có ý định lên bờ, Hứa Mạt dứt khoát quay người đi đến phòng cất quần áo và lấy ra một cái khăn tắm, sau đó đứng ở một bên bể bơi, xem hân bơi, cơ bắp cuộn cuộn, đường cong nóng bỏng.

Cô chợt nhớ tới trước kia hai người ở bể bơi chơi đùa quá mức, nghĩ tới mà thẹn thùng.

Bỗng dưng, Hứa Mạt cảm nhận được cổ chân bị bắt lấy, giấy tiếp theo, cô không hề phòng liền bị rơi vào trong nước.

Không chờ cô giãy giụa, đã bị hân nhẹ nhàng mà ấn ở trên vách bể bơi, một đôi tay hữu lực nâng cô lên.

Thẩm Thận vuốt tóc ra phí sau, có vài sợi tóc rũ xuống, cặp mắt đào hoa kia vẫn mang theo chút hơi nước, đôi mắt sâu thẳm, liền như vậy yên lặng nhìn cô. Tay siết chặt eo cô, Thẩm Thận khẽ tiến tới cắn môi đỏ, dò xét đi vào, theo sau đó là một nụ hôn nồng nhiệt như cuồng phong bão tố

Hôn xong, hắn bóp chặt cằm cô, ngữ khí không nhanh không chậm mà nói, "Tối trẻ vậy."

Bị bắt thừa nhận, Hứa Mạt ngẩng đầu ngẩng đầu nhìn hắn.

Quần áo bị ướt, dán ở trên người, có chút khó chịu: "Đem cho anh khăn tắm." Hứa Mạt thanh âm thực nhẹ, cẩn thận nghe có vẻ như làm nũng.

Thẩm Thận khẽ cười một tiếng, cúi người để sát vào tai cô lẩm bẩm nói, "Như vậy cũng sẽ bị trừng phạt, có biết không?"

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Hoa Nhài Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Nước bể bơi không tinh là quá lạnh, cái ôm ấm áp lướt qua, quần áo kẻ sọc, phác hoạ ra dáng người quyến rũ của Hứa Mạt.

Đôi tay đều bị gồng cùm xiềng xích, không thể động đậy. Cô vẫn là căng da đầu trả lời: "Có thể bị trừng phạt gì chứ?"

"Anh trai đây dùng hành động nói cho em biết."

Thẩm Thận cười gian xảo, mắt đen âm ướt đảo đảo, thậm chí mang chút tính trẻ con.

Kỳ thật hắn chỉ lớn hơn Hứa Mạt ba tuổi, cũng đang là độ tuổi cường thịnh của thanh xuân. Giờ này khắc này, huyết khí hắn sôi trào.

Hứa Mạt cảm nhận được, mặt có chút nóng, nhẹ nhàng thở gấp, vừa rồi Thẩm Thận hôn rất dụng lực, mãnh liệt đoạt lấy hơi thở không bỏ sót chút nào.

Thẩm Thận lưu loát cởi bỏ quần áo cô, đem cô đặt ở thành bể bơi.

Hôm nay nháo đến một lúc lâu, sau đó lại nháo tới phòng tắm một hồi nữa. Cuối cùng lúc tắm rửa xong, đèn đường cũng đã được thấp lên.

[[Không hề có tí xôi thịt nào nhỏ, cảnh này lướt qua mộng lung như một trò đùa. ^^]]

Hứa Mạt tắm xong đi ra, bầu trời đã tối đen.

Cửa sổ to như vậy có thể thấy cảnh đêm của cả thành phố, ánh đèn tung hoành đan xen nhau thành một mảnh, làm rực sáng bảng quảng cáo của các minh tinh.

Thẩm Thận mặc quần áo đơn giản ở nhà, đôi tay chống ở cửa sổ, bóng dáng cao dài.

Rõ ràng là đứng ở trung tâm thành phố nơi náo nhiệt nhất, lại bị thân ảnh đơn độc của hắn làm cho tịch liêu vô cùng.

Hứa Mạt yên lặng mà nhìn trong chốc lát nói, "Anh ăn cơm tối chưa?"

Thẩm Thận ngồi dậy, nghiêng nửa bên mặt tới, đôi tay tùy ý mà bỏ vào túi quần: "Em gọi anh là gì?"

Hứa Mạt đôi tay đặt ở sau người, xoay xoay ngón tay, cái gì gọi là gì a.

"Thận..... Thận ca.....?" Nghe như là đại danh của tên xã hội đen nào ý.

Thẩm Thận hai mắt hí lên, "Anh già vậy sao?"

Hứa Mạt dùng mũi chân chìa xuống đất, cuối cùng dùng dép lê cọ cọ sàn cẩm thạch trơn bóng, một lúc lâu mới mở miệng: "..... Ca ca."

Thẩm Thận đi tới phía trước, ấn cô cùng nhau ngồi vào sofa, sau đó nắm tay cô, đặt ở trong tay thường thức.

Hắn chân sau khúc khủy, toàn bộ thân mình dựa ra sau ghế, lười biếng mà nằm liệt ra, hai tròng mắt đảo nửa vòng: "Vừa mới nãy em nói gì nghe không rõ, em lặp lại lần nữa đi"

Hứa Mạt đem chân đặt lên bàn, ngã mình dựa sát vào lồng ngực hắn, lại nhẹ nhàng mà gọi một tiếng.

Thẩm Thận "uhm" một tiếng, lại hỏi cô: "Lúc này em chuẩn bị nói cái gì?"

Tay Hứa Mạt bị hắn néo néo, có chút ngứa, xương tay hắn rõ ràng, thon dài như ngọc, bao lấy tay cô, mang theo điểm ấm áp.

Cô cố nén tê dại, trả lời, "Em nghĩ nếu anh chưa ăn thì để em đi làm cho anh chút gì đó."

Thẩm Thận cự tuyệt không chút suy nghĩ: "Đợi chút Tàn quân gia sẽ đưa đồ Chu tẩu làm tới."

Dừng một chút, hắn lại nói: "Cuối tuần này anh không có việc gì làm, em tiếp anh là được."

Hứa Mạt gật gật đầu, nhìn cô ngoan như vậy Thẩm Thận nổi lên ý xấu, gãi gãi lòng bàn tay cô.

Hứa Mạt co rúm lại một chút, Thẩm Thận nhượng mảy, tăng thêm lực đạo.

Hai người liền ở trên chiếc sofa chật chội mà đùa giỡn, nháo nháo một hồi liền phát hỏa. Thẩm Thận ngăn chặn Hứa Mạt hôn xuống, bỗng tiếng chuông di động của hắn vang lên.

Nhìn lướt qua tên trên màn hình, hai tròng mắt Thẩm Thận có chút sương mù, đem điện thoại nhét vào tay Hứa Mạt.

Tiếng chuông vang lên còn rất chấn động. Hứa Mạt thoáng như cầm củ khoai lang nóng phỏng tay, nhỏ giọng oán trách: "Làm gì nha....."

Thẩm Thận khòe miệng cong lên không chút để ý: "Em nghe đi."

Hứa Mạt vội vàng nhìn một chút là Lương Kính Tùng.

Cô đem điện áp bên tai: "..... alo?"

Lương Kính Tùng nghe động tĩnh liền ồ ào: "Cậu không phải làm việc vội cho xong sao, bên này có ghế lò, tới hay không!"

Hứa Mạt ngược mắt nhìn thoáng qua Thẩm Thận, nhưng mà hần hoàn toàn trung ra bộ dạng thờ ơ, bộ dáng như người ngoài cuộc, đang dùng đầu ngón tay hơi lạnh vuốt ve cánh tay cô.

"Cái kia, em là Hứa Mạt."

"Ha?? Ý gì đây??? Hai người các người làm cái gì" thanh âm trong điện thoại đột nhiên phóng đại, tiện đà nhỏ giọng nói thầm, bên kia hơi có chút ồn ào, Hứa Mạt không nghe rõ Lương Kính Tùng nói gì.

Thẩm Thận đem đầu thấp xuống, chôn bên gáy Hứa Mạt, ở bên tai cô thì thầm: "Nói với cậu ta, anh không đi."

Hứa Mạt lặp lại lời nói: "Anh ấy nói anh ấy không đi."

Thẩm Thận cắn vành tai cô, tiếp tục nói: "Có bạn gái ở nhà tiếp."

Hứa Mạt lại trộm liếc mắt nhìn hần: "Có... Bạn gái ở nhà tiếp....."

Lương Kính Tùng ở bên kia đầu điện thoại tức muốn học máu mà kêu: "Hứa Mạt em đem điện thoại đưa cho Thẩm Thận! Lão từ hôm nay muốn mắng chết hần!!"

Giọng hần lớn, thanh âm phảng phất có thể xuyên phá tường, vang vọng khắp nhà.

Thẩm Thận lúc này mới cầm lấy di động: "Đêm mai lại chơi một ván, đến lúc đó tớ sẽ qua, cúp đây."

Lương Kính Tùng còn không kịp phản bác, trực tiếp bị cúp điện thoại, ủa ché, lúc sau mới lấy lại tinh thần.

Mẹ nó, lúc yêu đương con người đều bắt đầu có điểm không bình thường.

Di động bị ném tới một bên, Thẩm Thận ấn xuống ánh mắt lơ đãng của cô: "Chuyên tâm đi."

Chuyên tâm..... Cái gì?

Không đợi đến Hứa Mạt phát ra nghi vấn, liền lại bị hôn.

Hai người đang ở sô pha dây dưa, thang máy bỗng mở ra, có hai người bước vào.

Bởi vì là thang máy thông với cửa nhà, hai người căn bản không có cái gì ngăn trở để có thời gian giám xác.

Tần quân gia mắt nhìn thẳng, nói một câu liền hướng phòng bếp mà đi: "Quấy rầy, hai người có thể tiếp tục."

Chu tẩu rất quen thuộc với Hứa Mạt, ngày thường người bên cạnh thiếu gia cũng chính là vị tiểu cô nương này.

Nhớ mang máng hai năm trước, bà bị thiếu gia yêu cầu nấu ăn cho vị tiểu thư này, hai tuần chay mặn phối hợp.

Hiện nay nhìn hai người tốt như vậy, Chu tẩu muốn nói không có xúc động, đó là không có khả năng.

Nhị thiếu gia gì cũng tốt, thân cao chân dài mặt cũng trầm tĩnh, chính là chi có tính tình không biết tốt xấu, hồ bằng cầu hữu kết giao rất nhiều.

Trước kia lúc còn đi học, Thẩm Thận làm Thẩm Trạch tức chết, Thẩm lão gia từ đánh không biết bao nhiêu trận, đã vậy càng làm cậu kiêu ngạo, Chu tẩu nhìn đến đau lòng.

Bất quá trở về lúc này, làm ở Thẩm gia nhiều năm như vậy bà vẫn hy vọng Thẩm Thận được tốt đẹp.

Tần quân gia đi trước vào phòng trong, Chu tẩu đi theo phía sau, xách hai túi lớn đồ ăn lộ ra vẻ hiểu chuyện của bọn họ, vui mừng mà tránh ra.

Hứa Mạt: "....."

Thẩm Thận xem cô hận không thể cả người vùi vào ngực hần, quá đáng yêu, hần cắn cắn môi dưới của cô, sau đó ngồi dậy tạo hai người một chút khoảng cách.

Chờ đến Hứa Mạt bình phục hô hấp, Chu tẩu cũng chuẩn bị xong một bàn đồ ăn.

Chỉ là một ít com nhà, bày trên bàn tính xáo, hương vị tự nhiên không cần phải nói.

Hứa Mạt ăn uống không quá tốt, mức một chén trời nước hoa quế, từng muỗng nhỏ mà ăn.

Dùng xong com, Chu tẩu bắt đầu thu dọn.

Tần quân gia từ tủ quần áo lấy ra một cái túi, đưa cho Thẩm Thận sau đó cùng Chu tẩu đồng loạt rời đi.

Thẩm Thận đem túi đẩy đến trước Hứa Mạt: "Lần trước nói tặng em quà, em nhìn xem."

Hứa Mạt nhận lấy, không có mở ra: "Không phải là vật gì quan trọng chứ?"

Thẩm Thận đôi tay nhàn tản để ở trên bàn, lời ít mà ý nhiều: "Không phải."

Hứa Mạt lúc này mới mở túi ra, bóc từng lớp giấy gói quà, cô nhìn đến bên trong là chiếc váy nhiều tầng, kiểu dáng với cái trước kia Thẩm Thận đưa cho cô ở an viên sơn trang hẳn là cùng một bộ sưu tập.

Phong cách cùng hoa văn đều tương tự, có vài hoa văn lặp lại, chạm đến rất mềm mại, tạo cho người mặc khi chất khó tả. Bất quá nhìn mặt sau hẳn là từ một buổi triển lãm cao cấp, thật xa xỉ.

Thê thành viên đối với người bình thường dễ gì có được, nhưng đối với Thẩm Thận có gia thế hiển hách như vậy thì không thể nào quý trọng.

Ở trước mặt hẳn, cũng không cần đùn đẩy. Váy mặc vào thật sự thoải mái, Hứa Mạt tự đáy lòng rất thích.

Cô thực lòng mà cảm tạ: "Cảm ơn a, em rất thích."

"Lần sau anh sẽ nói trợ lý dựa theo cái này mà chọn."

Hai người không nói gì nữa, Thẩm Thận đứng lên, đi đến phòng khách bắt máy chơi game lên chơi. "Thành tích thi trung khảo của em anh đã nhận được thông tin rồi."

Thẩm Thận nhìn về phía cô ngồi ở sofa.

"Vậy sao?" Hứa Mạt thiếu chút nữa nhảy dựng lên. "Thì không tồi." Thẩm Thận chậm rì rì mà nói: "mở game cho em chơi em cũng không chơi, vậy tự mình đến quầy rượu lấy một ly rượu vang đỏ uống đi."

Hai mắt Hứa Mạt sáng lên, lấp lánh, ánh đèn phòng khách chiếu rọi xuống mang theo tia hưng phấn.

Thẩm Thận tiếp tục nói: "Cho nên không cần khẩn trương như lần trước, phải thả lỏng."

"Thả lỏng rồi thì không tốt, đến lúc đó điểm thấp không tìm được việc tốt, em biết lấy lòng ai đây."

Có lẽ do cô đã đại khái biết điểm của mình, nên nói đến vấn đề này không chút sợ hãi, trong quá khứ cũng không có nói chuyện như vậy với hẳn, dứt khoát nói ra một ít suy nghĩ trong lòng của mình. Đương nhiên cũng chỉ là nói vậy thôi, con đường diễn xuất xác thật không thể cùng các ngành khác quơ đũa cả nắm. Nhưng việc nỗ lực tiến tới, tóm lại là không vô nghĩa.

Thẩm Thận một tay cầm ly rượu vang đỏ lắc lư, mặt mày càng hiện điểm mê hoặc, ám chỉ đêm nay chỉ thuộc về hai người.

Sau đó cô nghe được hẳn cất giọng mê người, "Em có thể lấy lòng anh."

*****

Tác giả có lời muốn nói:

Hứa Mạt: Hừ! Lấy lòng ai! Tên móng heo xấu xa! Tay nắm thành quyền đánh ngực anh!

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Hoa Nhài Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 6

Hứa Mạt trải qua cuối tuần ở nhà Thẩm Thận, hai người ở chung với nhau rất ăn ý, phần lớn thời gian hai bên đều là tự làm việc riêng của mình.

Nhà Thẩm Thận cái gì cũng có, cô có không gian riêng, hẳn cũng không có dính cô.

Lâu lâu hẳn đi tới chỗ cô với về hứng thú trêu đùa cô.

Chạng vạng ngày chủ nhật, Hứa Mạt theo thường lệ phải về trường học, Thẩm Thận lần này rốt cuộc không có bận tò ý muốn đưa cô đến trường.

Ở gara ngầm, Thẩm Thận tùy ý mà chọn một chiếc việt dã, sàn xe cao, loại này đối với người thân cao chân dài như hẳn rất phù hợp không có gì khó khăn, nhưng mà với cô, liền có điểm quá sức.

Cuối cùng, Hứa Mạt lấy tư thế không ưu nhã mà bò lên trên chỗ ghế phụ.

Thẳng đến khi Thẩm Thận khởi động xe, Hứa Mạt cũng chưa nhìn qua hẳn lần nào.

Thẩm Thận cảm thấy đùa cô thật vui, nhàn tản mà cười: "Giận anh sao?"

Hứa Mạt chẹp chẹp trong miệng, cô chỗ nào dám nói thẳng: "Em không có."

"Lần sau để em đến chọn xe." Thẩm Thận một tay chống ở cửa sổ xe, mu bàn tay găt gao chống má, một tay khác cầm lái, ánh mắt nhìn phía trước.

"Không cần đâu..... em không muốn chọn." Nghĩ hè năm hai đại học, Hứa Mạt đi thi bằng lái, Thẩm Thận khen thưởng cô, cho cô chọn xe để lái, kết quả không phải sở soạn thì là cọ qua cọ lại. Sau rất nhiều lần cùng cô trải nghiệm hẳn luôn nhắc nhở cô, cô không thích hợp lái xe.

Thẩm Thận ý vị không rõ mà nhìn cô một cái, khẽ cười ngữ điệu thông thả, "Tiểu Mạt nhà ta, có đôi khi lái xe rất lợi hại a."

Sự thật chứng minh, con trai và con gái không cùng trình độ tư duy

Thẩm Thận vô cớ nhớ tới hình ảnh hai người ân ái trên xe.

Mà Hứa Mạt lại suy nghĩ khác. Cô nghĩ câu kia của hấn ý là nói cô liên lụy hấn.

Thông thường chỉ khi tâm tình Thẩm Thận cực tốt mới dưới tình huống này mà gọi cô như vậy.

Tiếng nói của hấn réo rắt, chứa giọng điệu tuổi trẻ độc quyền chiếm hữu dâng trào, khàn khàn đè nén rất gọi cảm.

Đầu thu hơi lạnh, sắc trời hơi âm đạm, khắp nơi đều mang theo vẻ hiu quạnh.

Thẩm Thận lại chỉ mặc chiếc áo somi mỏng, cửa sổ xe kéo xuống một nửa, làn gió lạnh lẽo thổi vào trong xe.

Chỉ là như vậy lại làm lộ ra nửa sườn mặt, đủ để cho rất nhiều cô gái đối với hấn say mê. Càng miễn bàn khí chất tự nhiên của hấn, đáng vẻ lười nhác, mang theo chút bất cần.

Rất nhiều thời điểm, trong mắt Hứa Mạt hấn giống như đứa trẻ to xác con nhà giàu. Nhưng là lúc này thì không giống, cô lại không làm chủ được sự cảm thán trong lòng. Nghĩ đến mê man, cô bị gió lạnh thổi đến rùng mình. Thẩm Thận nhìn lướt qua, lặng yên không một tiếng động mà đem cửa sổ xe kéo lên.

Thật mau Thẩm Thận đã lái xe đến nơi, xe lướt qua cổng lớn trường học, đi tới phòng của Hứa Mạt.

Trong lúc này, di động của Thẩm Thận vẫn luôn kêu. Nghĩ cũng không cần nghĩ, liền biết đó là bạn bè của hấn gọi điện thoại tới thúc giục.

Thời điểm bận rộn Thẩm Thận có thể bận tới mảy tới mảy, thời điểm chơi bời, cũng thật phải đi ra ngoài chơi cho thỏa.

Chiếc việt đã ổn định vững chắc mà ngừng ở ngay ký túc xá của Hứa Mạt,

Thẩm Thận mở màn hình di động, đối với đầu kia nói: "Gấp cái gì, đợi chút đến liền."

Nghe xong điện thoại, hấn nhìn đến Hứa Mạt còn ngơ ngác mà nhìn chăm chăm hấn, nhượng mảy nói: "Ngày mai em phải đi học nên không mang em theo."

Kỳ thật Hứa Mạt nhìn hấn không phải có ý đi theo, cô chỉ muốn hỏi hấn kế tiếp có an bài gì không. Bởi vì mấy ngày nữa Hứa Trạ muốn tới thăm cô, cô nghĩ sẽ giành cuối tuần quý giá cho em trai, mang em trai đi chơi mấy ngày. Dựa theo thói quen thường lui tới, Thẩm Thận không nói gì nghĩa là sắp tới hấn không cần cô tiếp.

Hứa Mạt rối rắm

Cô muốn nói lại thôi trốn tránh ánh mắt sáng long lanh cường đại của hấn, Thẩm Thận đã hiểu lầm ý tứ của cô.

"Muốn điều tra anh sao?" Thẩm Thận chuyển mặt qua tới nhìn cô. Hứa Mạt thành thật mà lắc đầu, chuẩn bị đẩy cửa xuống xe. Giây tiếp theo, bên trong xe truyền đến tiếng chốt cửa. Hứa Mạt quay đầu nhìn, lẳng lặng chờ đợi hấn nói chuyện.

"Muốn tra cũng không phải không thể." Thẩm Thận nhìn chăm chăm môi anh đào của cô, nơi đó đầy đặn ướt át có mùi hương thoang thoảng.

Hứa Mạt hiểu ý tứ của hấn cười bỏ đại an toàn, ngồi dậy hôn xuống mặt hấn.

Thực nhẹ, cũng thực mềm

"Em có thể đi rồi chứ." Hứa Mạt nhìn hấn, mắt trong suốt bình tĩnh.

Thẩm Thận gật đầu, lúc này mới mở khóa.

Hứa Mạt xuống xe, đứng ở ngoài dặn dò hấn một phen: "Trên đường cẩn thận một chút, còn có không được uống quá nhiều."

Chớp mắt một cái bỏ sung một câu: "Uống rượu không thể lái xe, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng."

Thẩm Thận không có đem cái gọi là hậu quả đề ở trong lòng, chỉ là tùy ý mà phụ họa hai câu: "Hiểu rồi đại tiểu thư."

Hứa Mạt bị hấn làm ngại, không biết nên nói cái gì cho tốt.

Thẩm Thận lúc này cười đến yêu nghiệt: "Yên tâm, đều là đàn ông cả."

Sau đó hấn lái xe dần dần biến mất khỏi tầm mắt cô, để lại Hứa Mạt - một bóng dáng ẩn trong đêm tối.

Hứa Mạt chậm rì rì mà đi lên ký túc xá, trong lòng cảm thấy có chút không thích hợp, mở cửa phòng trong nháy mắt, cô mới đột nhiên nhớ tới, chính mình vẫn là chưa hỏi.

Bất quá hấn là không có gì trở ngại. Hứa Mạt mơ hồ trong lòng chốc lát rồi cuộc vẫn là bình tĩnh đè nén xuống dưới.

Ứng Thư nguyệt đang xem video, nghe tiếng Hứa Mạt trở về, phản ứng đầu tiên chính là xem trong tay cô có hay không có đồ vật.

"Tớ thất vọng với cậu quá, lần này một cái túi cũng không có a." Nghe ngữ khí này, còn rất là tiếc nuối.

Hứa Mạt hiểu ý tứ Ứng Thư nguyệt, cô ấy đại khái cho rằng cô lần này lại có thể mang một ít đồ ăn ngon trở về. "Lần này thật không có, chờ.....lần sau đi?" Hứa Mạt nghĩ nghĩ, cảm thấy như vậy cũng không phải là không thể.

Rốt cuộc hưởng phúc từ Thẩm Thận, Hứa Mạt đã thường thức qua không ít mỹ thực. Các loại phong vị, các loại khẩu vị quốc tế, đều lĩnh hội qua không ít. Bởi vì cô muốn đi học, ngày thường thời gian đa phần toàn ở trong trường học, cách vài bữa Thẩm Thận luôn là người tìm cô.

Ứng Thư nguyệt cũng không tiếp tục thảo luận đề tài này nữa, chỉ là lơ đãng hỏi cô: "Cậu có tính toán gì không? Tớ muốn làm người mẫu thực tập, so với công việc ba mẹ giới thiệu cho tớ thú vị hơn nhiều."

Đề tài tuy là lời lẽ tầm thường, nhưng lại cũng là hiện thực.

"Tớ..... Còn chưa nghĩ xong." Hứa Mạt ngồi xuống, tay lơ đãng mà chạm vào một quyển album đặt ở góc bàn.

Bên ngoài album có vẻ cũ nát. Hứa Mạt mở ra xem, bên trong là ảnh của cô cùng Hứa Trầm.

"Tớ nói này em gái, cậu phải lên kế hoạch thật tốt, tuy rằng tớ biết cậu có bạn trai rất giàu, nhưng là cậu xem lớp chúng ta ai mà không nắm chặt hết thầy cơ hội hướng về phía trước mà đi, giới giải trí tuy rằng lớn nhưng cũng không dễ dàng a."

Tuy nói là chào nhuộm, nhưng cũng không phải ai cũng có thể tới trộn lẫn một chân. Nổi danh và không nổi danh chỉ kém một chữ, có thể là một chữ thay đổi một việc gì đó, cũng có khả năng là thay đổi cả đời.

Lời vừa ra khỏi miệng, Ứng Thu nguyệt cảm thấy mình nói có hơi quá: "Ách..... ý tứ của tớ là..... cậu điều kiện tốt như vậy, phải tranh thủ lộ diện, đừng cả ngày cầm đầu liều mạng nghiên cứu văn hóa, đến lúc đó kiếm một công ty quản lý tốt để có nhiều cơ hội, cậu nói có đúng không, khởi đầu cũng không thể bị thụt lùi, lớp chúng ta có vài người thật quá đáng, mới vừa có chút danh tiếng liền lên mặt lên mũi."

Ứng Thu Nguyệt nói họ đều đã tham gia một ít chương trình tuyển diễn viên, hoặc là tham gia phim, tuy nói chỉ là phòng nền cho các minh tinh, nhưng tốt xấu gì cũng tích góp một ít nhân khí, vì sự nghiệp phát triển ngày sau mà chuẩn bị.

"Tớ hiểu ý tứ của cậu, chỉ là chọn cái gì trước mắt tớ còn chưa có suy xét tốt."

"Có phải bạn trai cậu quá nghiêm quá không a, không cho cậu đi ra ngoài xuất đầu lộ diện?" Đối với vị bạn trai trong truyền thuyết kia của Hứa Mạt, Ứng Thu Nguyệt chỉ là có nghe qua cũng chưa nhìn thấy tận mắt.

Có vài lần liếc qua được xe của hắn, mỗi lần đều là một loại xe khác nhau, Ứng Thu Nguyệt đại khái cũng có thể phỏng đoán ra gia cảnh bạn trai của Hứa Mạt.

"Đại khái là vậy. À đã quên nói cho cậu biết một việc, tớ đã sớm ký hợp đồng quản lý rồi."

Ứng Thu Nguyệt ăn dưa, xem phim truyền hình cũng cảm thấy vô vị, "Quả nhiên nữ chính xinh đẹp và chúng ta là không giống nhau a."

Hứa Mạt cười cười, "Cậu cũng là đại mỹ nữ mà."

Lời này là chân thành, diện mạo của Ứng Thu Nguyệt là kiểu yêu kiều diễm lệ, hai người là hoàn toàn không giống nhau.

"Cậu hắn là sẽ không bị lừa chứ? Tớ có điểm lo lắng." Ứng Thu Nguyệt hồ nghi mà nhìn cô một cái.

Tiểu bạch thỏ ngoan ngoãn, dễ dàng bị những con sói xám tùy thời xuất động lừa đi.

"Yên tâm đi, có..... bạn trai tớ trấn cửa ải."

Xác thật không cần lo lắng. Năm đó, cô trực tiếp ký hợp đồng với giải trí Nhất Ngàn. Đó là một phần trong sản nghiệp Thẩm gia. Tuy rằng Thẩm Thận hiện tại không có chức vụ gì, nhưng lời nói nhất định có uy quyền.

Nói đến, cùng Thẩm Thận ở bên nhau trong khoảng thời gian này làm nàng có chút bị lạc ở trong đó.

Hứa Mạt xoa xoa album ôm vào trong lòng cảm giác yên ổn hẳn.

Thẩm Thận tối hôm qua uống đến say mềm.

Hắn mặt ngoài nhìn lãnh đạm không để ý tới ai, nhưng trên thực tế, nếu muốn luận độ điên thì không ai bằng.

Say rượu quả thật không dễ chịu. Nhưng không ai có thể như hắn, sau khi say rượu xong, ngày hôm sau tỉnh dậy áo mũ chỉnh tề, hơn nữa đi làm đúng giờ.

Mới vừa đi vào văn phòng, Thẩm Thận liền lại bị Thẩm lão gia từ oanh tạc, cúp điện thoại, hắn dứt khoát ngồi xuống, không kiên nhẫn mà xoa hai bên thái dương.

Ở phương diện công việc Thẩm Thận vẫn là rất nghiêm túc mà làm.

Sau khi tốt nghiệp, Thẩm Thận cũng không tiến vào Thẩm thị làm, mà chính mình bên ngoài gây dựng sự nghiệp, thành lập một công ty độc lập.

Khách sạn Hoa An Đình Thành, có cô của hắn Thẩm Thanh Mi quản lý. Giải trí Nhất Ngàn, hiện tại do Thẩm Thanh Thiệu phụ trách.

Anh cả Thẩm Khoảnh làm chính trị, chỉ còn gánh nặng từ thương nghiệp hoàn toàn áp tới trên đầu Thẩm Thận.

Nhưng mà bất luận Thẩm lão gia từ nói bóng nói gió như thế nào, hận không thể rèn sắt thành thép, Thẩm Thận đều không thèm quan tâm, cũng không có để ở trong lòng.

Dựa vào chính mình, hắn được sống tiêu sái bừa bãi.

"Đốc đốc đốc". Tiếng đập cửa bất ngờ vang lên, Thẩm Thận thu hồi đoạn suy nghĩ, ho nhẹ một tiếng: "Vào đi."

Tổng Đình cất bước tiến vào, đem một xấp tư liệu đặt ở trên bàn Thẩm Thận.

"Thẩm tổng, đây là báo cáo nghiệp vụ quý trước."

"Uhm, nhà cậu bên kia thế nào?"

Tổng Đình cười đến vô lương, đỡ đỡ mắt kính gọng mạ vàng: "Mặc kệ bọn họ, tôi hiện tại vẫn là trợ lý của Thẩm tổng."

Thẩm Thận mặt vô biểu tình liếc liếc mắt một cái, ý bảo người kia ra ngoài.

Tổng Đình tiếp tục nói: "Không lâu sau chính là buổi tiệc lão gia giúp cậu cùng Hứa tiểu thư đính ước, có cần báo trước cho cô ấy biết không?"

Thẩm Thận đem bút ném ở một bên, cả người ngả ra sau ghế: "Không cần, đến lúc đó cô ấy sẽ tự đến."

"Thật sự không cần báo?" Tổng Đình đi lên trước, đôi tay chống ở trên bàn làm việc gỗ đen.

Thẩm Thận không để ý tới hắn: "Không cần."

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Hoa Nhài Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 7

"Đã bao cả tầng lầu nhà hàng, cậu có muốn thuê một phòng nghỉ ở tầng trên luôn không?" Đôi mắt sáng quắc giấu sau cặp kính kia của Tổng Đình liếc qua, ngữ khí cũng bắt đầu ái muội.

"Cậu quản quá nhiều rồi đó." Thẩm Thận mở báo cáo quý ra, mày nhăn lại, cẩn thận mà xem xét.

"Chỉ là quan tâm hạnh phúc sinh hoạt hằng ngày của cậu một chút thôi, bằng không thì tôi cũng không phải lấy nhiều tiền lương của cậu như vậy?" Ngón trỏ Tổng Đình nhẹ nhàng mà gõ mặt lên bàn, phát ra tiếng vang nho nhỏ.

Thẩm Thận nhướng mày: "Nếu cậu bận như vậy, công việc của trợ lý toàn bộ giao cho Trần Thanh Huy cũng không thành vấn đề nhì."

Tổng Đình cười rộ lên: "Đừng, tôi rơi đầu máu chảy tới phụ trợ cậu, cậu cũng không nên vong ân phụ nghĩa chứ."

"Lão xừ nam không có tư cách nói tôi." Thẩm Thận lại cúi đầu, bắt đầu phê duyệt văn kiện.

Tổng Đình ghen hờn: "....."

Tổng Đình nhắc chân đi ra khỏi phòng, bỗng cái mặt lạnh Trần Thanh Huy kia đột ngột xuất hiện.

"Cậu làm gì ở bên ngoài đứng lù lù vậy, tưởng mình là Nhị Lang Thần à?" Tổng Đình thiếu chút nữa bị Trần Thanh Huy hù chết.

Tính cách Trần Thanh Huy lạnh lùng, người cũng như tên, ít nói, thích nhất đó là dùng gương mặt lạnh kia máy móc mà đánh báo cáo.

Tổng Đình lại riu rít, Trần Thanh Huy liếc mắt nhìn hắn, Tổng Đình chính cảm thấy một trận gió lạnh thổi qua.

Người máy mở miệng: "Làm ơn gọi tôi là trợ lý Trần."

Tổng Đình không biết nói gì: "Hai tiếng trợ lý này cậu không thấy buồn nôn à?"

"Trợ lý Tổng thì có một chút."

"Tại sao?" Tổng Đình phui tay đánh rớt bàn tay của Trần Thanh Huy vừa đặt lên vai mình.

"Cậu làm gì vậy." Trần Thanh Huy buột miệng thốt ra.

"Vậy cậu nói xem, cả ngày cậu ăn nói có bài bản máy móc như vậy để làm gì." Tổng Đình oán giận xong, phàng phất nghĩ đến muốn trêu chọc, nâng cằm kiêu căng mà nhìn Trần Thanh Huy: "A, cậu cứng nhắc như vậy, trách không được đến chết vẫn là xừ nam."

Trần Thanh Huy không mẫn không nhạ mà liếc Tổng Đình liếc một cái, da đầu người phía trước tê rần.

Sau khi Trần Thanh Huy hoàn toàn đi vào phòng tổng giám đốc, Tổng Đình còn nhỏ giọng bức xúc: "Cái gì chứ, tốt xấu cũng là bạn cùng phòng bốn năm đại học, như thế nào lại cứ như tảng băng vậy."

Thẩm Thận, Tổng Đình cùng với Trần Thanh Huy ba người là bạn đại học, tốt nghiệp xong Thẩm Thận đi tu nghiệp ở nước ngoài, sau lại trở về, hai người liền đi theo Thẩm Thận cùng nhau gây dựng sự nghiệp.

Tổng Đình điển hình là hoa hoa công tử, không học vấn không nghề nghiệp, xí nghiệp của gia tộc rất nhiều, nhưng cả ngày cứ đần độn mà không lý tưởng, sau lại cảm thấy đi theo Thẩm Thận có hi vọng nên trực tiếp chạy tới.

Trần Thanh Huy lại là một người thâm sâu khó đoán, gia thế bí ẩn. Tổng Đình chỉ biết một ít mặt sinh lý của hắn qua đợt khám sức khỏe, còn lại các mặt khác cũng không rõ ràng lắm. Bất quá ngày thường không có yêu thích gì, lại thường xuyên chỉ biết làm công việc, hắn coi như Trần Thanh Huy là con ngoan trò giỏi, nhìn còn quái quái đến đáng thương.

Trong phòng tổng giám đốc, Trần Thanh Huy đem một xấp tài liệu tới để trên bàn Thẩm Thận, mặt trên viết đầy kế hoạch.

"Hoa hồng Pháp cùng với rượu champagne đã phân phó bên nhà hàng xong, đến lúc đó nhà hàng sẽ xử lý, lễ vật giấu trong điểm tâm ngọt sẽ là đôi bông tai Charlie thu được trong buổi đấu giá hôm trước. Ban đêm sẽ có điệu bất ngờ, hai người có thể chờ mong, đã đặt phòng tổng thống của Hoa An Đình Thành hai đêm."

Không thể nào không nói kế hoạch của Trần Thanh Huy rất chu đáo không một khe hở.

Thẩm Thận không trả lời, một hồi lâu mới xốc nửa mí mắt, không đánh giá, chỉ là nói: "Cậu như thế nào lại giống phát thanh viên thế."

Nói là nói như vậy thôi, ngữ điệu của hắn vẫn mang theo điểm sung sướng.

Ngày kỷ niệm quan trọng như vậy, đương nhiên phải cùng trải qua với bạn gái nhỏ chứ.

Mặt Trần Thanh Huy không đổi sắc: "Nhìn ra được cậu rất vừa lòng với kế hoạch này."

Thẩm Thận nghe đến đây, trong lòng cảm thấy quái dị, hơi có chút khó chịu: "Hai người các cậu hôm nay có chuyện gì vậy, không có việc làm à?"

Trần Thanh Huy gật gật đầu: "Đây cũng là một phần công việc."

Thẩm Thận nâng mí mắt: "Về sau có thể giao cho Tần quán gia."

Trần Thanh Huy không kiêu ngạo không nịnh nọt: "Vậy tôi liền đi hủy bỏ." Nói xong, hắn vừa muốn xoay người đi ra ngoài, đã bị Thẩm Thận gọi lại.

"Lần này không cần." Thẩm Thận đứng lên, đến trước chỗ phóng phi tiêu.

Hắn tùy ý từ trên bàn cầm lên một cây phi tiêu, lưu loát mà phóng đến ở giữa hồng tâm.

Thẩm Thận hai mắt híp lại, khóe miệng gọi lên: "Lần trước cậu giúp chọn lựa vậy Tiểu Mạt rất thích, cứ dựa theo phong cách và kiểu dáng đó mà chọn thêm mấy bộ áo ngủ."

Trần Thanh Huy gật gật đầu: "Được."

Thẩm Thận đi đến một bên sofa, ngồi xuống, ánh mặt trời buổi sáng xuyên thấu qua cửa kính pha lê, nhẹ nhàng mà dừng trên mặt hắn, lười biếng, cảm xúc ảm áp làm hắn nhớ tới Hứa Mạt, vòng eo tinh tế mềm mại thon thon của cô chỉ cần một tay có thể ôm hết.

Hứa Mạt luôn nghĩ đến việc ghé thăm Hứa Trạm nên không có rảnh rỗi đi phỏng đoán tâm ý của Thẩm Thận.

Khi hai người vừa mới ở bên nhau, cô phải cẩn thận rất nhiều, bọn họ không giống những cặp tình nhân bình thường, trong mối quan hệ của bọn họ trộn lẫn rất nhiều lí do.

Khi đó cô đang bị hiện thực đè nén thờ không nổi, mà Thẩm Thận xuất hiện vừa đúng lúc, làm cho căn phòng u ám bao lâu nay đột nhiên có ánh sáng chiếu vào.

Đương nhiên, tuy tính tình hắn ngày thường hơi bá đạo chút, chỉ đề cập cô chú ý đến một ít nguyên tắc mấu chốt, thì tính ra Thẩm Thận vẫn rất tôn trọng cô.

Cô không đeo bám hắn, vì thực tế cô cũng không hiểu rõ hết hắn. Nên sẽ không chủ động tìm hắn, dần dà, hai người ở chung như vậy cũng thực phù hợp. Giờ phút này chuyện em trai đến thăm làm cô phân tán lực chú ý vứt nó ra sau đầu.

Hứa Trạm kiên trì muốn ngồi xe lửa đến đây, Hứa Mạt có chút đau lòng, nhưng chính mình cũng không có dư thừa tiền có thể cho em trai.

Nói thật ra, tuy rằng Ứng Thư nguyệt nói cô có tiền của bạn trai, nhưng ngày thường, trừ bỏ ở bên Thẩm Thận, thì cũng không tìm hắn mà yêu cầu cái gì.

Học phí thi có học bổng, sinh hoạt phí thi dùng tiền dạy thêm trang trải, kiến thức cô không tồi, đại học lại chịu đốc lòng nỗ lực, dạy hiệu quả cũng là chuyện bình thường.

Lúc trước, phí giải phẫu của Hứa Trạm rất cao, đối với một người không nơi nương tựa như cô là không đủ sức.

Nói đến việc gặp gỡ lần đầu của cô cùng Thẩm Thận chính là vì vấn đề này mà xảy ra quan hệ với nhau, Thẩm Thận tìm bác sĩ cho Hứa Trạm. Bác sĩ kiến nghị lập tức giải phẫu, lại nói nếu không đủ tiền thì cơ hội chỉ có thể nhường cho người khác.

Tiền cô tích cóp cũng được một ít, nhưng để phẫu thuật là không đủ, Hứa Mạt đành phải căng da đầu đi vay thân thích.

Mới đầu nhà cậu không muốn hỗ trợ, rồi sau đó không biết như thế nào, lại đổi ý.

Hứa Mạt không thích mắc nợ, đặc biệt là người thân, lại có liên quan vấn đề miễn cảm là tiền bạc này, cho nên cô vẫn luôn ghen trong lòng.

Một năm kia, Hứa Mạt điên cuồng mà nhận không ít quảng cáo, vừa vận tốt cho danh tiếng lại có thể kiếm được tiền, sau đó đem tiền trả hết cho cậu mợ.

Đương nhiên, cũng là ở một năm kia, bởi vì quay quảng cáo xuất hiện một chút vấn đề, sau đó Thẩm Thận liền phá lệ hạn chế cô không cho quay nữa, làm cô mất đi một khoản thu nhập thêm.

Từ lúc bắt đầu Hứa Mạt đã có quyết định, về sau nếu là cô cùng Thẩm Thận chia tay, cũng sẽ quay quảng cáo. Vào vòng lần quản này, chỉ cần chịu khó tiền tới cũng nhanh, vất vả một chút cũng đáng.

Nhìn nhìn thời gian trên di động, Hứa Mạt xách túi lên nói muốn đi ra ngoài. Ứng Thư nguyệt ở phòng ngủ đang tập yoga nghe vậy ngẩng đầu lên: "Sao cậu đi sớm thế?"

Hứa Mạt gật gật đầu: "Gọi xe quá đắt, tớ ngồi xe điện ngầm, hiện tại đi vừa vận có thể tới kịp đón tiểu Trạm."

"Tàu điện ngầm? Cũng khá xa đó, như vậy phải ngồi gần hai giờ, bạn trai cậu không đưa cậu đi sao?"

Hứa Mạt nhìn phía Ứng Thư Nguyệt, trong lòng vì sắp gặp được em trai mà vui sướng, chỉ cười cười: "Anh ấy rất bận."

Ứng Thư nguyệt chu chu môi: "Vậy cậu chú ý an toàn a."

Hứa Mạt xua xua tay: "Đã biết."

Lúc đến ga tàu hỏa, chuyến xe vừa đến, hành khách đang tiến ra bên ngoài. Hứa Mạt nghỉ chân trong chốc lát, nơi xa xuất hiện một bóng dáng đĩnh bạt tuấn tú.

Đối phương hiển nhiên cũng nhìn đến cô, tăng tốc đi đến phía cô.

Hứa Mạt nhìn vóc dáng cao lớn của Hứa Trạm, còn chưa đến gần, liền phát phát tay.

Hứa Trạm đi đến trước mặt Hứa Mạt, mặt mày hơi ngượng ngùng, khuôn mặt trắng nõn hơi đỏ hồng: "Chị."

Hứa Mạt ôm lấy em trai, cảm thụ được sống lưng Hứa Trạm, trong lòng mềm mại: "Thế nào, có mệt hay không a."

"Không mệt, ngủ một giấc đã đến nơi rồi." Hứa Trạm gãi gãi đầu, thiếu niên trưởng thành bị chị mình ôm đến ngượng ngùng.

"A, đúng rồi, đây là bà làm kêu em mang đến cho chị, sẽ không dễ dàng hư trong thời tiết lạnh." Hứa Trạm nâng nâng trong lòng bàn tay một cái túi.

"Thân thể của bà có tốt không, lần trước chị gọi điện thoại về, cảm giác bà tốt hơn so với trước đó." Hứa Mạt nhìn đến bàn tay ấm áp vững chắc kia của em trai trong lòng ấm áp.

"Khá tốt, bà và em đều không cần chị lo lắng nữa." Hứa Trạm vỗ vỗ bà vai Hứa Mạt.

Hứa Mạt cười rộ lên, "Em nói sẽ học tập thật tốt, như thế nào vẫn chạy tới đây?"

Hứa Trạm gằn thi đại học, bởi vì thân thể không tốt nên xin ở nhà ôn tập, bởi vì thành tích không tồi, lại lo cho thân thể của học sinh, trường học cũng liền đặc biệt phê duyệt.

Chạy tới đây mấy ngày là bởi vì nhớ chị mình.

Hứa Trạm xấu hổ không dám nói rằng hắn vẫn luôn nhớ chị.

Hứa Mạt buông em trai ra: "Đi thôi, chị dẫn em đi ăn chút đồ ngon."

Hứa Mạt mang Hứa Trạm đến một quán cơm, tương đối tốt cho sức khỏe. Sau hai năm khôi phục, thân thể Hứa Trạm vẫn cần bổ sung dinh dưỡng nhiều, Hứa Mạt theo bản năng kêu một vài món thanh đạm. Cũng may hai người có khẩu vị tương tự.

"Cơm nước xong mang em đi trung tâm thành phố đi dạo, sau đó đến khách sạn gần trường học chị thuê một phòng cho em ngủ lại."

Bởi vì có thể sinh viên nên được giảm 20%, đây là nơi sinh viên thường đến, giá cả vừa phải.

"Thôi chị, để em đến ở nhờ nhà cậu mợ."

"Không sao, chị trả được." Trong tiềm thức Hứa Mạt không nghĩ muốn làm phiền nhà cậu mợ, tự nhiên không muốn Hứa Trạm lại chạy tới.

Hơn nữa nhà cậu mợ ở ngoại ô xa tít, thật sự là không thuận tiện.

Đi dạo cùng Hứa Trạm trong chốc lát, lúc hai người ngồi xe điện ngầm trở lại trường học vẫn còn rất sớm.

Hứa Mạt theo Hứa Trạm vào phòng, xem cậu em trai lấy ra rất nhiều đồ vật.

"Đây là áo lông và bao tay chính tay bà đan."

Hứa Mạt sờ sờ áo lông màu đỏ rực, tuy rằng không tinh xảo lắm, nhưng là rất dày, mặc vào khẳng định rất ấm.

"Bà làm xong cho em, còn làm cho cả anh Thẩm làm một cái." Hứa Trạm nói, lấy ra một cái áo lông màu lam.

Vừa nghe Hứa Trạm nhắc tới Thẩm Thận, Hứa Mạt trong lòng nhất thời thấy có chút không thích hợp, hình như chính mình đã quên cái gì rồi.

"Anh Thẩm không có cùng chị tới sao?" Hứa Trạm nhẹ nhàng khụ khụ, phát ra nghi vấn.

Hứa Mạt lúc này mới từ trong suy nghĩ khôi phục tinh thần lại: "Chị không nói cho anh ấy biết, dù sao em đến đây cũng không được mấy ngày, phiền anh ấy lắm."

Hứa Trạm gật gù đầu, đôi mắt trong suốt nhìn Hứa Mạt.

"Trên mặt chị có cái gì sao?" Hứa Mạt chạm đến ánh mắt của em trai, sờ mặt mình.

"Nhìn chị giống như lại đẹp hơn rồi."

"Em được lắm còn học được cách chọc người."

Thẩm Thận ngồi ở trong văn phòng đợi hồi lâu, dựa theo quá khứ, bạn gái nhỏ của hắn buổi chiều sẽ đến nơi này chờ, còn mang theo lễ vật nhỏ nữa.

Ngoại trừ ngày kỷ niệm như hôm nay thì những ngày lễ của các cặp đôi hai người đều sẽ ở bên nhau cùng trải qua, Hứa Mạt đều sẽ qua đây.

Nhưng mà mặt trời chiều đã ngã về tây, màn đêm lạnh yên buông xuống, cũng chưa thấy bóng hình xinh đẹp quen thuộc kia đâu.

Tổng Đình nhìn sắc mặt lạnh như băng của Thẩm Thận, cảm thấy buồn cười: "Đã sớm nói với cậu, còn bày đặt giả bộ. Bây giờ thì hay rồi bướm bướm gây cánh, người gây chân. Cho nên cậu thông báo trước với người ta một tiếng thì sẽ chết sao."

"Cậu." Thẩm Thận nhìn về phía Tổng Đình, thanh âm trầm xuống.

"Tớ làm sao?" Tổng Đình khó hiểu mà nhìn về phía hắn, không oán không hận mà cùng hắn chờ ở chỗ này, Tổng Đình nghĩ bản thân mình thực ghê gớm rất có kiên nhẫn a!

"Cút đi cho lão tử."

*****

Editor có điều muốn hỏi: "Anh Thẩm có thấy mình đã tự tin quá rồi không?" chớp chớp mắt.

-> bị quê xệ cấp độ 8 nên giận cá chém thớt, tội nghiệp anh Tổng quá đi ^^

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Hoa Nhài Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

"Tôi chỉ có lòng tốt lo cho cậu, bất quá như vậy tôi cũng thấy thực thỏa mãn, nhìn Thẩm thiếu ở chỗ này bức bối, ha ha ha." Tống Đình cũng là không sợ chết phớt lờ ánh mắt lạnh lẽo của Thẩm Thận mà nói.

"Không cần cậu xen vào, cô ấy sẽ đến."

Thẩm Thận mặt lạnh căm căm mà liếc mắt nhìn Tống Đình đang cười ha ha: "Vừa vặn trong nhà tôi có buổi tiệc gia đình, hiện tại tôi đi trước." Quơ quơ chìa khóa xe trong tay: "Tôi phải đi hưởng thụ, còn cậu ở đây làm oán phụ đi."

Sắc mặt Thẩm Thận lúc này ôn hòa như trời sau cơn mưa lớn, nhìn Tống Đình cười cười: "Ngày mai cậu thu thập đồ của mình mà cút đi."

Tống Đình ra đến cửa đóng cửa lại, nói vọng vào giọng điệu châm biếm: "Thẹn quá giận à, chắc."

Tiếng đóng cửa truyền đến, Thẩm Thận trực tiếp cầm lấy di động trên bàn, tìm được số liên hệ của người nào đó nhấn nút gọi.

Hứa Mạt đang ở khách sạn cùng Hứa Trạ tâm sự một chút chuyện ở nhà, liền như vậy trải qua một buổi chiều.

Chợt nhìn thấy cuộc gọi đến trên màn hình di động, cô còn tưởng rằng chính mình hoa mắt. Di động của Hứa Mạt không có nhiều người liên hệ, trợ lý Thẩm Thận thường nhấn tin truyền lời, hai người cơ hồ cũng không có gọi điện thoại.

Wechat Thẩm Thận hàng năm không hề online, vòng bạn bè trống rỗng.

Cô hoài nghi chính mình đã gây ra chuyện gì đó hần mới gọi như vậy.

Vội vàng mà tiếp điện thoại, nhẹ nhàng nói, "..... alo?"

"Em đang ở đâu?" Điện thoại truyền đến giọng nói trầm thấp, ngữ điệu rất quen thuộc.

Hứa Mạt theo bản năng buột miệng thốt ra: "Em ở khách sạn."

"Hoa An Đình Thành?" Thẩm Thận nhướn mày, Hứa Mạt cũng có khả năng sẽ trực tiếp đi đến đó.

Hứa Mạt kinh ngạc nói: "Em không đi nơi đó."

Hứa Trạ nhìn chằm chằm Hứa Mạt trong chốc lát, nhỏ giọng mà nói: "Là anh Thẩm sao?"

Phòng khách sạn không lớn lắm cho trong tình cảnh yên tĩnh này dù thanh âm bị nén nhỏ khi nói chuyện cũng có thể nghe thấy. Thẩm Thận cũng nghe được, hần dừng một chút: "Bên cạnh em có người khác?". Là có người. mà còn là giọng con trai.

Hứa Mạt nhìn thoáng qua Hứa Trạ, vô ý thức gật gật đầu: "Dạ, là tiểu Trạ, hôm nay tới tìm em, em ở bên cạnh nó."

Điện thoại đầu kia là sự trầm mặc kéo dài, trong lòng Hứa Mạt có chút lo lắng, ngón tay nhéo tới nhéo lui cái gối đầu.

Cô vốn dĩ nghĩ, hần hỏi cô mới nói, cũng coi như là trong lòng có chút tự tin. Chi là không nghĩ tới, hần gọi điện tới sớm như vậy.

Thẩm Thận qua một hồi lâu mới hé răng: "Em có biết hôm nay là ngày mấy không?"

Hứa Mạt nghĩ nghĩ, thử mò miệng: "..... Ngày mấy?"

Lúc này thanh âm Thẩm Thận hoàn toàn lạnh xuống: "Đợi chút anh kêu Tần quản gia đi đón hai người lại đây, đem địa chỉ báo lại cho anh."

Hứa Mạt còn không có phản ứng kịp, vừa định nói chuyện, điện thoại đã truyền đến hai tiếng "Đồ đồ".

Thẩm Thận đem điện thoại cúp.

Hứa Mạt: "....."

Cô có một chút xấu hổ, ngượng ngùng mà nhìn về phía Hứa Trạ.

"Chị, hai người cãi nhau?" Hứa Trạ trừng lớn mắt, bên trong tất cả đều là nghi hoặc.

Đến tiểu Trạ cũng nghe ra được Thẩm Thận tức giận, Hứa Mạt chớp mắt một cái, trong đầu bỗng chốc nảy ra một ý nghĩ: "Tiểu Trạ, hôm nay là ngày mấy?"

Hứa Trạ thành thành thật thật mà trả lời, sau đó liền thấy chị nhà mình thở dài: "Xong đòi rồi, chị thế nhưng lại quên mất."

Đến phiên Hứa Trạ khó lý giải: "Cho nên rốt cuộc là làm sao vậy?"

Hứa Mạt cưỡng ép chính mình tinh thần trùng xuống: "Không có việc gì, từ đầu chị không nói cho anh ấy biết em muốn tới, hiện tại đã biết nên muốn gặp em."

Lúc Tần quản gia đến đón hai người thì sắc trời đã khuya.

"Hứa tiểu thư, thiếu gia hôm nay đợi cô cả một buổi tối, đợi lát nữa có tờ thái độ gì mong tiểu thư cố gắng một chút." Tần quản gia đối với Thẩm Thận xem như có chút hiểu biết, thời điểm hộ tống hai chị em Hứa gia lên xe, theo thường lệ mà nhắc nhở một câu.

Đợi cả một buổi tối.....Hứa Mạt nhắm mắt, cả một chút lễ vật cô cũng đều không có chuẩn bị, một lòng đặt vào việc ngênh đón em trai.

Xe chậm rãi rẽ vào hướng trung tâm thành phố, cuối mùa thu ban đêm phảng phất sự thâm trầm, đèn đỏm trong nội thành có vẻ le lói hơn hần.

Hứa Mạt nhìn xung quanh sau đó ngẫm nghĩ, bỗng dưng sinh ra một loại phiền muộn khó tả.

Bên tai là giọng Tần quản gia đang hỏi han ân cần Hứa Trạ, hai người đang nói chuyện với nhau, còn Hứa Mạt suy nghĩ đã bay đi xa.

Cô nhớ tới thời điểm này năm trước, hai người ở Thụy Sĩ trượt tuyết. Chuyến đi ba ngày hai đêm chỉ có hai người không có thêm ai khác.

Hắn cong môi, ném quả cầu tuyết lại cô, quả cầu lạnh buốt mà đập trên mặt, sau đó lại rơi xuống. Hai người đều mặc áo lông vũ căng phồng, vui đùa âm ỉ, hắn lại khiêu khích cô đến mặt hồng tai đỏ.

Rồi sau đó, hắn đem cô áp vào trong tuyết mềm mại, hai người ở giữa một mảnh tuyết trắng băng lạnh, lãng mạn mà hôn nhau.

Hai người giống như giống như bao cặp tình nhân bình thường khác yêu nhau cuồng nhiệt.

Thời điểm Tần quân gia đem hai chị em dẫn vào nhà hàng, Hứa Mạt mới phát hiện không gian cả tầng đã được thiết kế trang hoàng lộng lẫy.

Đèn cứ đều đều mờ ảo, chỉ hiện lên bóng hoa hồng mờ nhạt, xung quanh bốn phía đều là cảnh đêm thành thị, vang lên tiếng nhạc nhẹ nhàng du dương, mê ly lại mộng ảo.

Thẩm Thận chờ ở nơi đó, đầu hơi cúi thấp, mắt khép hờ, đôi tay thon dài đang chơi đùa với chiếc bật lửa.

Bọn họ đến gần, Tần quân gia tiến lên nói gì đó với Thẩm Thận, sau một lúc lâu hắn mới gật gật đầu.

"Tới rồi?" Thẩm Thận ngược mắt nhìn lại đây.

Hứa Mạt theo bản năng nhìn hắn vẫy vẫy tay.

Hứa Trạmcười cười, kêu một tiếng: "Anh Thẩm."

Thẩm Thận nhất thời dừng một chút.

Hứa Mạt trộm để ý hắn một phen, đi lên nhỏ giọng mà dặn dò: "Về sau ở trước mặt anh ấy đừng xưng hô như vậy, anh ấy sẽ cảm thấy mình thật già."

Hứa Trạmkhông hiểu: "Như vậy sao, em trước kia cũng kêu như vậy còn tưởng rằng anh Thẩm sẽ thích"

"Ngồi đối diện anh là được." Thẩm Thận chỉ chỉ vị trí bên trong.

Nhìn không gian được trang hoàn như vậy, Hứa Trạmphải nghĩ chính mình có phải hay không phá hủy không khí riêng tư này: "Anh Thẩm, có phải em đã quấy rầy anh cùng chị không."

"Không có." Thẩm Thận lười nhác mà cười, ánh mắt long lanh liếc liếc Hứa Mạt một cái, lại nói: "Có thấy thân thể khá hơn nhiều không?"

Hứa Trạmhơi hơi gật đầu: "Bà nhớ anh nên dệt áo lông cho anh, cũng không biết anh thích không nữa."

Đối với Thẩm Thận, Hứa Trạmlà thực lòng tôn trọng, bất quá cũng giới hạn chỉ trong năm đó đối với cả nhà bọn họ chiếu cố.

Mà đối với mối quan hệ giữa hai người, vì không phải người trong cuộc nên hắn hoàn toàn không hiểu thấu đáo được. Mới đầu bản thân vẫn phản đối việc hai người ở bên nhau. Anh Thẩm khi thế bất phàm, gia cảnh quá cách xa, nên không muốn chị mình sau này chịu khổ, thiếu niên mới nếm trải tư vị cuộc sống bên trong xã hội phức tạp, hắn rất sợ hãi chị của mình phải chịu thương tổn. Sau đó vẫn là Hứa Mạt vượt đầu của hắn, kêu hắn không cần lo lắng, chỉ là yêu đương mà thôi, không cần nghĩ quá nhiều.

Chị hắn cảm thấy tốt thì hắn cũng thấy tốt.

Ngón tay Thẩm Thận gõ gõ mặt bàn: "Quay lại nói cho bà biết, anh nhất định sẽ mặc." Hứa Mạt ngồi ở đối diện Thẩm Thận, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, không có ý muốn chen vào.

Giám đốc khách sạn ở bên cạnh chờ lâu tiến lên hỏi: "Sau khi ăn xong vẫn sẽ đem điểm tâm ngọt đã chuẩn bị lên chứ ạ?"

Thẩm Thận một hồi lâu không phản ứng, cuối cùng chỉ là xua xua tay: "Không cần."

"Được." Giám đốc lên tiếng, lui xuống.

Ăn cơm xong, thời gian cũng đã trễ.

Thẩm Thận vì Hứa Trạman bài một phòng nghỉ, thiếu niên cường ngạnh mà cự tuyệt: "Thực sự không cần, mời em ăn cơm là đã rất cảm kích rồi, em còn phải trở lại khách sạn chị đã thuê cho em, hành lý đều đặt ở chỗ đó, ngày mai em liền trở về nhà rồi."

Nghe được Hứa Trạnnói, Thẩm Thận chỉ là gật gật đầu: "Ngồi xe anh đi."

Đưa Hứa Trạntới nơi xong, trên xe chỉ còn hai người.

Thẩm Thận lưu loát mà quay đầu xe: "Hôm nay em trai của em tới sao không nói cho anh biết?"

Hứa Mạt nhìn về phía hắn đang cầm lái, sườn mặt căng chặt, hàm dưới góc cạnh tuyệt đẹp.

"Ngày thường anh rất bận em không muốn làm phiền anh." Cô nhỏ giọng đáp ứng, trong thanh âm còn có điểm hiểu chuyện.

Thẩm Thận không hé răng.

Thẳng đến khi hai người từ thang máy vào nhà, Thẩm Thận mới đem cô ấn vào vách tường, trần trọc mà hôn, nụ hôn bá đạo lại cuồng dã.

Hai tròng mắt hắn sâu thẳm như hồ nước lạnh, bên trong lại lăm lăm như nhảy ra lửa khói, mang người thiếu đốt hăm sâu trong đó.

"Thực không biết hôm nay là ngày mấy?" Mắt đào hoa gât gao khóa trụ cô.

Hứa Mạt rất nhiều thời điểm cũng sẽ một thân cứng đờ, đặc biệt đứng yên tĩnh tại chỗ, nhưng cô biết, Thẩm Thận sẽ không thật sự làm khó cô.

Cô trở tay ôm lấy hắn? Nhẹ giọng giải thích: "Ngày kỷ niệm chúng ta ở bên nhau."

"Vậy tại sao không lại đây?" Khó có lúc Thẩm Thận bấm riết không tha mà truy vấn.

Hứa Mạt buông mắt xuống: "Không phải vì muốn đi tiếp tiểu Trạmsao....."

Cô mềm giọng làm nũng, Thẩm Thận phá lệ hưởng thụ. Hắn cần một ngụm ở môi dưới của cô: "Không có lần sau."

Thẩm Thận ôm cô đến bên giường trong phòng ngủ. Có lẽ là bầu không khí hôm nay có chút khó có thể kể ra, nhớ đến lúc ở nhà hàng, động tác lúc này của Thẩm Thận vừa cần trọng lại mạnh mẽ.

Tóc Hứa Mạt đen nhu thuận từng sợi dính dính ở bên sườn mặt. Trong chăn lộ ra cánh tay non mềm trắng nõn như ngó sen, buông xuống lại bị đem trở về. Không gian hơi thở phập phồng, Thẩm Thận ngừng lại, thanh âm căng chặt, trên trán toát ra mồ hôi hơi ướt.

Hứa Mạt bị tra tấn đến khó nhìn, hơi hơi trợn mắt: "Làm sao vậy?"

Tay Thẩm Thận nghịch ngợm vuốt ve từ tay đến bà vai cô: "Kêu ra đi..." Hứa Mạt mặt hơi nóng: "Kêu gì nha....."

Cổ họng hắn khẽ nhúc nhích, cúi người để sát vào cô bên tai, nói hai chữ, Hứa Mạt có chút xấu hổ, dứt khoát nhắm mắt lại.

"Không nghĩ trên giường lại kêu ca ca." Hắn nhìn nhin kể sát vào cô sắp bùng nổ.

"..... Ca ca."

Thẩm Thận cười đến yêu nghiệt, lên tiếng, "Ca ca liền tới đây."

Sáng ngày hôm sau, Hứa Mạt tỉnh lại trong lồng ngực ấm áp của ai kia. Sau gáy là hơi thở đều đều phun ra, quét đến làm cô tê tê dại dại.

Nắng sớm đã chiếu cả gian phòng, đến trên chiếc chăn có lẫn vài sợi tóc. Hứa Mạt thoáng giật giật, cảm nhận được một mảnh ấm áp phía sau đến càng ngày càng gần.

Thẩm Thận chưa hoàn toàn tỉnh lại, lười biếng nói: "Ngủ thêm chút nữa đi."

"Dạ....." Hứa Mạt nhẹ nhàng mà đáp lời, ngày hôm qua nháo đến tận khuya, cô cũng có chút mệt.

Thẩm Thận nhắm hai mắt, chỉ cảm thấy bốn phía tràn ngập hương thơm tươi mát trên người Hứa Mạt. Không phải hương vị nước hoa được điều chế, mà là tỏa ra từ chính người cô, vị ngọt thanh khiết, mang theo hương thơm hoa nhài, mùi thơm thoang thoang, thanh nhã tinh tế lại mê người.

Tĩnh tĩnh Thẩm Thận trước nay đều sẽ không ủy khuất chính mình, hôn sống lưng tuyết trắng của cô, hắn lại lần nữa hôn đi lên.

Vận động buổi sáng kết thúc, Thẩm Thận đem cô nâng lên, mơ mơ màng màng, ngón tay như ngọc chạm nhẹ ở vành tai cô.

Hứa Mạt không rõ nguyên do, sau khi ở trong phòng tắm tắm gội xong, cô mới phát hiện nhìn mình trong gương có điểm gì đó không đúng. Thúi tai cô, được mang lên một đôi khuyên tai tinh xảo. Thiết kế hai viên châu riêng biệt không giống nhau về hình dạng, lóe sáng rạng rỡ.

Không quá khoa trương mà thập phần khiêm tốn.

Hứa Mạt tiến đến trước gương nhìn chăm chăm, ngón tay nâng lên cẩn thận mà vuốt ve.

Bỗng bên cửa vang lên tiếng động. Cô nghe được thanh âm vọng tới, bàn tay Thẩm Thận bỏ vào túi quần, nghiêng người dựa vào khung cửa: "Thích không?"

*****

Editor có điều muốn nói: Cố gì xoi thật lướt qua nhanh như một con gió mùa đông lạnh lòng tở tan nát. Khóc một dòng sông.....Kỳ này chắc là mình ăn chay rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Hoa Nhài Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

"Rất thích." Hứa Mạt vui vẻ mà cười cười.

Sẽ không có cô gái nào có thể chống cự lại đồ trang sức tinh xảo như vậy cả, và cô cũng không ngoại lệ.

Thẩm Thận nghiêng nghiêng đầu, không nói gì, tầm mắt lại như đuốc lửa, liến như vậy nhìn thẳng cô.

"Sao anh cứ nhìn em?" Cô còn đang rửa mặt, da trắng nõn giống trứng gà lột, bóng mịn mà sáng lấp lánh, còn mang theo điểm thanh xuân trẻ trung, tinh thần phấn chấn tràn đầy.

Thẩm Thận cười nhạt, hừ một tiếng. Chân dài bước tới phía trước vài bước, vừa hay đứng phía sau cô.

Hắn nhìn người trong gương: "Anh nói bỏ qua cho em sao, đến quà tặng mà em cũng không có?"

Hứa Mạt cẩn thận nghĩ nghĩ, mới biết được, hắn khó chịu về cái này.

"Năm nay có nguyên nhân mà....." Âm điệu giọng nói nhẹ xuống.

"Em sẽ bù lại cho anh sau." Vỗ đi bọt nước trên mặt, cô nghiêm túc mà bảo đảm.

Ngoài mặt nói như vậy, nhưng trong lòng lại rồi rầm muốn chết. Thẩm Thận muốn cái gì có cái đó, thật ra cô không biết nên tặng cái gì là tốt nhất.

Lần đầu tiên tặng quà cô đã tích góp để mua hàng xa xỉ, phản ứng của hắn thật bình thường.

Nhưng thật ra năm trước cô tự tay dệt một con búp bê vài lăm móc chìa khóa tặng hắn, hắn còn treo vào xâu chìa khóa xe thật lâu.

Chẳng qua là xe của hắn rất nhiều, cho nên cũng không phải lúc nào cũng mang theo.

Thẩm Thận nắm eo nhỏ của cô, mạnh bạo mà đem cô kéo qua mình, hôn vài ngụm, cảm thán nói: "Thật ngoan."

Hứa Trạm đi rồi, thời tiết bắt đầu chuyển lạnh, thành phố Z cũng sắp nghênh đón đầu mùa đông.

Học viện Điện Ảnh Thịnh Minh mỗi năm học mới đều sẽ giao nhiệm vụ biểu diễn cho các khóa sinh viên, yêu cầu có phim ngắn, phim truyền hình hoặc là kịch bản biểu diễn tốt nghiệp, kỳ hạn là cuối kỳ.

Năm nay cũng không ngoại lệ, Hứa Mạt nghĩ sẽ gia nhập vào tổ biểu diễn, nhưng cũng rất khó khăn.

Trong lớp có một vài người dứt khoát là không tới học, cho nên tới cuối kỳ, sẽ có rất nhiều người trực tiếp chen ngang, bởi vậy phương pháp tốt nhất chính là chạy nhanh xếp hàng, nếu không sẽ không chọn được tổ có hạng mục biểu diễn tốt, ảnh hưởng đến việc thể hiện ở trong trường học.

Hứa Mạt sờ dĩ nghiêm túc như vậy, còn có một nguyên nhân quan trọng. Đó chính là Thịnh Điện sẽ chọn lựa trong mỗi nhóm, tổng hợp thành tích ba năm học tập, trực tiếp cùng công ty quốc tế ký hợp đồng, những thương hiệu nổi tiếng đều có hợp tác với Thịnh Điện, đây không phải lần đầu bọn họ lấy ra hạt giống tốt từ nơi này.

Những người vào giới giải trí ở năm ba sẽ có thể hấp thụ được không ít hào quang danh vọng, không riêng tiết mục tuyên truyền mà kể cả diễn kịch, đều sẽ làm truyền thông cảm nhận được hơi thở mới mẻ, tiện đà gây chú ý phát triển thành ngôi sao.

Mấu chốt chính là việc ký hợp đồng là hiệp ước song song, hai bên cùng thực hiện, tuy nói sẽ quản lý nghệ sĩ về mọi mặt, nhưng sẽ không ảnh hưởng quá sâu.

Năm rồi những học sinh xuất sắc, hầu như mỗi một người đều chiếm được vị trí không nhỏ ở giới giải trí hiện nay, những học trưởng học tỷ cũng đó đều đạt được giải thưởng Diễn viên triển vọng, cũng có người thành danh trực tiếp thành tiểu hoa đán đứng đầu trong giới diễn viên.

Rốt cuộc, đứng ở trên đỉnh cao, thực lực cùng nhan sắc phải cùng tồn tại, chỉ cần bắt được một cơ hội lên hot search, nó sẽ trở thành vận khí, đây cũng là một nhân tố giúp đạt được mục đích nhanh chóng.

Hứa Mạt tuy rằng học văn hóa không thua kém, nhưng là bởi vì điều kiện gia đình từ nhỏ hạn chế, tính cách nhu thuận, rất nhiều sự việc cũng đều là không tranh không đoạt, ở thời điểm biểu diễn, vẫn là có chút không bộc lộ hết tài, cứ chỉ cứng đờ.

Về sau ký hợp đồng cùng giải trí Nhất Ngàn, cô còn được an bài giáo viên chuyên môn tới dạy dỗ.

Lần này thử sức, giáo viên chuyên môn chỉ định cho cô phim ngắn: "Thịnh Điện ở phương diện truyền thông, chỉ có phim ngắn là mỗi một bộ đều được tuyên truyền trên Weibo, bộ phim hot nhất còn được chiếu ở màn hình điện tử trung tâm thành phố, như vậy tỉ lệ lộ diện cực kỳ lớn, còn nữa, đến lúc đó được chú ý, weibo Nhất Ngàn Official sẽ chuyển hướng tích cực, có thể làm tăng độ hot lần đầu xuất hiện này."

Hứa Mạt ngẩng đầu: "Em thật sự có thể Debut sao?"

Ký hợp đồng lâu như vậy, Thẩm Thận chưa bao giờ nhắc tới việc cho cô xuất hiện trước công chúng.

Giáo viên chuyên môn hiếm khi tỏ ra hòa ái: "Em trời sinh đẹp như vậy, tạo sao lại không thể?"

"Kỹ thuật diễn có thể luyện tập, thiên phú không đủ có thể từng ngày nỗ lực bổ túc, nhưng mà trời cao đã ban đặt ân, vẫn là khuôn mặt của em xinh đẹp."

Giáo viên chuyên môn cẩn thận quan sát một chút, lại nói: "Khuôn mặt xinh đẹp tự nhiên cùng mặt đã chỉnh sửa khác nhau rất lớn, em nhìn đi em cũng không phải mù, gương mặt này của em, hoàn toàn có thể trở thành mối tình đầu quốc dân a."

"Nhưng là....." giáo viên chuyên môn lại thờ dài.

"Nhưng là cái gì?" Hứa Mạt hỏi.

"Kỹ thuật diễn của em còn chưa đạt mức độ thượng thừa..... Chỉ xinh đẹp, kỹ thuật diễn lại chưa có tiến bộ..... em có thể hiểu chứ, bình hoa nhỏ?" Nữ giáo viên dáng dấp cao lớn thanh mảnh, một đầu tóc dài xinh đẹp cột cao, khuôn mặt trước nay luôn nghiêm khắc, hiện tại lại có vài phần hòa ái.

Hứa Mạt thực lòng mà cười: "Em sẽ nỗ lực."

Tiến vào làng giải trí, trong lòng ai cũng có chút ảo tưởng cùng mơ mộng, cô cũng chỉ là một cô gái bình thường mà thôi. Trừ bỏ kiếm được nhiều tiền, bộ mặt xuất hiện trên màn ảnh, thì trong lòng cô cũng có những ý nghĩ đơn giản như bình thường.

Sau một ngày suy nghĩ về tương lai sự nghiệp nghệ thuật, Hứa Mạt vực dậy tinh thần trở về phòng ngủ.

Trong lớp hầu như tất cả mọi người đều tuyển chọn hạng mục phim ngắn, hạng mục khác thì lại không ai chọn, đến lúc đó sợ rằng cô không còn sự lựa chọn nào khác mà phải chọn những hạng mục kia.

Cô đang suy nghĩ lát nữa phải giải quyết như thế nào, bả vai bị ai đó vỗ nhẹ.

Hứa Mạt ngoái đầu nhìn lại, liền thấy một nụ cười quen thuộc.

"Học trưởng." Cô lễ phép cười chào.

"Ừ." Lương Giang Hành cười lên tiếng, sau đó bước nhanh lên trước, cùng cô sánh vai đi song song nhau.

"Đạo gần đây như thế nào lại không thấy em, vẫn khỏe chứ?"

"Có thể là bởi vì việc học bận rộn." Hứa Mạt sắp xếp lại chồng sách đặt ở trong ngực.

"Anh giúp em cầm." Lương Giang Hành nhìn cô thật bất tiện, lễ phép dò hỏi.

"Không sao đâu, nó không quá nặng tự em làm được ạ."

"Anh nghe mọi người bảo, đến nay em cũng chưa chọn được tổ cho mình, muốn hay không gia nhập cùng bọn anh?"

Lương Giang Hành thanh âm như gió xuân, cộng thêm diện mạo hấn điển trai hòa nhã, đề nghị như vậy làm người khác cảm thấy được sự săn sóc ấm áp.

"Anh đã nắm tư, tác phẩm tốt nghiệp của mọi người lại chọn em diễn thật sự không sao chứ?" Hứa Mạt nhìn thoáng qua hấn, cẩn trọng mà dò hỏi.

Lương Giang Hành tiện đà nói: "Không sao cả, anh là đạo diễn, anh cảm thấy em thực sự phù hợp với vai nữ chính."

"Hoặc nói là, coi như em giúp anh chuyện khó này, em thật sự thích hợp vô cùng."

Hứa Mạt ngừng lại, cô thiếu chút nữa đã quên, Lương Giang Hành chính là đạo diễn chuyên nghiệp. Năm trước hai người ở tiệc tối ngày kỷ niệm thành lập trường gặp nhau, Lương Giang Hành bình thường hỗ trợ cô không ít.

Giờ Lương Giang Hành lại đề nghị như vậy, Hứa Mạt suy tư vài giây, gật gật đầu: "Vừa đúng lúc em cũng chưa chọn được tổ, gia nhập cùng tổ anh thì tốt rồi."

"Đề tài gì vậy ạ?" Học trưởng vẫn luôn cường điệu rằng cô rất thích hợp, Hứa Mạt thật tò mò.

"Thanh xuân vườn trường, ở những năm cao trung, áo sơ mi trắng cùng xe đạp." Lương Giang Hành chăm chú nhìn mặt cô chốc lát: "Đại khái là như thế, em cảm thấy thế nào?"

Hứa Mạt gật gật đầu, may là cô đã trải qua quá trình này, không phải cho cô diễn vai gì cao siêu, Hứa Mạt đột nhiên nhẹ nhàng thờ ra.

"Vậy quyết định như vậy nhé, đến lúc đó liên hệ qua Wechat." Trước mắt đã đến ký túc xá, Hứa Mạt bước lên bậc thang, quay đầu nhìn về phía Lương Giang Hành, không ngờ hai người đã đi xa như vậy.

Lương Giang Hành nổi lên một chút ấn ý: "Bất quá nam chính sẽ làm em bất ngờ."

Hứa Mạt nghe hấn nhắc tới nam chính, làm như nhớ tới cái gì: "Ách..... Học trưởng, em muốn hỏi anh, bộ phim ngắn này hấn là không có cảnh hôn đúng không?"

Lương Giang Hành ngăn người: "Không có ạ."

Lương Giang Hành chớp mắt một cái cười rộ lên: "Nếu em muốn thêm cảnh đó anh tùy thời phụng bồi."

Hứa Mạt xua xua tay: "Trước mắt em chưa tiếp thu được cái này, không có thì em yên tâm rồi."

"Cho nên em vẫn là không hỏi anh nam chính là ai, em không hiếu kỳ sao?"

"Em hiện tại tò mò một chút rồi." Hứa Mạt mở to đôi mắt long anh ướt át, ngơ ngác mà nhìn chăm chăm Lương Giang Hành.

Lương Giang Hành đột nhiên quay mặt qua chỗ khác: "..... Là anh."

Hứa Mạt trừng lớn đôi mắt: "Hả?"

"Thực sự kinh ngạc sao?"

"Có một chút, bất quá như vậy cũng khá tốt, cả tổ không ngại anh vừa là đạo diễn vừa là vai chính thì em cũng không ngại ạ."

Kỳ thật điểm mấu chốt là, kỹ thuật diễn của Lương Giang Hành hấn là cũng không phải thực xuất sắc, rốt cuộc đạo diễn chuyên nghiệp không phải diễn cũng chuyên nghiệp.....

Cùng nhau diễn, thực lực cách không quá xa, đến lúc đó chết cũng không quá khó coi

Hứa Mạt nhìn nhìn Lương Giang Hành dưới bậc thang

Kỳ thật nếu Lương Giang Hành mặc vào sơ mi trắng, phòng chừng có rất nhiều thiếu nữ trong lòng mơ mộng, thiếu niên tiêu sái a, Lương Giang Hành cho người ta cảm giác ôn nhu sạch sẽ.

Hứa Mạt bỗng chốc nhớ tới Thẩm Thận, hấn thật ra rất ít mặc đồ trắng. Phần lớn đều là màu đen của khói bụi.

Màu da hấn hơi trắng, nét mặt yêu nghiệt, nếu là mặc sơ mi trắng vào, phòng chừng chính là nam thần kiểu ngạo giáo bá.

"Cứ vậy nhé, đến lúc đó anh dùng Wechat tìm em, em không cần chuẩn bị gì cả, chỉ cần đem chính mình đến là được."

Hứa Mạt nghe được giọng Lương Giang Hành nói, mới hồi phục tinh thần lại, theo bản năng liên tục đáp vài tiếng: "A, được ạ."

Hứa Mạt ngoại trừ bận rộn với bài tập chuyên ngành cùng luyện kỹ năng biểu diễn, còn lại thời gian rảnh rỗi không ít.

Nhưng cô và Úng Thụ Nguyệt hoàn toàn khác nhau, cô thích nằm ngủ ở trong phòng. Học tập chiếm dụng thời gian cũng không nhiều.

Đêm nay Úng Thụ Nguyệt không trở về, xem chừng còn ở bên ngoài chơi đến điên.

Bất quá Hứa Mạt nhận được điện thoại của Lương Kính Tùng

"Alo, Hứa Mạt, em có tới Kim Đình được không? Thẩm thiếu uống say, ai chạm vào cũng không được, lão tử mẹ nó phiền chết được, em mau tới đem cậu ta đi đi! Tới liền đi!"

"Được, em đi ngay, mọi người chờ một lát a."

Tắt điện thoại, Hứa Mạt sửa sang lại một chút mang theo vài thứ tùy thân, chạy đi ra ngoài.

Kỳ thật từ lượng của Thảm Thận không phải tệ, chính là không thể uống thêm nữa. Càng rót xuống nữa, sẽ thật sự say. Cộng thêm dù sao hân cũng là thể tử gia, dạ dày cũng kén chọn, một loạt bệnh bao tử cũng tái phát theo.

Hân trước kia cũng chơi đến điên, chẳng qua lại thấy cô không quá thích bộ dáng hân như vậy nên thôi ở trước mặt nàng thật sự không thể hiện ra. Không nghĩ sau lưng, lại uống cuồng đã đến như vậy.

Ghé lô Kim Đình mỗi năm đều được Thảm Thận bao trọn phòng khách quý, trước kia Hứa Mạt đã tới vài lần. Giám đốc nơi này đối với cô cũng quen mặt, nhìn cô vào cửa, liền tự động phân phó phục vụ đi lên dẫn đường.

Cửa vừa mở ra mùi rượu xông vào mũi đến muốn ngợp. Bên trong rất nhiều người ngồi lẫn lộn, sương khói lượn lờ, không gian tối tăm, ánh sáng tím mờ ảo cũng làm cả người không thoải mái.

Lương Kính Tùng thấy cô tới, ôm lấy một cô gái dáng dấp ưỡn ẹo như rắn nước đứng lên: "Nơi này giao cho em a, xuân tiêu đáng ngàn vàng, lão tử đây mặc kệ cậu ấy."

"Anh không biết khuyên anh ấy một tiếng sao?" Hứa Mạt hơi hơi nhú nhú mày.

"Em gái a, em lại không phải không biết tính tình thiếu gia của cậu ấy, cái đức hạnh đó em còn không biết sao?"

Hứa Mạt không có tiếp tục trả lời, dẫm lên vỏ chai rượu trên mặt đất, từng bước một mà đi vào.

Chung quanh Thảm Thận không có người, người bên ngoài ý muốn đến gần hân đều không được, vì hai trợ lý đều chặn lại.

Tổng Đình ngồi ở một bên, còn đang uống. Trần Thanh Huy không nói một lời, đứng ở một bên.

Vẫn là Trần Thanh Huy thấy được cô trước: "Hứa tiểu thư, tôi cùng trợ lý Tổng đều thử qua nhưng vô dụng."

Hứa Mạt có chút bất đắc dĩ: "Tôi nghĩ tôi cũng không được đâu."

Chẳng lẽ còn muốn đem Thảm Thận vác lên khiêng trở về sao?

Tổng Đình vội vàng nói, ngữ khí kiên định "Không, cô có thể mà."

Hứa Mạt: "....."

Cô nhìn về phía Thảm Thận đang ngửa ra sau dựa ở sofa. Khuôn mặt hình dáng khác sâu, tóc đen hơi rũ, hai tròng mắt nửa khép, cổ áo hơi hơi rộng mở, cả người lười biếng mà nằm liệt chỗ đó.

Người khác nhìn vào, đều cho rằng bộ dáng của hân không giống như đang uống say.

Hứa Mạt đi lên trước, thử đưa tay qua thăm dò hân.

Thảm Thận theo bản năng mà giật mình, cánh tay hơi hơi nâng lên.

Tổng Đình xem đến sợ hết hồn hết vía, sau đó giãy tiếp theo, hân nhìn qua, Thảm Thận vô cùng chuẩn xác nắm lấy tay Hứa Mạt.

Đưa tới trước môi, lưu luyến vô cùng mà liếm. Liếm hết đầu ngón tay cô.

*****

Tác giả có lời muốn nói:

Mặt Tiểu Mạt hồng hồng! Siêu hồng! Đặc biệt hồng!

Hôm nay Thảm càng quấy khí phách cuồng dã

Ngày mai Tiểu Mạt rút dao vô tình _(3_ " /) _

Cả nhà đừng vội, yên tâm xem kịch hay

Cho nên nói tôi không phải là mẹ ghê mà=3

Cuối cùng cảm tạ mọi người!

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Hoa Nhài Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Đầu ngón tay truyền tới một trận tê dại, Hứa Mạt muốn rút về, lại bị hân gắt gao túm chặt.

Cô có chút xấu hổ, ngược mắt nhìn thoáng qua Trần Thanh Huy, đối phương không có phản ứng gì.

Nhưng thật ra Tổng Đình, trợn mắt há hốc mồm, động tác cũng quá càn quấy rồi!

Không đợi Tổng Đình hết kinh ngạc, Thảm Thận trực tiếp giữ chặt Hứa Mạt, ôm cô vào trong ngực.

Hứa Mạt thuận thể ngã xuống ngồi bên cạnh, đỡ lấy Thẩm Thận: "Anh có ổn không? Say đến không đứng dậy được sao?"

Sau một lúc lâu Thẩm Thận mới giương mắt qua, nhìn thấy người đến là Hứa Mạt, hấn lại khôi phục trạng thái nhắm mắt. Lúc này đây lại tùy ý cô đỡ hấn.

"Anh ấy..... Hôm nay làm sao vậy..... Tại sao biến thành bộ dạng này?" Hứa Mạt hỏi hai vị trợ lý.

Ghế lô có chút ồn ào, nhưng khu vực này dường như được bày ra kết giới, những người khác đều rất thức thời, không dám đi qua nơi này hóng chuyện.

"Hôm nay cậu ấy về Thẩm gia một chuyến, lúc ra khỏi đó thì thành ra như vậy." Trần Thanh Huy nhìn Hứa Mạt thờ nâng Thẩm Thận dậy, đi tới hỗ trợ.

Hứa Mạt giống như đang suy tư gì đó mà nhìn chằm chằm Thẩm Thận trong chốc lát.

Hấn hiếm khi có tình trạng say như chết, lúc trước nếu có say, cũng chỉ biểu hiện một chút ngà ngà, hôm nay say đến muốn bất tỉnh nhân sự, Hứa Mạt cũng là lần đầu thấy được.

Tổng Đình giờ tay đỡ Thẩm Thận một bên, bị gạt phăng đi, xấu hổ sờ sờ cái mũi, nhìn Hứa Mạt nhún vai.

Hứa Mạt đưa túi xách cho Tổng Đình cầm giúp: "Không sao, em đỡ anh ấy."

Cô đem tay Thẩm Thận gác ở trên vai mình thử kéo đi.

Thẩm Thận đáng người nhìn tuy gầy, nhưng kỳ thực bên trong sức nặng thật lớn, người đàn ông cao to chân dài, muốn kéo hấn đi, cũng phải cố hết sức mới miễn cưỡng kéo đi lên.

Bất quá cho dù như vậy, tâm tình Hứa Mạt lại rất tốt. Từ trước tới nay cô chưa từng gặp qua Thẩm Thận với bộ dạng này.

Liên tiếp hướng vào cô áo cô mà cọ, tựa như con Husky đang thiếu tình thương, vây quanh cô không ngừng lấy lòng.

Cô lại nghĩ tới trước kia hai người cùng nhau nuôi một con mèo, nó chỉ ở bên người cô chạy quanh cầu vuốt ve, ôm ấp, ngược lại đối thành anh là chủ nhân nó lại bày ra phong thái lạnh nhạt, rất có cá tính.

Lúc ấy Thẩm Thận không nói gì, nhưng Hứa Mạt cũng biết hấn rất bất mãn, bởi vì hấn trực tiếp đem mèo con đi mất.

Đó là lần đầu tiên cô cùng Thẩm Thận bất hòa. Mạt Thẩm Thận âm trầm, rốt cuộc cũng đem mèo con từ Thẩm gia trở về.

"Em chi có thể bồi anh." Lúc ấy hấn nhìn Hứa Mạt chằm chằm, nghiêng răng bật ra một câu.

Khi đó đáy lòng của cô có chút dao động khác thường, mà hiện tại khi đã trút bỏ đi bề ngoài bốc đồng, người con trai an tĩnh nhắm mắt, làm cho cô dâng lên một loại cảm xúc mềm mại.

Đi tới cửa, ngoài ý muốn đụng phải người quen. Người siêu siêu vẹo vẹo, ngây ngốc lại sáng khoái như ở trên mây.

Hứa Mạt hô to: "Thư Nguyệt!"

Ứng Thư Nguyệt nhìn về phía phát ra tiếng hô, thân mình đứng thẳng đi về bên này, chẳng qua là nghiêng người, tỏ vẻ trấn định hơn.

"Cậu làm gì ở chỗ này uống say đến như vậy?" Hứa Mạt nhìn hai tròng mắt Ứng Thư Nguyệt giống như hồ nước đầy, mặt hơi hơi phiếm hồng, xem chừng cũng say.

Ứng Thư nguyệt thật vất vả đi đến trước mặt cô, lớn tiếng gọi, "Tiểu Mạt!" Nói xong liền khoác vai cô.

Tổng Đình nhanh tay lẹ mắt, sợ Ứng Thư Nguyệt bị Thẩm Thận xử đẹp, một túm hai kéo, trong lúc xô đẩy trực tiếp đem Ứng Thư Nguyệt quăng vào trong ngực Trần Thanh Huy.

Nhất thời Trần Thanh Huy chưa chuẩn bị, trong lòng ngực liền xuất hiện một cô gái. Có ý tứ muốn buông tay, nhưng mà trong ngực nữ nhân mềm yếu như thế, nếu buông ra thì gây tiếp theo sẽ lợ ngay trên mặt đất.

Trong chốc lát, dường như nhận ra được có chỗ dựa vào vừa an toàn lại ấm áp, nên Ứng Thư Nguyệt thân nhiên thờ dài, còn ăn vạ ở trong ngực Trần Thanh Huy cọ cọ.

Hơi thở nồng nặc mùi rượu trộn lẫn mùi nước hoa quyến rũ, tuy rằng không khó ngửi, rốt cuộc vẫn làm Trần Thanh Huy nhú nhú mày.

Trần Thanh Huy sắc mặt càng thêm khó coi, âm trầm nhìn lướt qua Tổng Đình.

Tổng Đình thật ra cảm thấy quái dị: "Người này cũng biết trùng người sao!"

Hứa Mạt nhìn nhìn hai người: "Làm phiền hai anh, cũng đưa cô ấy trở về, đây là bạn cùng phòng của em....."

Chờ đến khi đem Thẩm Thận đưa đến băng cuối, Tổng Đình chớp lấy Trần Thanh Huy: "Cậu không uống rượu, cậu tới lái xe đi." Nói xong nhảy vào ghế phụ.

Trần Thanh Huy thật vất vả đem cô gái kia từ trên người kéo ra, một chút cũng không biết thương hương tiếc ngọc, trực tiếp đem ném vào ghế sau cạnh bên Hứa Mạt.

Đầu Ứng Thư nguyệt không cẩn thận đập vào góc ngạnh trên xe, phát ra tiếng kêu thanh thúy.

Ứng Thư Nguyệt đột nhiên giống như bừng tỉnh, hô to một tiếng: "A.. Mẹ nó! Đau quá a ô ô ô!"

Sau đó nằm im, nghiêng lệch ở một bên, giống như chết ngất.

"..... Chắc cô ấy không sao phải không ạ?" Hứa Mạt nghe động tĩnh kia đều cảm thấy đau.

Tổng Đình quan sát một chút sau đó không chớp mắt nói: "Không có việc gì, dù sao không chết được."

Hứa Mạt: "....."

"Đưa đến chỗ nào?" Trần Thanh Huy mới đầu không hé răng, chỉ thành thực thắt dây an toàn, rồi sau đó mới từ kính chiếu hậu nhìn Hứa Mạt.

"Về nhà Thẩm Thận ạ." Đêm nay Hứa Mạt hẳn là muốn chăm sóc Thẩm Thận.

"Đợi chút đưa chúng em về xong, hai người đem bạn cùng phòng của em đưa về trường học đi, con gái thân một mình tôi không yên tâm lắm."

Từ trước tới nay độc thân, tự dựng trở thành cô gái uống say như vậy, không biết Úng Thu Nguyệt bình thường có như vậy hay không, hôm nay trùng hợp gặp cô, vạn nhất ngày nào đó đụng phải người xấu, hậu quả thật không dám tưởng tượng.

Xuống xe trước, Hứa Mạt dặn dò đi dặn dò lại rồi mới yên tâm mà để cho bọn họ đi.

Cô tiêu hao hết sức của chín trâu hai hổ, mới đem Thẩm Thận ném ở trên sô pha.

Một loạt động tác như vậy, cô có chút mệt mỏi khó thở. Hít sâu vài cái, khôi phục lại bình thường, cô mới nâng hân lên lần nữa.

Kỳ thật hân không phải hoàn toàn không đi được, chẳng qua giống như là đi vào giấc mộng đẹp, cả người đều mơ mơ màng màng, lâm vào mê mang.

Hứa Mạt vỗ vỗ mặt, chuẩn bị đi lấy khăn lông ướt lau mặt giúp hân.

Người còn chưa kịp rời đi, đã bị hân giữ chặt, tiếng nói nghe không được rõ: "Đừng đi."

Vừa rồi có người khác ở đó, hân mới lười nhúc nhích. Hiện tại chỉ có Hứa Mạt, hân mới mặc kệ chính mình, chậm rãi trợn mắt, yên lặng nhìn cô chăm chăm.

Hứa Mạt ngồi xổm xuống, xem xét trán của hân, kiên nhẫn hỏi, lời nói mềm nhẹ: "Còn khó chịu sao?"

Thẩm Thận đem cô kéo vào trong ngực, gắt gao ôm lấy, đầu để ở hõm vai cô, áp lại đây cọ xát: "Ồ đây với anh thêm một chút."

"Được, em ở đây." Hứa Mạt dựa vào người ôm hân.

Hai người hưởng thụ không khí yên bình, thời gian yên lặng mà tốt đẹp, đến mức cô cho rằng, hai người có thể dựa sát vào nhau như vậy mãi mãi.

Nhưng có một cái, trước sau chưa từng thay đổi qua. Đó chính là, anh không nói, cô cũng sẽ không hỏi gì.

Qua thật lâu, Hứa Mạt cảm giác hai chân mình đều đã tê rần. Hai người cùng một tư thế, chặt chẽ dán vào nhau.

Sau đó Hứa Mạt cảm nhận được giữa hai chân một thể lực mạnh mẽ đang chờ phát động, như ống tre cứng chống về phía trước.

Bây giờ là lúc nào rồi..... hân còn.....

Hứa Mạt không khỏi xấu hổ và giận dữ, sau đó câu nói tiếp theo của Thẩm Thận trực tiếp châm dầu vào lửa, hừng hực mãnh liệt.

Xem chừng Thẩm Thận có chút mệt nhọc, giọng nói quay lại lười biếng buông thả: "Hôm nay em giúp anh tắm?"

Cô không hé răng, dùng trầm mặc tỏ vẻ bất mãn.

Thẩm Thận khẽ cười một tiếng, thanh âm còn mang theo chút khàn khàn do quá chén, tại đêm tối yên tĩnh có vẻ rất khàn.

Phòng khách chỉ mở một cái đèn đặt ở phía sô pha, ánh đèn mờ nhạt le lói, lại vô cớ tạo ra không khí ảm áp.

Mặt hân liền phủ qua như một bóng ma: "Thẹn thùng cái gì?"

Qua một hồi lâu Hứa Mạt cầm lấy bàn tay hân, nhẹ nhàng mà cọ cọ lòng bàn tay, rốt cuộc vẫn là quan tâm thân thể hân: "Thật sự không khó chịu sao? Em nấu cho anh ít bánh trôi ăn có được hay không?"

Thẩm Thận nghe xong lời này, nhìn cô chăm chú từ trên xuống dưới.

Khuôn mặt chất chứa cảm xúc khác lạ, mắt đen sâu thẳm.

Bàn tay hân chậm rãi tự ý lăn vào vạt áo cô từ dưới đi lên, mang theo một mảnh tê dại.

"Không, Anh chỉ nghĩ muốn ăn... em."

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Hoa Nhài Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Hứa Mạt lấy hết can đảm ngăn lại động tác tiếp theo của Thẩm Thận, bắt được ngón tay lộn xộn càng quấy của anh.

Ngữ khí mang theo chút cường ngạnh: "Vẫn là ăn một chút đi, em lập tức làm cho anh."

Nói xong, cô không đợi Thẩm Thận đáp lại, dùng lực chống lại lồng ngực Thẩm Thận, nhanh chóng thoát khỏi.

Phía dưới bàn tay cô là một mảnh da thịt ảm áp của hân, cách một lớp quần áo thể nhưng vẫn cảm nhận được xúc cảm tê dại nên khựng lại, dưới chân thiếu chút nữa lao đảo một cái.

Cho đến khi cô tỏ vẻ trấn định mà đi tới phòng bếp, mới nhớ tới Thẩm Thận thường thì không cần cô nấu ăn. Bình thường hoặc là đi đến nhà hàng xa hoa, hoặc là ăn thức ăn do chính Chu tẩu làm. Trên mặt thì lại không biểu hiện gì, kỳ thật trong lòng bất bẽ muốn chết, khẩu vị của hân thật khó chiều chuộng.

Nhưng mà tối nay hấn không có cự tuyệt, Hứa Mạt chớp mắt một cái, rốt cuộc vẫn là mở ra hết hai cửa tủ lạnh.

Có lẽ thật lâu chưa dùng tới, bên trong tàn mát ra một cỗ hương vị không thể nói thành lời, lạnh băng, mùi nhựa phà thẳng vào mặt.

Bên trong để một ít trứng gà, nước khoáng cùng bia, ngoài ra không còn cái gì khác.

Bên dưới tầng một vẫn còn một ít bánh trôi viên, cô thích ăn nhất là cái này, liền lấy ra một ít đặt ở bên cạnh.

Nhìn nhìn hạn sử dụng trên bao bì thượng hạng, xác nhận chưa hết hạn, cô mới yên tâm mà mở bao bì ra.

Hứa Mạt đập trứng vào chảo chiên qua. Bánh trôi nhỏ mềm mại tròn tròn, ăn vào sẽ không ngấy. Nước vừa đủ sôi, cô ném vào nửa túi còn lại, nấu một lát liền chín.

Hứa Mạt bỏ thêm chút đường, nếm thử một ngụm, hơi ngọt, hơi nước bên trong mang theo hương vị gạo nếp thật thơm.

Ăn lót bụng như vậy, sáng hôm sau khi tỉnh dậy, dạ dày mới không bị khó chịu.

Khi mọi thứ đã chín cô múc ra một cái bát, đem đến trước bàn chỗ Thẩm Thận.

Thẩm Thận vẫn đang nằm ở trên sofa, một cái chân dài gác lên, cánh tay tùy ý mà rũ xuống.

Hứa Mạt đưa tới trước mặt hấn: "..... Ca ca..... dậy uống một chút đi."

Cô cũng biết khi gọi hấn như vậy, hấn đặc biệt rất thích.

Đại khái con trai cũng giống như con gái, đều không nghĩ mình già.

Chân mày Thẩm Thận nhẹ nhàng mà nhú lại, nghe vậy mới chậm rãi mở hai tròng mắt ra.

Hấn nhìn thẳng cô không chớp mắt, sau đó hơi hơi ngồi dậy: "Em lại đây đút anh."

Trong chốc lát động tác của Hứa Mạt khựng lại, sau đó nhẹ nhàng dùng muỗng lướt nhẹ mặt nước ấm nóng, múc một viên bánh trôi trong chén, đưa đến bên miệng hấn.

Hấn ăn một ngụm lòng mày từng chút một dần nhả lại.

Lặp đi lặp lại năm sáu lần, hấn mới mở miệng nói: "Đề sang một bên đi."

Hứa Mạt đem chén đề qua một bên, sau đó ngồi vào cuối góc sofa lấy một cái gối ôm, gất gao ôm chặt che ở trước ngực.

Tư thế này, giống như là đang phòng sóc vậy.

Thẩm Thận nhướng mày, ánh mắt hai người vô tình giao nhau ở không trung. Hứa Mạt trước dòi đi tầm mắt, cúi đầu, gờ tay sờ sờ mắt mình.

Thẩm Thận nửa nằm ở trên sofa, tay gối lên sau đầu, cười khê: "Tự mình lại đây với anh."

Đại khái vẫn là bởi vì trong người có cồn, hai người ở trên sofa lăn lộn một hồi...

Sau khi ân ái hai người trở lại phòng ngủ, hấn còn nghĩ muốn thêm nữa, Hứa Mạt rã rời, phát ra giọng nói mềm nhũn: "Em ngày mai còn muốn đi học nha....."

Thẩm Thận không nói chuyện, cúi xuống hôn cô nặng nề nói: "Cầu xin anh đi."

*****

Lương Giang Hành động tác thực nhanh, an bài hết thấy đều trật tự ngay ngắn.

Một đám người, diễn viên chính cùng với nhân viên hỗ trợ tập trung ở một bên, lập tức liền chuẩn bị quay.

Ngày đầu tiên khởi động máy không thuận lợi lắm, mọi người đối với nhau còn chưa quen thuộc, phải làm quen dần.

Từ thiết bị phương tiện máy quay cho đến trình độ quay chụp chuyên nghiệp, phải công nhận một điều là tổ của Lương Giang Hành xem như không tệ lắm.

Cảnh quay đầu tiên chính là ở phòng học, Thịnh Điện là đại học, khung cảnh cùng ghế dựa đều thực khác biệt so với cao trung, bởi vậy bọn họ phải tìm một trường cao trung lân cận.

Bởi vì là phim ngắn, Lương Giang Hành lựa chọn cảnh tượng có xu hướng lãng mạn mà nhẹ nhàng, sau khi tuyển chọn một thời gian đã tìm ra một trường học, vừa vặn cách Thịnh Điện không xa.

Đây là trường học quý tộc tư nhân nổi danh trong thành phố, quản lý vô cùng nghiêm, bình thường đối với người ngoài cũng sẽ không nghênh đón lắm, nói chi đến việc quay chụp tại đây.

Nhưng mà hiệu trưởng lại nhiệt liệt hoan nghênh bọn họ, còn dành riêng một gian phòng để bọn họ tùy ý dàn dựng quay chụp.

Tiền hiệu trưởng đi trong vui vẻ, Hứa Mạt nhìn Lương Giang Hành: "Học trưởng, anh như thế nào mà thuyết phục được vậy?"

Lương Giang Hành xoay người lại, nhìn thẳng cô, cười cười: "Bởi vì đây là trường học cũ của anh."

Chỉ cần là trường học cũ, thái độ của hiệu trưởng có thể như vậy được sao, đáp án đương nhiên là không.

Bất quá có thể học đạo diễn ở Thịnh Điện, khẳng định điều kiện trong nhà không kém. So sánh với những gia đình bình thường khác, học phí của trường quý tộc này có thể nói là một khoảng vô cùng lớn, bên cạnh đó còn có những thiết bị hiện đại bậc nhất, cùng với việc thường xuyên xuất ngoại đi thực tế đều phải tự bỏ ra tiền túi ra.

Bản thân đạo diễn a, đã có cái xuất thân hơn người rồi, đây phần lớn đều là trò chơi của những kẻ có tiền mà thôi.

Hứa Mạt tâm tư tí mĩ, lại quan sát Lương Giang Hành, chỉ cảm thấy mỗi cái giờ tay nhấc chân của hắn đều hiện ra phong thái hoàng thái tử sống trong nhung lụa, không kiêu ngạo không siểm nịnh, nhìn ra đã được giáo dục thực tốt.

Bởi vì là đồng phim nên Hứa Mạt phải thay đồng phục học sinh. Váy dài nhẹ nhàng, cùng với một đôi giày trắng.

Tóc dài đen bóng là lướt, nhẹ nhàng thắt thành một bím dài, lại có vài sợi tóc quăn rũ thả xuống ở sườn mặt Hứa Mạt, làm tôn lên khuôn mặt tinh xảo của cô.

Kỳ thật Hứa Mạt không trang điểm cũng đã vô cùng hoàn mĩ, nhưng vì cần lên hình, trang điểm thêm sẽ giúp cô bắt mắt hơn, cô chỉ trang điểm nhẹ một chút là được.

Lương Giang Hành cũng thay đổi quần áo, nhìn cô, trong mắt không hề che dấu nửa điểm thương thức.

"Em thật xinh đẹp." Cặp mắt ôn nhuận chạm đến ánh mắt nàng, chậm rãi mở miệng.

"Cảm ơn học trường, đợi chút nữa mong anh chỉ giáo nhiều hơn." Hứa Mạt vươn tay, ở không trung làm động tác chào vô cùng tinh nghịch

Lương Giang Hành cười rộ lên: "Không tởi a, nhớ lời kịch nhanh như vậy sao."

Nếu hắn nhớ không lầm, lúc tập kịch Hứa Mạt dựa theo kịch bản, đều thoại ra nguyên bản câu kịch không khác một chữ. Hiện tại đây là cô diễn thử.

Hứa Mạt tùy ý tìm cái ghế dựa ngồi xuống, nhìn lên bảng đen tức cảnh sinh tình, cô cũng thật hoài niệm về thời gian ở cao trung của mình.

Trường học các cô không được hoa lệ như nơi này, nhưng mà trong trí nhớ của cô, đó là nơi chất chứa nhiều kỷ niệm vui sướng nhất.

Lúc ấy thật sự không thể nghĩ rằng mình sẽ nhớ đến vậy, nhưng sau này khi đã trải qua nhiều mới biết được thật quý giá, thật tưởng niệm.

Rốt cuộc trên thế giới này, chỉ dựa vào nỗ lực của bản thân để đạt được thứ mình muốn, là hiếm hoi cỡ nào.

"Hứa Mạt! Em làm sao vậy?" Lương Giang Hành ở trước mắt cô vầy vầy, hỏi.

"...... Em ngáy ngốc một lát thôi." Hứa Mạt ngẩng đầu nhìn về phía hắn.

Lương Giang Hành gật gật đầu: "Hiện tại chúng ta nắm chặt thời gian bắt đầu đi."

*****

Quay chụp tiến hành liên tục trong nửa tháng liền kết thúc.

Dựa theo kế hoạch trước đó, độ dài bộ phim khoảng bốn đến năm phút đồng hồ, như vậy cũng đã đủ.

Ngày cuối cùng kết thúc công việc, tất cả mọi người đều hồ hào muốn cùng đi liên hoan.

"Chúng ta mặc đồng phục đi! Tôi cũng muốn làm một học sinh cao trung!" chàng trai đang nói chuyện là học trường năm tư, vừa nói ra lời này khiến mọi người hưởng ứng, mọi người đua nhau sôi nổi phụ họa.

Hứa Mạt bị mọi người nháo đến không kiểm soát được, liền theo chân bọn họ phụ họa cùng.

Sau đó Lương Giang Hành làm chủ, ra tay rộng rãi, ở nhà hàng đặt một phòng ăn sang trọng, còn kèm theo sân khấu karaoke để giải trí sau khi ăn, tiện nghi hết sức đầy đủ.

Ăn được một lúc, Hứa Mạt ra ngoài đi toilet.

Bởi vì đi tới Kim Đình nên cô nhớ tới Thẩm Thận, gửi tin nhắn báo cho hắn nhưng qua một lúc vẫn chưa nhận được phản hồi.

Thời điểm ở bồn rửa lau khô tay, bên cạnh xuất hiện một lần váy dài.

Thì ra là đồng phục học sinh của trường cao trung tư nhân quý tộc kia.

Thanh âm từ bên kia phát ra nũng nịu vô cùng: "A người ta mặc kệ! Anh giúp giúp em đi! Anh giúp giúp em đi mà!"

Sau đó Hứa Mạt nghe được một tiếng cười nhạt, thanh âm truyền đến có vẻ lười biếng, nghe rất quen thuộc: "Nháo cái gì?"

Cô xoay người, nhất thời sững sờ tại chỗ.

Kia là một thân ảnh vô cùng quen thuộc, cao lớn mạnh mẽ, giờ phút này đang dựa người ở bên cửa sổ, nhắm hờ đôi mắt, trong tay cầm một điếu thuốc lá, cuối cùng phúi phúi khói bụi.

Mà trước mặt hắn là vị nữ sinh kia, chỉ nhìn thấy sườn mặt thôi liền biết xinh đẹp nhường nào.

Hứa Mạt không biết cảm giác của chính mình là cái gì, thời điểm cô muốn nhấc chân tránh đi, Thẩm Thận làm như có linh cảm, hướng qua bên này nhìn lại.

Tầm mắt chạm đến cô, ngẩn ngơ, chờ đến khi thấy cô mặc đồng phục học sinh, chân mày hắn nhăn lại: "Như thế nào lại ở chỗ này?"

Hứa Mạt liếc nhìn hắn một cái, thanh âm phát ra thật nhẹ: "Em ở chỗ này cùng tổ quay phim ăn cơm."

Trên mặt cô bình tĩnh, kỳ thật trong lòng đã bắt đầu kéo tới một hồi gió lốc. Nếu chuyện thật sự như thế này, đoạn quan hệ này cũng không cần phải tiếp tục nữa.

Nhưng mà Thẩm Thận không cho cô có cơ hội nghĩ nhiều: "Lại đây chào hỏi một chút, đây là em họ anh."

Hứa Mạt trở mắt chớp một cái, có điểm si ngốc.

Ngược lại nữ sinh kia, mở to hai mắt, theo tầm mắt Thẩm Thận nhìn lại đây, tí mĩ mà đánh giá cô một phen, khoa trương mà "Oa" một tiếng.

Quý Minh Châu mở miệng, có chút kích động, thiếu chút nữa cuối đầu cung kính: "Chào chị dâu!!!"

Hứa Mạt: "....."

*****

Editor có lời muốn nói: Vẫn là câu nói ấy, có biết đóng cảnh xôi thịt không vậy a? Thế nào mà tui chưa chuẩn bị đã hành động xong rồi. Tui khổ quá mà...:(:(

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Hoa Nhài Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Hứa Mạt cùng cô ấy vẫy vẫy tay chào.

Quý Minh Châu tiện đà liếc mắt nhìn cô một cái, muốn nói lại thôi mà lại nhìn về phía Thẩm Thận: "Không nghĩ tới a không nghĩ tới a."

Thẩm Thận mặc kệ Quý Minh Châu, chỉ là nhẹ nhàng băng quơ mà liếc mắt một cái.

"Anh cứ nhiên bắt lấy em gái trường chúng ta! Cảm thú a! Cũng chưa thành niên đâu!"

Nói xong, mắt cô gái lấp lánh nhìn tới: "Trước kia ở trường học như thế nào chưa thấy qua cậu nha, cậu lớn lên thật là đẹp mắt."

Hứa Mạt hơi ngượng ngùng nói: "Không có, chị đang học đại học, hôm nay phải mặc đồng phục quay phim nên còn chưa kịp thay thôi."

"Ngà ngà như vậy a, thật tội cho chị, cứ nhiên muốn cùng một đại móng heo yêu đương như vậy, người lạnh lùng ít nói, đặc biệt lại khiến người ghét, chị là một tiểu tiên nữ xinh đẹp sao lại phải rơi vào tai ác mà này."

Mặt Thẩm Thận tối sầm: "Quý Minh Châu, em thử nói thêm vài câu nữa đi, hôm nay một xu cũng đừng nghĩ anh đưa cho em."

Quý Minh Châu là kẻ biết thời thế, rốt cuộc vẫn là vì tiền mà thu liễm lại: "Không phải sao, anh nhìn anh xem, một chút ôn nhu cũng không có, em gái nhà người ta đều phải kêu là tâm can bảo bối, anh suốt ngày gọi hết cả tên lẫn họ ra làm lòng em tan nát."

Nói xong, Quý Minh Châu còn kết hợp chu môi phồng má tỏ vẻ đáng thương.

Thật ra phải kể đến, Thẩm gia bên nhà nội hiện tại chỉ có ba cháu trai, ngoài Thẩm Thận còn có Thẩm Ôm cùng Thẩm Khoảnh. Nhà Mẹ đẻ của Thẩm Thận là Quý gia có một ít cháu trai, ngoài ra cũng chỉ có được một đứa cháu gái tâm can bảo bối như vậy.

Theo lý thuyết, cô hẳn là có thể hô mưa gọi gió mới đúng, nhưng mà thực tế không phải vậy.

Thẩm Khoảnh lạnh lùng, người khác chưa bao giờ bắt được một câu dư thừa từ hắn. Thẩm Thận nhìn dễ nói chuyện, kỳ thật là giả bộ, mặt ngoài như có như không thuận theo ý người, nhưng bên trong lại luôn ngáng chân làm thú vui, đây mới chân chính là lão hồ ly nguy hiểm.

Hôm nay Quý Minh Châu mời bạn học đến nơi này ăn cơm, chỗ này là địa bàn của Thẩm Thận. Sau đó được như ý nguyện bắt gặp hắn đòi hắn thanh toán, không cho hắn đi.

Quý Minh Châu nguyện vọng rất đơn giản, là muốn anh họ Thẩm Thận ra tay hào sảng giúp cô thanh toán bữa ăn. Ý chính là muốn tiết kiệm hầu bao, dùng tiền đó để chi cho bạn nhạc của mình.

Thẩm Thận đứng thẳng eo, lười nhác hoạt động gân cốt một chút: "Chưa đủ lông đủ cánh, còn học người khác lập ban nhạc? Em nghĩ rằng tiền của anh là có thể xài phung phí sao?"

Quý Minh Châu trừng mắt lên, thờ phỉ phỉ mà nhìn hắn: "Một bữa cơm của anh bằng mười lần em dùng cho ban nhạc."

"Còn có! Ai nói em còn nhỏ chứ, em đã đủ tuổi trưởng thành, ai nói em chưa đủ lông đủ cánh em liền liều mạng với người đó!"

Hứa Mạt ở một bên nhìn bộ dáng của Quý Minh Châu, liền thiếu chút nữa vén tay áo tiến lên cùng Thẩm Thận làm một trận.

Thẩm Thận móc ví da từ trong túi ra, rút ra một sấp tiền mệnh giá lớn đưa cho cô bé: "Đừng để ba của em phát hiện."

"Oa! Mặc kệ mặc kệ, giờ phút này anh chính là ba của em rồi! Moah moah!" Quý Minh Châu lấy được tiền vui đến quên trời quên đất.

"Ca ca, anh thật sự quá tốt, em thật không phát hiện anh có thể hào phóng như vậy, ngọc thụ lâm phong, anh tuấn tiêu sái, đặc biệt có hương vị, liền giống như Ultraman Tiga mà em sùng bái từ nhỏ, có lực hấp dẫn vô cùng!"

Thẩm Thận đi lên trước, dặt tay Hứa Mạt, nhưng lại đối với Quý Minh Châu nói: "Một tiếng ca ca anh đây không dám nhận, không cần cướp đi xưng hô của người khác."

Quý Minh Châu ngây ngốc ngay tại chỗ, nhìn nhìn Hứa Mạt một lát, sau đó lại nhìn qua Thẩm Thận, khuôn mặt biểu lộ như mắc đại dịch.

"Hai người thật không đáng hoàng, không cần dạy hư em nhỏ!!" Nói xong em nhỏ nhanh như chớp mà chạy đi mất.

Hứa Mạt cũng không phát hiện rằng ngay từ đầu cô đứng bên cạnh trên mặt luôn mang ý cười.

Thẩm Thận cúi xuống hôn cô một cái, vươn tay nâng lên khuôn mặt trắng nõn mềm mịn, còn có ý xấu kéo kéo khuôn mặt của cô.

Cô gái trẻ tuổi khuôn mặt vô cùng mịn màng bị lôi kéo ra như vậy mà còn co giãn thật tốt.

"Em cười cái gì?"

Vừa rồi Hứa Mạt tỉnh thần giống như tàu lượn siêu tốc, lên xuống phập phồng, mơ hồ vô cùng.

Hiện tại tâm tình đã bình ổn lại, cô quay mặt lại đây, nhìn thẳng hấn: "Nhìn em họ anh quá đáng yêu, em đột nhiên nhớ tới tiểu Trạm."

Khi còn nhỏ, Hứa Trạm cũng ôm đùi cô lắm nữa, lúc trước giống như một cái bánh bao trắng mập mập mềm mềm nhưng khi trưởng thành tính cách lại phá lệ ngược ngược.

"Hôm nay quay chụp sao?" Thẩm Thận nhéo tay nhỏ cô một phen.

"Không có, mọi người quay xong rồi ở chỗ này ăn mừng một chút." Hứa Mạt cúi đầu nhìn chằm chằm sàn nhà, mũi chân nhẹ nhàng hướng đất mà chọc: "Em đã nhắn tin nói với anh, anh lại không trả lời."

Thẩm Thận nghe vậy nhượng mảy: "Lần sau trực tiếp gọi điện thoại cho anh là được."

"Vâng ạ."

"Bạn học em ở đẳng kia sao? Khi nào kết thúc trực tiếp tính vào phần của anh."

"A..... Kia thật ra không cần..... Đạo diễn đã mời khách rồi."

"Đợi chút nữa em đem quần áo đổi đi." Thẩm Thận liếc mắt xem cô lộ ra hai chân trắng trẻo, tinh tế lại thẳng tắp, nhưng bây giờ là đầu mùa đông.

Tuy rằng thời tiết vừa chuyển lạnh, nhưng là trong tình huống bình thường, con gái muốn mặc váy ngắn kỳ thật sẽ mặc thêm quần vớ, mà huống chi hiện tại khí lạnh cũng đã rất nhiều rồi.

Thẩm Thận là một người đàn ông thực thụ, phỏng chừng là không hiểu được, bất quá Hứa Mạt không tính cùng hấn giải thích.

"Anh đi nhanh đi, uống rượu ít một chút, em cũng muốn quay về phòng ăn." Hứa Mạt muốn rút tay ra khỏi tay hấn, ngoài ý muốn lại bị kiềm lại.

Thẩm Thận kéo cô lại, trực tiếp đem cô ấn trên tường.

Trên vách tường phủ kín gạch men sứ, đột nhiên lạnh lẽo như băng áp vào lưng cô. Hứa Mạt hơi lạnh rùng mình một cái.

Thẩm Thận một tay ôm lấy eo cô, một tay khác sờ tới sờ lui cái cằm của cô.

"Anh còn chưa có làm cái gì đâu, em run cái gì?" Thẩm Thận buồn cười nhìn cô, đôi mắt đào hoa bị ánh đèn treo ở đỉnh đầu chiếu xuống dưới, ánh mắt sâu thẳm khiến người ta mê man không thôi.

"Nơi này người quá nhiều....." Trên hành lang đều là người tới tới lui lui, hai người bọn họ trốn trong góc, càng khiến người khác chú ý.

"Em muốn anh buông tha em?" Hai tròng mắt Thẩm Thận hơi tà mị.

"..... Vậy anh nhanh lên....." Hứa Mạt nâng đôi tay lên, cảm bàn tay hấn đang bóp chặt cảm nằng.

Không nghĩ tới, nhất cử nhất động này, càng khiến Thẩm Thận bốc hỏa trong lòng.

"Vậy thì phải làm nhanh thôi." Nói xong, hấn dùng hành động thực tế trực tiếp đến chứng minh. Nụ hôn mang theo sự công kích mãnh liệt cùng với dục vọng chiếm hữu mười phần.

Cô lại ngửi được trên cổ hấn một loại hương vị tươi mát của biển cả, rất ư mạnh mẽ, bỏ đi không được.

Hôn một cái xong, Hứa Mạt hai chân đều mềm nhũn, cả người đều ngã vào lòng ngực Thẩm Thận.

*****

Hứa Mạt chợt dạ lấy di động ra dùng camera trước nhìn xem môi của mình, xác nhận không có gì trở ngại, mới đẩy ra cửa phòng ăn đi vào.

Tất cả mọi người đều trêu ghẹo cô, đi nơi nào mà lâu như vậy mới trở về.

"Nữ chính vắng mặt lâu như vậy không biết xấu hổ sao?"

"Ai ai phạt rượu a phạt rượu a."

"Cậu làm như vậy chẳng phải khiến người nào đó phải đau lòng sao."

Vừa rồi Hứa Mạt trải qua một phiên hôn kịch liệt, cả người trạng thái giống như thiếu oxy, giờ phút này cô rút ở một góc phòng, nghe đến thanh âm riu rít không ngừng truyền đến, cô có điểm khó chịu.

"Thật ngại quá, em không uống rượu."

Lương Giang Hành ngồi ở bên cạnh cô, cười cười: "Mọi người nói giỡn thôi, không bắt em phải uống đâu."

Hứa Mạt nhẹ nhàng gật gật đầu.

Cô nhớ tới lúc nãy Thẩm Thận nói muốn đưa cô trở về, nhưng cô vừa mới đáp ứng với Ứng Thư Nguyệt đêm nay phải về ký túc xá nên nói cô về cùng tổ kịch.

Thẩm Thận suy nghĩ một lát, sau đó liền thả tay.

*****

Bên này Lương Kính Tùng mời rượu từng ly lớn, nhiều người trong phòng cũng đều muốn say, mang theo bạn gái ngồi cạnh chăm sóc cho.

Trái lại Thẩm Thận ngồi ở chỗ kia một mình, vừa rồi từ bên ngoài trở về liền cười đến cao thâm khó đoán.

Lương Kính Tùng nhìn khuôn mặt hoàn mỹ đáng chú ý của hắn, cảm thán một tiếng: "Thật đáng tiếc cho vẻ đẹp của cậu, lão tử nếu có được, xác định sẽ trực tiếp mang theo vài người bạn gái."

Thẩm Thận nhú nhú mày: "Cậu cho tớ là cậu, ai đến cũng không cự tuyệt sao?"

Lương Kính Tùng cười đến nhận nhạo: "Biết Tiểu Mạt Mạt là tâm can tiểu bảo bối của cậu rồi, lão tử chỉ nói thể thôi cậu lại khó chịu như vậy làm gì?"

Tất cả cuộc vui từ xưa giờ mọi người đều dẫn thân bung xỏa, chỉ có riêng cây cỏ thụ đẳng kia một chút cũng không dính tới.

Thẩm Thận từ đầu đến cuối, chưa từng tham dự vào, vẫn là vì có một chút tình cảm yêu đương cùng Tiểu Mạt.

Cái này làm cho Lương Kính Tùng thập phần khó chịu.

Thẩm Thận liếc mắt quét qua Lương Kính Tùng một cái: "Câm miệng."

Hắn cũng biết bề ngoài chính mình rất tốt, đã nhiều lần, bạn gái nhỏ đều sẽ nhìn hắn chăm chăm rồi phát ngốc.

Cô cho rằng chính mình không bị phát hiện, nhưng tâm tư của cô lại không khó đoán được.

Muốn nói là tâm can bảo bối, nhưng thật ra đều là Hứa Mạt càng ý lại hắn nhiều hơn.

Lương Kính Tùng vừa muốn nói chuyện, một cô gái thẳng chân bước tới, trong tay cầm một thứ.

"Thảm thiếu..... Đây..... Là ví tiền của anh phải không?"

Thẩm Thận chậm rãi giương mắt, hướng về phía trước nhìn lên, nhìn lướt qua, trong mắt không hề gọn sáng.

"Đều đã tới rồi, không phải của tôi thì là ai?" Thẩm Thận lười nhác, phòng chừng vừa mới không cẩn thận làm rơi bên ngoài.

Cô ta nhìn Thẩm Thận tùy ý ngã nghiêng cũng không che dấu đi được chí khí, khiến mặt đối phương có chút nóng lên.

"Kia..... Em trả lại anh." Cô ta trông tinh tế mềm mại, có vài phần thanh thuần, thanh âm trong trẻo mà đưa lại đây.

Thẩm Thận không tiếp nhận, đột nhiên hỏi một câu: "Cô tên là gì?"

Trong lòng cô gái sùng sốt, dường như cảm thấy trong ngực có một sự vui sướng tốt độ, bao nhiêu ảo tưởng đều hiện ra hết trong đầu.

"Em....." Cô ta hơn phân nửa là có điểm ngưng ngừng, nói đến một nửa lại lấy hết can đảm nghĩ cùng Thẩm Thận đối diện.

Nhưng mà nhìn lên lại không phải là sự ôn nhu trong tưởng tượng, chỉ có hàn ý lạnh thấu xương, không mang theo bất luận độ ấm nào cả.

Cô ta giật mình ngay tại chỗ, da đầu căng chặt chuẩn bị nói tiếp, nhưng mà vừa muốn muốn mở miệng lại lần nữa, trực tiếp bị đánh gãy.

"Lương Kính Tùng, về sau không cho phép cô ta xuất hiện ở chỗ này, xóa tên đi." Nói xong, Thẩm Thận trực tiếp đứng dậy, đi ra ngoài cửa.

Lương Kính Tùng nhìn Thẩm Thận đi rồi, cũng bạo tính tình ngang ngược: "Ai mang cô đến nơi này? Có hiểu hay không quy củ hả?"

Cô ta không biết làm sao, hộc mắt ửng đỏ.

Thẩm Thận chán ghét nữ nhân đối với hắn có ý đồ, bọn họ nếu là mang bạn gái lại đây, từng người chơi từng người là được.

Nữ nhân này vừa tới liền chạm đến quy củ.

Lương Kính Tùng đoạt lấy ví tiền từ trên tay cô ta, đuổi theo Thẩm Thận.

Đắc tội ai không đắc tội lại một vừa hai phải đắc tội vị tổ tông này.

Tần quân gia đang chờ ở cửa, Thẩm Thận ngồi ở ghế sau, nhìn cũng chưa nhìn đến Lương Kính Tùng thở hổn hển: "Tần quân gia, hôm nay liền đem bốp da này quăng đi đổi cái khác."

Tần quân gia tiếp nhận cái ví từ tay Lương Kính Tùng, nhìn về phía sau xe: "Vâng thưa thiếu gia."

Bentley chậm rãi chạy đi, Lương Kính Tùng chỉ nhìn theo đuôi xe, tóc bay hỗn độn trong gió. Hắn mới vừa quay đầu, liền nhìn thấy Hứa Mạt.

"Hứa Mạt!" Hắn vô cùng kích động.

Hứa Mạt hơi kinh hoàng một lúc mới thấy rõ ràng là hắn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Hoa Nhài Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 13

"Anh làm sao vậy?"

Hộc mắt Lương Kính Tùng rung rung: "Mẹ nó lão tử thảm quá."

Hứa Mạt có chút nghi hoặc: "Anh..... anh không sao chứ?"

"A..... Lão từ không có việc gì..... Lão từ thật sự không có việc gì....." Nói xong hắn trực tiếp lẳng đi vào.

Cô nhìn về phía Lương Kính Tùng, không biết người luôn luôn cọt nhả như anh ta sao hôm nay lại có thái độ khác thường.

"Hứa Mạt, vừa rồi người nọ cùng em nói chuyện là ai, anh nhìn có chút quen mắt." Mọi người thấy hai bọn họ nói chuyện, giống như là có quen biết.

Lương Giang Hành ngoài ý muốn nhìn thoáng qua Hứa Mạt: "Em cũng biết Lương Kính Tùng sao?"

Hứa Mạt hơi giật mình: "..... Ách..... bạn bè thôi ạ."

Lương Giang Hành cười rồi lên, để sát vào tai cô, dùng âm điệu chỉ có hai người nghe được: "Cậu ấy là chú nhỏ của anh."

Hứa Mạt cũng cười: "A vậy sao hai người vừa rồi không có chào hỏi?"

Lương Giang Hành nhún nhún vai: "Không biết, đại khái chắc không thấy anh."

Đúng lúc này, vừa mới đưa ra nghi vấn, rốt cuộc có một người cuối cùng cũng thông suốt, vỗ vỗ ót: "A! Tội nhớ ra rồi! Đây không phải vị bình hoa ham hư vinh nổi tiếng đó sao?"

Hứa Mạt lần đầu nghe thấy biệt danh này. Bất quá giống với thiếu gia giàu có Hoa Hồ Điện.

Mọi người ở cửa đường ai nấy đi, ngoài một ít người không trở về trường học thì đại đa số vẫn là cùng nhau đi chung xe trở về. Lương Giang Hành phụ trách đến cùng, đưa Hứa Mạt tới ký túc xá.

"Là anh suy xét không chu toàn, buổi tối nhiệt độ xuống thấp quá nhanh, có phải lạnh lắm không?" Hứa Mạt ăn mặc phong phanh, lại vào đầu mùa đông, lạnh thấu xương.

"Không có việc gì, dù sao em cũng tới rồi. Hôm nay cảm ơn học trường."

Hứa Mạt nói xong, hừ hừ cái mũi, khuôn mặt nhỏ tinh xảo trong bóng đêm càng thêm động lòng người. Ánh đèn chiếu vào bóng dáng cô nhu hòa.

Lương Giang Hành nâng tay, cuối cùng vẫn là thả xuống: "Chờ đến khi bộ phim công chiếu, tương lai chúng ta còn dài."

Hứa Mạt gật gù đầu, cùng Lương Giang Hành cúi chào, liền xoay người bước đi. Cô còn chưa bước đi được mấy bước, Lương Giang Hành liền kêu cô quay lại: "Hứa Mạt."

"Làm sao vậy?" Cô quay đầu.

"Về sau anh có thể gọi em là Tiểu Mạt không?" Không biết có phải vì gió lạnh làm hai má Lương Giang Hành phồng hồng hay là do hắn đỏ mặt nữa.

"Có thể a." Hứa Mạt không chút suy nghĩ mà đáp ứng ngay.

Các bạn cùng lớp, bạn bè, cùng với mọi người cùng tham gia tổ quay phim ngắn, đại đa số gọi cô như thế. Nghe bình dị gần gũi, cũng sẽ không quá mức xa lạ.

"Được, em mau đi lên đi." Lương Giang Hành hướng cô phất phất tay.

Trở lại phòng ngủ, liền thấy Ưng Thư Nguyệt ghé vào trên giường, thích ý mà khảy chân. Trong phòng ấm áp rất nhiều, điều hòa mở nhiệt độ vừa phải, cũng xem như là thoải mái.

Nghe được tiếng đóng cửa của Hứa Mạt, Ưng Thư Nguyệt vội vàng mang dép lê vào đi lại. Hứa Mạt cho rằng cô muốn ăn, vội vàng cầm hộp thức ăn đưa qua: "Chậm một chút, coi chừng ngã. Hôm nay ở Kim Đình ăn cơm, đóng gói về cho cậu một chút đồ ăn, không ai tranh với cậu."

Ưng Thư Nguyệt vừa nghe hai chữ "Kim đình", hai mắt tỏa ánh sáng: "Cậu lại đi gặp bạn trai à?" Ưng Thư Nguyệt đến bây giờ vẫn chưa thấy chân dung của bạn trai thần thánh của Hứa Mạt, nhưng thật ra có biết trợ lý của hắn.

"Không có a, đoàn phim đóng máy, mọi người ăn cơm cùng nhau." Hứa Mạt thu thập một chút quần áo tắm rửa, cầm lấy áo ngủ, chuẩn bị vào phòng tắm tắm nước nóng.

Ưng Thư Nguyệt thở dài một hơi: "Đây đã bao lâu rồi, tớ vẫn chưa có được phương thức liên hệ của người đó, tiền bồi thường của tớ xem như đổ sông đổ bể rồi!"

Hứa Mạt biết cô oán giận cái gì, ngày đó Ưng Thư Nguyệt trực tiếp nhào vào lòng ngực Trần Thanh Huy, rồi sau đó cái ót bị hắn ném đụng vào vật cứng, sưng to như cái bánh bao, vài ngày rồi vẫn chưa hết. Xem ra là thật sự là thảm. Nữ sinh đề ý nhất là dung mạo, huống hồ lại là sinh viên Học Viện Điện Ảnh.

"Anh ấy độc lai độc vãng, tớ không có phương thức liên hệ." Hứa Mạt dở khóc dở cười, cuối cùng sờ soạng cục sưng ở ót Ưng Thư nguyệt: "Cùng ngày anh ấy đưa cậu trở về, tớ liền không thấy nữa."

"Không được..... Tớ không quên được anh ta! Tớ là mỹ nhân xinh đẹp a....." Ưng Thư Nguyệt trầm mặc trong chốc lát, bỗng chốc thốt ra một câu này.

Hứa Mạt khó tiếp nhận cái cốt truyện cầu huyết này: "..... Anh ta xác thật lớn lên cũng là đại mỹ nam a."

Ưng Thư Nguyệt nghĩ nghĩ mơ mơ màng màng lúc nằm trong lòng người nọ thấy được sườn mặt thanh tú, ánh mắt là mười phần đậm đặc, hồi tưởng đến lúc ấy bỗng nhất thời làm mặt cô nóng lên: "Tớ mới không có thích anh ta."

Hứa Mạt thực vô tội, chớp chớp mắt: "Tớ cũng không có nói cậu thích anh ta nha."

Ưng Thư Nguyệt sừng sốt, đi theo Hứa Mạt vào phòng tắm, nhìn Hứa Mạt động tác thông thả ung dung: "Tiểu Mạt..... Tớ phát hiện cậu là thật sự trở nên hư hỏng rồi....."

Hứa Mạt trước kia đều là an tĩnh mà đứng ở một bên nghe chuyện, sẽ không phát biểu ý kiến, hiện tại còn học người ta chế nhạo người.

Hứa Mạt ở bên trong tắm rửa, Ưng Thư Nguyệt vẫn chưa có ý định rời đi, dứt khoát đứng ở bên ngoài cùng Hứa Mạt câu được câu không mà trò chuyện.

Nước nóng từ vòi hoa sen rơi xuống, Hứa Mạt cảm giác máu cả người đều lưu động, nhiệt độ ấm áp làm người ta thoải mái, cô dứt khoát nhắm mắt lại.

"Ai..... Cậu có biết lớp kế bên bắt quái chuyện kinh thiên động địa gì không?" Ưng Thư Nguyệt cho dù là ở phòng ngủ của mình, nhưng theo bản năng của con gái vẫn là nói nhỏ giọng

lại.

"Bắt quái chuyện gì?"

Hơi nước nóng bốc lên thành sương mù, ở trước gương phủ kín hơi nước mỏng, Ứng Thụ Nguyệt vươn tay diễn tả trước cửa phòng tắm.

"Lốp bên cạnh có cô gái rất kiều ngạo, không để mọi người trong mắt, hôm nay bị đánh ghen."

"Cô gái đó quen phú nhị đại gia, bắt quá người đó lại không nghĩ sẽ cưới cô ta mà tiếp nhận liên hôn. Cuối cùng cũng có chút luyến tiếc, muốn cho cô ta làm vợ lẽ, cô ta rất nguyện ý, sau lại đuổi tay muốn làm vợ chính thức, vợ chính thức của người nọ cũng không đơn giản, trực tiếp dẫn người đi rằng ẹ, thật là đáng sợ." Ứng Thụ Nguyệt nghĩ nghĩ đến tình hình lúc đó, không rét mà run. Tiếp tục nói: "Trường học chúng ta còn tính là nghiêm khắc, hiện tại lại xảy ra chuyện như vậy, khẳng định muốn xử lý đến nơi đến chốn."

Thịnh Điện so với các trường khác có quy tắc nghệ thuật rất cao.

Hứa Mạt cọ rửa tùy ý dưới nước ấm, không biết suy nghĩ cái gì. Trong đầu hiện lên rất nhiều người gương mặt, cuối cùng dừng lại ở hình ảnh Thẩm Thận.

Bộ dáng là loi độc hành, Thẩm Thận chưa bao giờ cùng cô bàn bạc về chuyện tương lai của hai người.

Thẩm Thận gần đây bắt đầu bận nhiều việc hơn, gần cuối năm nên có rất nhiều việc cần xử lý.

Cuộc họp thường niên, báo cáo cuối năm, cùng với tổng kết lợi nhuận cả năm, trừ bỏ hai cuộc họp trước việc tổng kết lợi nhuận cần chính hần xem qua tất thảy.

Lúc ban đầu gây dựng sự nghiệp, tài chính cũng đủ dùng không cần đến tài nguyên của Thẩm gia, nhưng mà năm nay công ty của Thẩm Thận làm ăn rất tốt, Thẩm gia đột nhiên bắt đầu chen ếp.

Thẩm Thận đoán cũng biết lão gia từ ở nhà nghỉ gì, nhưng mà Thẩm Thận từ trước đến nay bừa bãi quen rồi, càng là ép buộc hần làm gì đó thì hần càng phải chống đối lại.

Trần Thanh Huy gõ gõ cửa, trực tiếp đẩy cửa mà đi vào.

"Tần quản gia giao phó tôi nói với cậu, Thẩm lão gia muốn cậu đêm nay là về nhà một chuyến tham dự lễ kỷ niệm"

Thẩm Thận nghe vậy ngẩng đầu, tay phải cầm cây bút, nhàn nhả mà hoảng lên: "Cần phải về? Nếu không quay về thì sao?"

"Khả năng là sẽ tự mình tới cửa thỉnh cậu về." Trần Thanh Huy không có biểu tình gì, nói gì ra cũng là lạnh lùng như băng.

Thẩm Thận dứt khoát ném bút xuống, cả người ngã ra sau.

*****

Thẩm Thận dẫm chân ga, tiếng động cơ gầm rú trên quốc lộ hướng đến nhà họ Thẩm. Trên bờ biển gió nhẹ thổi vào cửa sổ xe, mang theo chút hương vị ướt át.

Đại viện Thẩm gia theo phong cách cổ xưa, khắp nơi có thể thấy được chất liệu gỗ thượng hạng. Lúc hần lái xe đi vào ánh đèn xung quanh chiếu sáng như ban ngày. Hần bóp còi, Tần quản gia liền ra tới đề đón.

Chu tầu cũng ở cửa lớn chờ, giúp hần cởi áo khoác: "Ai u nhị thiếu gia, như thế nào cả người như cái hầm băng vậy, cậu không biết mở máy sưởi sao!"

Mặt Thẩm Thận hiện lên ý cười nhẹ nhàng: "Nhìn thấy Chu tầu không phải là ấm lên liền hay sao?"

Chu tầu liếc mắt một cái: "Ba hoa!"

Lâm tầu cũng từ phòng bếp lộ đầu ra: "Vừa vặn hôm nay đều ở đây, trước để tôi pha cho các tiểu soái ca tách trà nóng làm ấm thân mình!"

Thẩm Thận nhìn về phía phòng khách, quả nhiên ở nơi đó phát hiện ra thân ảnh của anh cả Thẩm Khoảnh, còn có em họ Thẩm Ôm nữa.

Thẩm Khoảnh nhìn thấy Thẩm Thận nhàn nhạt gật gật đầu. Thẩm Ôm cũng cảm di động, không biết đang làm gì, khoe miệng hơi cong, quý dị đến muốn mệnh.

Thẩm Thận cũng không để ý, thẳng đến số pha đối diện ngồi xuống, tùy ý mà yên lặng trong chốc lát, Thẩm lão gia từ từ trên cầu thang đi xuống, ngay sau đó liền dùng cái gậy trong tay đánh cho Thẩm Thận một gậy. Đau đến tê tâm liệt phế la lên một tiếng: "Ông muốn một hai phải đánh gãy chân của cháu trai mới được sao?"

Thẩm lão gia từ hừ một tiếng, râu vểnh lên: "Tiểu tử thói cả ngày không nhìn lại hình dạng chính mình coi!"

"Không gọi con con liền không biết trở về có phải hay không!" Thẩm lão gia từ tuổi đã già, tự tin vẫn còn khỏe chán, thanh âm phé quản phóng ra tới, như sấm bên tai.

"Không phải con đã trở về hay sao?" Thẩm Thận nhướng mày, không để bụng.

Thẩm lão gia từ đi ngang qua người hần, lại đá hần một một cái, lúc này mới cảm thấy thoáng hả giận.

Trên bàn cơm, bà nội Thẩm múc cho từng đứa cháu trai mỗi người một chén canh, vui mừng muốn chết: "Khó có được như hôm nay, ăn nhiều một chút ăn nhiều một chút."

Thẩm lão gia từ chớp mắt một cái: "Của tôi đâu?"

Bà đưa tiểu bối thức thời mà không có hé răng, làm bộ không có nghe được.

Bà nội Thẩm dừng một chút, nghi hoặc nói: "Ông không phải buổi tối không uống canh sao? Nói nào là không tốt, sẽ làm cơ thể không khỏe mạnh."

Thẩm lão gia từ râu rì: "Không được, hôm nay tôi muốn uống."

Bà nội Thẩm "Nga" một tiếng: "Vậy ông uống đi, không ai cản ông cả."

Thẩm lão gia từ mắc nghẹn, vừa định nói chuyện, liền nghe được Thẩm Thận thanh âm lười biếng giống như thiếu đôn vậy.

Thẩm lão gia từ mặt tối sầm, cầm lên chiếc đĩa trực tiếp gõ qua nhưng mà Thẩm Thận cùng ông ngồi cách nhau ở giữa là Thẩm Khoảnh, vị trí xa, với không tới.

Thẩm Thận lại càng nhích ra xa, tránh thoát một kiếp: "Chao ôi, hòa khí thật đúng là lớn nha."

"Con còn nói, ông an bài cho con nhiều người xem mắt như vậy vì cái gì con không bao giờ đi?"

Lại là cái đề tài nhàm chán này, Thẩm Thận mí mắt cũng không nhấc lên.

Thẩm lão gia từ vẫn luôn muốn cho hắn về lại giải trí Nhất Ngàn, thậm chí còn muốn dùng liên hôn để trói chặt hắn.

"Con chưa muốn kết hôn, chơi thêm mấy năm nữa không tốt sao?" Hắn vốn dĩ có khuynh hướng không muốn kết hôn, người trong nhà cứ thúc giục, trong xương cốt có sẵn ý phản nghịch cuối cùng vẫn là làm ngược lại với ý muốn trong nhà.

Thẩm Thận nhìn thoáng qua người không dính khói lửa nhân gian ngồi bên cạnh - Thẩm Khoảnh: "Con thấy anh cả mới càng cần cái này, anh ấy so với con lớn tuổi hơn, như thế nào anh ấy liền không bị thúc ép."

Thẩm lão gia từ thốt lên: "Anh cả con hiểu thuận hơn con nhiều, đã sớm an bài tốt rồi."

Thẩm Thận cười nhạt một tiếng: "Đó là bởi vì anh cả nguyên ý, nếu ông lựa chọn người làm con nguyên ý, con cũng không ý kiến gì."

Tĩnh tĩnh Thẩm Khoảnh so với Thẩm Thận còn thanh lãnh hơn, nếu như không phải ông an bài vị tiểu cô nương kia lại hợp tâm ý thì đời này cũng đừng hy vọng Thẩm Khoảnh có thể gạt đầu.

"Để chọn cho con một vị cô nương con thích, trong buổi tiệc thân mật sắp tới con hãy tìm thử đi." Thẩm lão gia từ yên lặng nhìn về phía Thẩm Thận.

"Nếu con không đi thì sao?" Lúc trước Thẩm Thận ra mở công ty riêng của mình, chính là vì chứng minh mình có cũng đủ năng lực.

Còn nữa, lấy tài lực của Thẩm gia, liên hôn là dẹt hoa trên gấm, không liên hôn thì cũng không lo ngại, không có tổn thất gì cả.

Hắn thật sự không rõ có cái gì tốt khi hôn nhân là bị trói buộc ở bên nhau. Rõ ràng đời trước có vết xe đổ, Thẩm lão gia từ lại vẫn cứ ngoan cố cố chấp mà muốn thử, lấy hắn để chứng minh với mọi người suy nghĩ đó là đúng.

Bài học còn chưa đủ nhiều sao?

Quả nhiên nghe Thẩm Thận cự tuyệt, Thẩm lão gia từ tức giận không thôi: "Con chính là muốn chọc giận ông có phải hay không?"

"Nếu ông nội người không nói chuyện này, thì làm gì đến nỗi tức giận chứ." Thẩm Thận nhàn nhả mà gấp mấy món ăn, hoàn toàn không đem lời nói của ông nội để ở trong lòng.

Thẩm Ôm ngồi bên vẫn luôn không nói chuyện ở thời điểm này cũng mở miệng: "Ông ngoại, con cảm thấy anh họ nói cũng rất có đạo lý, tìm được người mình thích mà kết hôn khá tốt."

Thẩm Thận ngoài ý muốn nhìn nhìn Thẩm Ôm, không ngờ vị em họ cao lãnh này lại cảm khái phụ họa cùng.

Không biết chạm vào dây thần kinh nào của Thẩm lão gia từ ông lại lại lải nhải: "Người mình thích? Ông nghe nói con cùng nữ sinh viên Thịnh Điện kia còn chưa chấm dứt?"

Nghe thấy cái này, Thẩm Thận động tác dừng một chút, hạ đĩa, trực tiếp nhìn về phía Thẩm lão gia từ: "Ông nội, chuyện này ông đừng động chạm vào được không?"

Thẩm lão gia từ trầm mặt trong chốc lát, rồi sau đó nở nụ cười: "Hô! Hô! Nhắc đến cô gái đó liền kêu ông nội? Bình thường cũng không thấy con cung kính thân cận với ông như vậy!"

"Chuẩn bị khi nào chia tay, dù sao là con hát ông tuyệt đối không thể chấp nhận." Thẩm lão gia từ vuốt vuốt chòm râu.

Thẩm Thận khó có lúc trầm mặc xuống dưới, không khí đình trệ.

Thật lâu sau, hắn cả lợ phát phờ mà cười: "Chia tay? Hiện tại không được, chỉ cần con muốn, cứ như vậy cả đời cũng không tệ lắm."

Thẩm lão gia từ lại muốn gõ hắn.

Bà nội Thẩm rốt cuộc lên tiếng: "Cái gì mà kêu là con hát thì không thể chấp nhận, nếu như ông nói thì nhà mẹ đẻ của tôi, còn có mẹ của A Thận với sản nghiệp giải trí của Quý gia đều bồi dưỡng ra chính là con hát sao?"

Thẩm lão gia từ bất động như núi: "..... Tôi không có ý tứ đó, ai, tôi...!"

Thẩm Khoảnh gấp đồ ăn, mặt mày trầm tĩnh như nước, nhẹ nhàng mà đưa tới trong chén Thẩm lão gia từ: "Ông nội, ông vẫn là ăn cơm trước đi."

Một bàn cơm hôm nay đề tài này vẫn chưa có kết thúc, cánh cửa bên kia truyền đến tiếng vang.

Chu tẩu đi mở cửa, là Thẩm Thanh Thiệu phong trần mệt mỏi trở về.

Thẩm Thận liếc mắt, kéo ghế dựa, đứng lên: "Con đi trước."

Bà nội Thẩm nôn nóng mà gọi một tiếng: "Ai, con căn bản ăn mới có một ít a, tiểu Thận, ở lại ăn nhiều một chút, như vậy sẽ đối đó."

Lời còn chưa dứt, Thẩm Thận liền lu lút mà cầm lấy áo khoác treo ở một bên, vội vàng mà đi ra ngoài, cùng Thẩm Thanh Thiệu lướt qua.

Thẩm Thanh Thiệu xoay người, nhìn đứa con bóng dáng đỉnh bạt: "Tiểu Thận, thấy ba cũng không chào hỏi một tiếng sao?"

"Cũng không phải ông thiếu một tiếng ba của tôi." Thẩm Thận nghiêng sườn mặt quay lại, khóe miệng nhẹ cong, ngữ khí ngả ngớn.

Hôm nay đoàn viên, vốn nên là toàn gia vui vẻ, lại bị khúc nhạc đệm nhớ mơ hồ này đánh nát.

Lúc trở về, Thẩm Thận không có lái xe, dựa vào ghế sau nhắm hai mắt: "Tần quân gia, trước không đi an viên, chuyển phương hướng, đi đến Thịnh Điện."

Tần quân gia từ kính chiếu hậu nhìn Thẩm Thận một cái đáp: "Được".

*****

Động tác Lương Giang Hành thập phần nhanh chóng, quay chụp xong, tìm tổ chế tác tăng ca thêm giờ cắt nối biên tập, đại khái đã xong.

Chỉ là hai người thương lượng một chút, còn chưa có quyết định rốt cuộc là dùng nguyên thanh, hay vẫn là tiến hành lồng tiếng thì tốt hơn.

Kỳ thật vì thể nghiệm người xem, loại phim ngắn này, lồng tiếng cũng có thể tận lực làm được tốt nhất, đồng thời cũng sẽ không lãng phí quá nhiều thời gian.

Cuối cùng hai người ăn ý với nhau, chọn lồng tiếng.

Cho đến buổi tối, chỉ còn công đoạn phụ đề nữa là xong.

Lương Giang Hành thuận đường mời Hứa Mạt ăn một bữa cơm, lại đưa cô trở về trường học, Lương Giang Hành còn có chút việc, hai người liền ở cổng trường học đường ai nấy đi.

"Chúng ta quay xong sớm hơn kỳ hạn cuối kỳ rất nhiều, sau này nếu có ý tưởng gì mới muốn sửa, đều có thể nói cho anh nghe, đến lúc đó có thể làm lại hoặc quay thêm."

"Trước mắt thì em rất vừa lòng, còn có, có phải thù lao quá nhiều rồi không ạ?" Hứa Mạt nhìn Lương Giang Hành hào phóng như vậy, có điểm kinh ngạc.

Bất quá rốt cuộc hẳn là đạo diễn hẳn có quyền quyết định.

"Không có sao, dù sao em cũng là nữ chính của anh." Lương Giang Hành ôn nhuận mà cười.

"Vẫn là cảm ơn anh." Bất được một số tiền lớn như vậy, có thể đưa cho Hứa Trạ cùng bà dùng, còn dư vừa vặn sắp đến sinh nhật Thẩm Thận, cô muốn tí mi vi Thẩm Thận mà chọn lựa một phần lễ vật.

Vì bình thường trong sinh hoạt hàng ngày, hẳn chưa bao giờ bạc đãi cô.

"Tiểu Mạt, em thật sự không cần cùng anh nói cảm ơn." Lương Giang Hành nhìn thoáng qua đồng hồ, lại nhìn nhìn bóng dáng đơn bạc của cô: "Em đi một mình không sợ hãi sao?"

"Anh cho em yếu đuối vậy sao? Em không sợ hãi, anh bận đi trước đi, em đi một mình không sao, ký túc xá cũng không xa." Hứa Mạt nhìn Lương Giang Hành phát phát tay.

Lương Giang Hành dặn dò một ít, lúc này mới đi.

Hứa Mạt vừa muốn xoay người vào cổng trường, liền nhận được một hồi điện thoại, cô nhìn nhìn màn hình: "Alo, Tần quân gia."

"Vâng, Hứa tiểu thư, lão ở cổng trường, tiểu thư có thể lại đây không?"

"Bây giờ sao?" Hứa Mạt ánh mắt nhìn bốn phía một vòng, xác định một chiếc xe quen mắt, nhắc chân đi qua.

"Đúng vậy, đêm nay muốn đi an viên."

"A được, con nhìn thấy xe rồi, tới liền." Hứa Mạt nhắc chân hướng bên kia đi đến.

Cô mở cửa xe, thực sự bị hoảng sợ, ghế sau là Thẩm Thận. Thẩm Thận ngược mắt, đánh giá cô trong chốc lát: "Thất thần làm gì, còn chưa lên?"

Hứa Mạt xác nhận một phen, xác thật là Thẩm Thận không sai. Cô cúi đầu, cung eo ngồi xuống, thanh âm rất nhỏ: "Sao anh lại tới đây?"

Hứa Mạt hơi hơi đề nghị âm điệu, không khí ghế sau nhất thời tràn ngập mùi hương hoa nhài, thanh nhã lại dài lâu.

Thẩm Thận nhướng mày: "Tại sao anh không thể tới?"

Hứa Mạt tầm mắt lướt qua bà vai hẳn, không biết nhìn về phía nơi nào.

Hắn cơ hồ không thương tự mình tới nơi này gặp cô.

"Vừa rồi đó là ai?" Thẩm Thận ngữ khí thực lạnh, làm như tùy ý mà nhắc tới, nhẹ nhàng băng quơ.

"Một vị học trưởng của em, lần trước em quay chụp, học trưởng chính là đạo diễn." Cô nhìn Thẩm Thận liếc mắt một cái, nói.

"Đã trẻ thế này còn đưa em về?" Nghe được hai chữ "Học trưởng", Thẩm Thận hơi hơi nhíu nhíu mày.

Vừa rồi ngừng xe ở nơi này, Thẩm Thận kêu Tần quân gia gọi điện cho Hứa Mạt báo cô xuống đây, lúc sau lại ngoài ý muốn thấy hết toàn bộ tình huống nói nói cười cười của hai người ở cổng trường.

Hứa Mạt không biết hẳn vô cô hỏi hỏi nhiều như vậy làm gì, thành thành thật thật mà trả lời: "Thuận đường đưa em về thôi."

"Về sau ít gặp anh ta đi, anh không thích." Thẩm Thận lời ít mà ý nhiều.

"..... Dạ." Hứa Mạt thanh âm nhỏ như muỗi kêu, ấp úng.

Trong lòng Thẩm Thận nổi lên một cỗ cảm xúc không biết gọi tên: "Dù sao anh cũng không cho phép."

Bạn đang đọc truyện *Có Gái Hoa Nhài Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Lương Giang Hành là đạo diễn của cô trong bộ phim ngắn, gần đây, thật sự để ít gặp mặt là không có khả năng.

Thẩm Thận không thích, cô sau này liền tận lực ít tiếp xúc một chút, nhưng là hiện nay, Hứa Mạt vẫn chưa cảm thấy chính mình cùng Lương Giang Hành liên hệ tiếp xúc có cái gì không ổn, hai người cũng đều không phải thân mật như vậy, nhiều lắm là nói nhiều nói vài câu quan hệ bạn bè thôi.

Thẩm Thận xem Hứa Mạt ngoan ngoan mà đồng ý, biểu tình cuối cùng hòa hoãn một chút. Xe vững vàng mà khởi động, Tần quân gia ở phía trước điều khiển.

Thẩm Thận cảm tay cô lên, mềm mại trắng nõn, vuốt ve vài cái, hần đã mở miệng: "Trường em có phải hay không sắp nghỉ đông rồi?" Hần bỗng nhiên nhớ tới, bạn gái nhỏ là sinh viên, còn có ngày nghỉ như vậy.

Hứa Mạt suy nghĩ một lát: "Dạ"

Cô khó được thờ dài, có chút phiền muộn: "Thời gian đến thật nhanh a..... Không nghĩ tới lại chuẩn bị thi cuối kỳ...."

Cả ngày lẫn đêm giao tranh phấn đấu lại nghĩ tới phút cuối cùng, mỗi năm lúc này liền giống như đánh gặc. Cuối kỳ cùng giữa kỳ khác nhau, còn sẽ có kiểm tra môn biểu diễn, đến lúc đó thầy Tổng tự mình nghiệm thu, chỉ là nghĩ đến như vậy Hứa Mạt liền vô có khả trương.

Thẩm Thận xem cô giống như bị lâm vào đại địch, cười khê: "Sớm đã nói cùng em rồi, quá khẩn trương không phải chuyện tốt, em hẳn là phải học cách thả lỏng."

Hứa Mạt nhìn về phía hần, trong ký ức của cô chưa bao giờ thấy hần hoảng loạn, vẫn luôn là thành thạo bình tĩnh, vẫn đậm phong khinh.

Như vậy, thì cô học không nổi.

Giống như là mỗi lần thấy Thẩm Thận, trong nội tâm của cô gắt gao bị trôi buộc.

"Thả lỏng sao?" Hứa Mạt lẩm bầm nói.

Thẩm Thận hướng về phía cô, túm tay cô, thuận thế đem cô kéo vào trong lòng ngực, tiến đến bên tai cô nói một câu gì đó.

Mặt Hứa Mạt nhất thời nóng lên, quay mặt qua chỗ khác, nghiêng mặt chôn ở trước ngực Thẩm Thận.

Từ góc độ Thẩm Thận xem qua, chỉ có thể nhìn đến nửa bên má oánh nhuận trắng tinh. Lông mi đen tuyền hơi hơi run, mí mắt hơi rừ xuống, như là búp bê sứ an tĩnh, tĩnh xảo, trời sinh liền thích hợp để người khác chiều chuộng trong lòng bàn tay.

"Kỳ nghỉ nhiều thì ở bên cạnh chơi với anh, nhé?" Thẩm Thận liếc mắt, tiếng nói réo rất.

"Em đã đặt vé xe về nhà rồi....." Hứa Mạt vô thức mà vòng tay qua khuỷa tay hần.

Lịch nghỉ trường học có thể tra được, vì tránh việc phải giành giật vé xe, cô đã sớm quyết định mua.

"Tần quân gia sẽ an bài tốt." Thẩm Thận yên lặng nhìn nàng.

"..... Vậy được rồi."

Đêm đã rất khuya. Hàng cây bàn son trên đường hiu quạnh, lè loi nhánh lá treo ở phía trên, đèn đường mờ ảo nhìn không rõ được cảnh vật xung quanh.

An viên son trang sớm đã có người hầu ở ngoài cửa, Thẩm Thận ôm lấy eo cô xuống xe, ở trên mặt cô nhéo một cái.

"Quá gầy." Hần cảm thán một tiếng

Kỳ thực thân hình Hứa Mạt những chỗ nên có đều rất no đủ, vòng eo thập phần tinh tế, thon thon chỉ cần một tay cũng có thể ôm hết.

Hôm nay không khí thật xa lạ, người lái cang đông hơn nhưng không có một ai là Hứa Mạt quen mặt.

"Đây là bằng hữu mới của anh sao?" Hứa Mạt đi theo hần ngồi xuống, Thẩm Thận cảm lấy chén rượu, uống một hơi cạn sạch, từ hàm đến dưới cổ qua sườn mặt đường cong phà lệ sắc sảo, làm như lưỡi đao khắc ra.

"Em nói vậy thì chính là vậy." Hần cười rộ lên, tay lại bắt đầu không đứng đắn.

Đầu ngón tay mang theo chút lạnh lẽo, liền tiến vào bên trong áo khoác cô.

Không ai chú ý chi tiết nhỏ bên này, không tiếng động nhưng ái muội mê người.

Hứa Mạt đề lại cái tay đang lộn xộn của hần, tiếp tục đề tài vừa rồi: "Trước kia em chưa thấy qua bọn họ."

Thẩm Thận tiếp tục làm càn, về điểm này sức lực của cô làm sao có thể chống lại hần, chỉ sợ giây giũa cũng là một loại hương vị khơi lên dục vọng của hần.

"Như vậy à....." Thẩm Thận tò về lười biếng, mang theo điểm không rõ ràng khiến người tò mò.

Trong một góc đen tối không rõ mặt hần càng thêm tuấn mỹ bức người, làm như dán lên một cái mặt nạ thần bí tầng tầng lớp lớp không nhìn ra được.

"Bằng hữu mới hay không anh không biết, nhưng là tư thế mới anh thật ra có thể tìm ra được mấy cái." Thanh âm Thẩm Thận ép tới rất thấp, liền ghé vào bên tai Hứa Mạt mà nói.

Cô cảm thấy chính mình nóng đến muốn nổ tung. Hần ở nhiều thời điểm, đích xác là một nhà tư bản, làm người ta khó tự kiểm chế, hăm sâu trong đó.

Thẩm Thận nói được thì làm được, chưa bao giờ nuốt lời. Buổi tối lôi kéo cô không biết mệt mỏi mà thăm dò, đêm nay ở an viên nơi này, đầu tiên là phòng tắm, lại đến sô pha, cùng với thảm lông bên cạnh sô pha, ghé dựa, cuối cùng mới là giường lớn mềm mại.

Về sau, Hứa Mạt chỉ biết nhắm hai mắt, giọng nói như có như không mà râm rì, tùy ý động tác phía sau của người con trai ấy.

Thật lâu sau, hân mới thỏa mãn mà buông tha cho cô.

Ngày hôm sau cô được thể nghiệm cảm giác mới lạ so với trước kia, cảm giác mệt mỏi nhiều hơn gấp mười lần, từng centimet trên cơ thể như bị nghiền nát mà nhũn ra.

"Đợi một thời gian anh hết bận rộn, em bồi anh đi Úc Châu một chuyến." Thẩm Thận đã mặc đồ xong, ngồi ở bên giường, chọc khuôn mặt của cô đang lộ ra bên ngoài.

"..... Dạ." Hứa Mạt thanh âm ong ong, làm như nhớ tới cái gì: "Năm nay sinh nhật anh là ở bên kia sao?"

Sinh nhật hân đều trùng hợp vào kỳ nghỉ đông của Hứa Mạt, theo thường lệ hai người đều ở cùng nhau.

Thẩm Thận ngăn người, sau một lúc lâu trả lời: "Thì ra Tiểu Mạt nhà ta nhớ rõ như vậy a."

Hứa Mạt hai tròng mắt đen láy chớp chớp, vào lúc sáng sớm, có hơi chút ướt át, phá lệ mê hồn khiến người ta yêu thích.

Cô không nói chuyện, cả người xê dịch hướng vào dưới chăn, muốn che khuất chính mình.

Thẩm Thận cười khê, đem cô từ trong ổ chăn kéo ra, hôn mí mắt cô: "Có thể là vậy, còn có lẽ vật lần trước nhớ phải tặng đủ cho anh?"

Mặt Hứa Mạt có chút hồng, lễ vật lần trước cô vẫn chưa kịp đưa, thì ra hân vẫn đều nhớ kỹ như vậy.

"Được rồi, anh phải đi rồi, có rảnh thì đến nhà anh, anh đã dặn Chu tẩu mua rất nhiều đồ ăn, đợi chút Tàn quân gia đưa em trở về, nhớ rõ đem hộ chiếu đưa cho ông ấy."

Nói xong hân bước đi, hiếm thấy Hứa Mạt túm chặt lấy tay hân, Thẩm Thận quay đầu lại, nhướng mày.

Hứa Mạt dặn dò hân: "Trên đường cẩn thận một chút."

Hân là chúa đam mê tốc độ, chính mình lái xe luôn không biết tiết chế.

Thẩm Thận không để ở trong lòng, tùy ý mà đáp, đứng dậy đi ra ngoài.

Lại một năm nữa, Thịnh Điện nghênh đón kỳ thi cuối kỳ.

Đêm Giáng Sinh cùng Giao Thừa năm nay, Thẩm Thận rất bận, hai người liền không có thời gian gặp nhau.

Ứng Thư Nguyệt nhìn người khác có đôi có cặp, liền hỏi cô, vì cái gì cùng bạn trai bất hòa mà không đón năm mới cùng nhau.

Lúc ấy nghe đến đây, kỳ thật trong lòng Hứa Mạt nhẹ nhàng thờ ra.

Thời gian xa nhau càng về sau, cô không thấy hân thì cảm giác nhớ đến hân càng mãnh liệt. Thời gian hai người ước định năm đó đã sớm qua đi mấy tháng, cô vẫn luôn đợi hân tự mình mở miệng.

Cô là con người hiểu rõ đạo lý cũng như tình cảnh của chính mình, kịp thời ngăn lại những tổn thương, vì thế bất luận bản thân phải thanh tỉnh trong hiệp ước này không được dao động.

Quan hệ hiện tại của hai người, không có tiến thêm một bước, cũng không có lui một bước. Cứ như vậy, cô thậm chí cảm thấy thực an tâm.

"..... Vẫn nên tập trung ôn bài đi Thư Nguyệt." Hứa Mạt lấy lại tinh thần về sau nghĩ nghĩ, lại nói: "Động tác hình như không đúng, tớ cảm giác tư thế cân bằng vẫn là nên tập lại thêm chút lát, cậu cảm thấy thế nào?"

Thành công dời đi lực chú ý của Ứng Thư Nguyệt, ngồi trên miếng nệm lót tập yoga: "Cái nệm này dùng tốt thật, cậu lại đây thử xem nào."

Hết thấy đều đầu vào đấy mà tiến hành, sau khi vượt qua các loại khảo hạch, thành tích thật nhanh đã có.

Hứa Mạt nhìn thành tích của chính mình trên hệ thống giáo vụ hệ thống, trong lòng căng thẳng dần buông xuống.

Dựa theo tình huống hiện tại, chỉ cần cô có thể duy trì, như vậy đến khi tốt nghiệp, tổng hợp lại năng lực học tập cô sẽ nằm trong top 3, cô vẫn có một chút hy vọng có thể tranh thủ.

Nghỉ đông bắt đầu, bà cùng em trai trong nhà đánh tiếng trở lại, nhưng cô hiện tại đã đi theo Thẩm Thận tới đảo nhỏ bên kia đại dương, Úc Châu.

Diện tích bên này vô cùng rộng lớn, theo dòng hải lưu chảy qua, mỗi khu vực đều có khí hậu hoàn toàn bất đồng.

Đoàn người Thẩm Thận lựa chọn bờ biển hoàng kim bên này, nằm ở phía nam Brisbane. Độ ẩm thích hợp, bờ cát chất lượng tốt, thập phần thích hợp lướt sóng cùng một loạt hoạt động giải trí trên biển.

Nơi dừng chân là sân nghiệp riêng thuộc Hoa An Đình Thành, Thẩm thị ở hải ngoại mở ra khách sạn, biệt thự riêng biệt gần bờ biển, không gian riêng tư vô cùng tốt.

Một đám bằng hữu của hân qua đây, trong nhà đều là phú quý, sân nghiệp cũng có tại đây cách thật sự gần.

Mấy ngày hôm trước thật sự quá nhàn nhã, hôm nay, hiếm thấy Thẩm Thận không đánh bài, lôi kéo cô cùng nhau đi bờ biển tản bộ.

Khu vực này là bãi biển tư nhân, nhìn quanh căn bản không có một bóng người.

Bờ cát trắng mịn, sau mười hai giờ ánh nắng chiếu rọi xuống, ánh lên kim sắc huy hoàng, lấp lánh lấp lánh.

Thẩm Thận mặc áo sơ mi bông, quần đùi đơn giản, đeo kính râm còn đôi tay tùy ý cắm ở túi quần.

Làn da hân vốn trắng vô cùng, màu sắc và hoa văn quần áo mặc lên, càng hiện lên sự kiêu ngạo cùng anh tuấn chọc người.

"Mấy ngày nay cảm giác thế nào?" Vừa nói tầm mắt hân chuyển hướng phương xa, hình như là đang nhìn đường chân trời.

Vùng biển xanh thăm thẳm tấp nập vô tận.

"Khá tốt, bên này không khí rất mát, làm người ta cảm thấy thoải mái." Gió biển ngang qua thổi bay tóc đen của cô, Hứa Mạt giờ tay vén tóc ra sau mang tai.

Hắn cùng bằng hữu đánh bài chẳng phân biệt ngày đêm, cô liền ở bên cạnh yên lặng, mệt nhọc thì đi ngủ, tỉnh cũng có thể từ sân thượng biệt thự xem phong cảnh.

"Năm nay có tính toán gì không?" Thẩm Thận quay đầu đi tới, cẩn thận mà nhìn cô.

"Học tập thật tốt, mỗi ngày hướng về phía trước." Nhanh chóng có thể kiếm được tiền, trao đổi kỹ năng diễn xuất.

Đương nhiên, những ý nghĩ sau đó cô không có nói ra.

"Cứ như vậy thôi sao?" Thẩm Thận nhướn mày, kính râm trượt xuống đến mũi, lộ ra đôi mắt đào hoa hút hồn.

"Dạ....." Hứa Mạt thất thần, vừa rồi cô vẫn luôn ở nhìn ở dưới chân.

Lực chú ý tắt cả đều ở bên dưới, trong chốc lát cô dứt khoát ngồi xổm xuống, dùng tay xoa xoa, rút ra một thứ, kinh ngạc nói: "Woa, là vô sò!"

Đôi môi anh đào của cô bạn gái nhỏ hơi hơi giương, mặt mày hoạt bát linh động, khuôn mặt xinh đẹp hơi hơi rĩ, tập trung tinh thần tiếp tục nỗ lực tìm kiếm, một lát sau, cô càng vui vẻ, giờ lên một vật thể không rõ: "Anh xem! Còn có con cua nhỏ này!"

Thẩm Thận ý vị không rõ mà hừ nhẹ một tiếng, tùy tiện mà trả lời "Ừ."

Nhưng mà một lát sau, Hứa Mạt vẫn không có phản ứng, tiếp tục vui đùa, không hề có ý muốn đề ý đến hắn.

Thẩm Thận ngồi xổm xuống, cào cào nơi quen thuộc khiến cô ngửa ngửa, hắn luôn biết chỗ mẫn cảm nhất của cô.

Hứa Mạt sợ nhất cái này, cười xin tha, hai người cứ như vậy nháo một hồi.

Sau một hồi dừng lại, Thẩm Thận đem cô đề ở trên bờ cát.

Hứa Mạt đưa tay chống ở ngực hắn, hơi thờ dòn dập.

Thẩm Thận cứ như vậy nhìn xuống nhìn chăm chăm cô thật lâu, liền chống tay hai bên, lúc hắn không chống đỡ được lại đem tóc cô xoa xoa trong làn gió biển, rồi sau đó hôn xuống dưới.

Kỳ thật Thẩm Thận sở dĩ muốn đi Úc Châu, không phải nghĩ đến sinh nhật của chính mình.

Chúc mừng sinh nhật đối với hắn mà nói, kỳ thật cùng mua vui bình thường không có gì khác biệt, bởi vậy, hắn không đề ở trong lòng.

Muốn nói tới chỗ tốt, đó chính là tránh thoát bữa tiệc sinh nhật do Thẩm lão gia từ mỗi năm vì hắn an bài, ăn uống linh đình, không chừng có thêm nhiều phiền toái.

Quốc lộ Úc Châu rộng lớn dọc theo bờ biển hoàng kim, có rất nhiều đoạn đường rừng rậm bao lấy, đường quốc lộ uốn lượn quanh co, đưa xe lại vô cùng thích hợp.

Đối với Thẩm Thận mà nói, mỗi khi đưa xe xong nhiệt huyết sôi trào, cũng chỉ có thắng lợi ở thương trường nguời lừa ta gạt mới có thể đánh đồng cùng loại vui sướng này.

Sinh nhật hôm nay, hắn cứ theo lẽ thường lấy ra một con siêu xe mà chiến, sau một hồi mới thu lại tâm tư.

Những bằng hữu đó đã sớm chuẩn bị hết thảy cho hắn, trực tiếp ở trên bờ cát liền cử hành tiệc tối sinh nhật.

Buổi tối đèn tuy là vẫn chiếu sáng, nhưng bóng tối quá lớn vẫn là chiếm cứ.

Mọi người đều tặng lễ vật lại đây, hắn máy móc mở ra từng hộp, mỗi loại đều giống nhau là xa hoa đến cực điểm, Thẩm Thận tùy ý mà mở ra xem, nhưng thật ra chẳng có chút hứng thú.

Lương Kính Tùng tặng một đôi tượng sinh đôi thuận mắt, có thể nói đây là một món quà đơn giản nhất ở đó.

Lộ ra một đứa bé mập mập, ngây thơ chất phác, trắng trắng nộm nộm, giữa trán điểm một nốt ruồi đỏ.

Hắn vỗ vỗ bả vai Thẩm Thận, lời nói thâm thúy: "Cậu dù gì cũng không thiếu cái gì, tôi đây từ tâm chân thành chúc phúc, chúc cậu cùng Tiểu Mạt sớm sinh quý tử!"

Nói xong, Lương Kính Tùng làm mặt quỷ nhìn về phía Hứa Mạt.

Trong tay Thẩm Thận cầm món quà, nhìn theo tầm mắt của Lương Kính Tùng, cũng hướng tới Hứa Mạt nhìn qua, khóe miệng hơi cười.

Nhìn sắc mặt Thẩm Thận, Lương Kính Tùng cảm thấy chính mình đã vượt đúng cái mong ngửa này rồi.

Hắn đối với Hứa Mạt vẫy vẫy tay: "Nữ chính mau tới, phát biểu một chút cảm tưởng."

Hứa Mạt có chút thẹn thùng, không nghĩ được có cảm tưởng gì tốt.

Đây là..... Đây là ý tứ muốn cô sinh em bé sao? Thế nhưng cô không muốn a.

Thẩm Thận nhìn cô chậm chạp không đáp lại, cho rằng cô là thẹn thùng.

Hắn đi lên trước: "Lễ vật của em buổi tối chúng ta trở về phòng anh sẽ nhận sau."

Hứa Mạt ngẩng đầu nghi hoặc "Hà?" Một tiếng, chạm đến ý cười trong mắt hắn, rốt cuộc vẫn là gạt gạt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Hoa Nhài Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 15

Cầm lễ vật chính mình chuẩn bị, Hứa Mạt vẫn có chút lo sợ bất an, thấp thòm.

Thẩm Thận là người hay bắt bẻ như vậy, không biết hắn có thể vừa lòng hay không.

Biệt thự gồm có hai tầng, rộng lớn thế này nhưng chỉ có cô cùng Thẩm Thận ở.

Thời điểm vừa mới trở về, Lương Kính Tùng cùng lại đây, Thẩm Thận bảo cô lên lầu trước.

Đợi một hồi lâu, hắn còn không có trở về, Hứa Mạt dứt khoát mở cửa phòng, tiến về phía cầu thang xoắn ốc đi xuống.

Thăm lòng mềm mại hoa lệ, phủ kín cả hết thảy, chân dẫm lên nửa điểm thanh âm cũng không nghe thấy.

Cô vừa muốn nhấc chân bước xuống, liền nghe được thanh âm Lương Kính Tùng, không phải ngữ điệu khoa trương cùng ngả ngón trước kia, mà Thẩm Thận lại ngồi dựa lưng về phía cô.

"Cậu rốt cuộc nghĩ như thế nào, Thẩm lão gia từ đầu quấy rầy đến tởm rồi, cậu không thể quan tâm tới người huynh đệ là tởm một chút sao?"

Thẩm Thận ngồi ở trên sofa, lười biếng mà nhếch chân bắt chéo: "Không thể."

"Ai..... Không phải tởm nói, cậu đi thân cận một chút thì có làm sao? Liên hôn lại không có tổn thất gì, Tiểu Mạt vẫn có thể luôn đặt ở bên người a."

Mặt Thẩm Thận không có biểu tình, không biết suy nghĩ cái gì, muốn hắn liên hôn, tuyệt đối không có khả năng.

Chuyện đó chính hắn trong lòng hiểu rõ, nhưng không cần thiết cùng Lương Kính Tùng nói nhiều như vậy, hắn nhấc lên nửa mí mắt: "Cần cậu quan tâm cái rắm."

Hứa Mạt đợi trong chốc lát, phần sau căn bản chẳng nghe vào được, hai người tiếp tục nói chuyện với nhau về cái gì, cô cũng không muốn nghe lén, chỉ là quay đầu, lặng yên không một tiếng động mà trở lại trong phòng.

Thật lâu sau, cầu thang truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ, ngay sau đó Thẩm Thận mở cửa phòng ra.

Hắn liếc mắt một cái liền nhìn thấy Hứa Mạt ngây ngốc tại chỗ: "Sao lại ngồi như thế?"

Hứa Mạt ngồi ở trên giường, đầu không ngẩng lên không biết là đang suy nghĩ cái gì. Hắn gọi cô, cũng chỉ làm cho ánh mắt cô như tan ra không phản ứng lại.

Thẩm Thận khề cau mày, đi đến trước mặt cô: "Làm sao vậy, không thoải mái?"

Hứa Mạt ngửa đầu cẩn thận mà nhìn chằm chằm hắn trong chốc lát, cuối cùng lại lắc lắc đầu.

Thẩm Thận nhướng mày, một tay đem cô đẩy ngã ở trên giường, đầu gối nửa quỳ xuống giường cúi người đè ép cô.

Hứa Mạt chỉ cảm thấy như hắn đang che trời lấp đất phía trên, hơi thở mát lạnh phả vào mặt, cùng với trước kia không có gì khác biệt, vẫn là mang theo mùi hương biển cả vô cùng tươi mát.

Thẩm Thận nửa khom lưng, từ trên cao nhìn cô một hồi lâu, duỗi tay xem xét cái trán của cô: "Không có phát sốt."

Đôi tay Hứa Mạt chống lại hắn: "Anh mới phát sốt đó....."

Thẩm Thận cầm lấy bàn tay mềm mại tinh tế của cô, đặt ở sườn mặt của chính mình, áp sát vào che lại, nhẹ nhàng mà cười rộ lên: "Anh chỉ phát sốt với em thôi, vừa lòng không?"

Nhìn xem hắn lý giải sai lệch lời nói của mình làm cô mặt đỏ tai hồng.

Thẩm Thận thoáng qua chút hài lòng, cắn một ngụm vào quai hàm trắng nõn của cô: "Lễ vật đâu?"

Bỗng dưng hắn nhấc đến đây, làm Hứa Mạt đột nhiên nhớ tới chuyện chính mình muốn xuống lầu là vì cái này.

Cô từ bên cạnh lấy ra một hộp quà to, hai tay cầm lấy đưa cho hắn.

Hộp quà màu đen thuần, mặt trên cài một đóa hoa nhài nở rộ, trắng đen đan xen nhau, sắc thái mãnh liệt đối lập lại cao nhã hào phóng.

Hộp quà không biết bọc cái gì mà to vô cùng. Giây phút này đây, nó chắn ngang giữa cơ thể hai người không một kẻ hở.

Thẩm Thận ngồi dậy, hoài nghi mà cười cô: "Em định tặng anh thuốc nổ hay sao mà lại bọc kín như vậy?"

Kỳ thật đóa hoa nhài phía trên là tự tay Hứa Mạt làm, giấy lụa mềm mọng vô cùng là lời.

Hộp quà bên ngoài cũng được tỉ mỉ lựa chọn, cô đã tốn không ít thời gian để xem xét.

Thẩm Thận thao tác đơn giản mở ra từng lớp từng lớp nhanh chóng đã tới được bên trong, thanh âm va chạm thanh thúy vang lên rất nhỏ.

Hắn âm thầm suy đoán trong lòng, cũng không biết bên trong rốt cuộc là cái gì.

Tay thon dài hướng vào bên trong nhẹ nhàng mà tìm kiếm, lấy ra hai con thỏ tinh xảo đáng yêu, là một đôi tín vật.

Mỗi con thỏ trừ bỏ quần áo mềm, đôi mắt cùng bộ phận khác đều dùng thủy tinh làm ra.

Thẩm Thận cầm lấy đặt ở lòng bàn tay xem xét: "Em tự làm?"

Hứa Mạt gật gật đầu, hơi có chút chờ mong mà nhìn hắn: "Xem có được hay không a?"

Cô vì làm hai con thỏ này, cơ hồ mất thời gian một tháng. Chất liệu đều chọn lựa tốt nhất, thù lao quay phim ngắn lần trước đã dùng hơn phân nửa.

Thẩm Thận không chút để ý gật gật đầu, sờ sờ ở trên hoa văn có một điểm nhỏ nhô lên, hắn cầm chúng lật lại mặt sau.

Chỉ thấy mặt trên thêu một nét chữ thanh tú —— "Thận". Dùng chính sợi tơ màu bạc, nếu nhìn thoáng qua sẽ không phát hiện ra, nhưng nếu nhìn kỹ lại cảm thấy thập phần dụng tâm.

Thẩm Thận nhìn nhìn con còn lại, cũng là đồng dạng bút tích, chẳng qua đây là chữ "Mạt".

Hắn nhìn thoáng qua Hứa Mạt: "Hai cái đều cho anh sao?"

Hứa Mạt gật gật đầu: "Hai cái đều cho anh hết." Cuối cùng hắn cảm thấy rất có đạo lý nói: "Em nói anh có nên lấy luôn phần quà hôm trước em đã nợ anh....."

Thẩm Thận cười rộ lên, áo sơ mi kéo xuống phân nửa, lộ ra khuôn ngực cùng xương quai xanh tinh xảo của hắn: "Có nghe ca ca đây nói gì không?"

Hắn tiến lên cắn vào gáy cô một ngụm: "Anh đây tất cả đều muốn."

Đưa tín vật có ý nghĩa là gì?

Ý nghĩa chính là bạn gái nhỏ muốn dùng cái này buộc hắn lại.

Thẩm Thận làm gì lại không vui, mà ngược lại hắn chỉ cảm thấy Hứa Mạt đây là thích hắn rồi.

"Chúc anh sinh nhật vui vẻ." Hứa Mạt nở nụ cười, vô luận hai người sau này có bao nhiêu ràng buộc, cô vẫn luôn mong rằng hắn thật tốt.

Bởi vì hắn đối với cô, từ trước nay đều chỉ có tốt chứ không xấu.

Cho dù hai người không có tâm linh tương thông.

Thẩm Thận nhìn khuôn mặt mà cười, mỗi một tác hắn nhìn đều thấy thích.

Cô cười rộ lên, giống như là ngàn hoa lá tươi xanh nơi thảo nguyên, ánh mắt ngây ngô như con nai nhỏ thanh thuần an tĩnh.

Hắn thích nhất, chính là đôi mắt này của cô.

"Nếu đều nói sinh nhật vui vẻ, vậy em hôm nay chuẩn bị làm cho anh vui vẻ như thế nào, như thế nào..... Lấy lòng anh sao?" Thẩm Thận ngẩng đầu lên hỏi cô, âm cuối ái muội có tình kéo thật dài.

Hứa Mạt nhìn về phía hắn, hai người sớm chiều ở chung, sống vai cùng nhau đã một thời gian cũng lâu.

Cô thậm chí đã bắt đầu quen thuộc cái ôm ấm áp của anh như thế nào. Có đôi khi, cô cũng rất tham lam muốn giữ mãi.

Nhưng Hứa Mạt biết, đây không phải điều mà lòng mình muốn có được. Tuy rằng bị cuộc sống sinh tồn đã kích nhưng cô luôn tin có một thứ ánh sáng dẫn đường.

Trong lòng cô có một ngọn lửa muốn chứng minh rồi sẽ có một ngày bầu trời âm u kia sẽ dần được thay thế bởi thứ ánh sáng mãnh liệt không ngừng bốc cháy.

Hứa Mạt nâng tay lên ôm lấy hắn, chủ động mà đón nhận.

Vì thế một đêm này, Thẩm Thận cảm nhận được Hứa Mạt nhiệt tình khác thường.

Hắn trước đây chưa bao giờ cảm thụ qua cô thế này, ở phương diện này hắn luôn là người chủ động.

Hứa Mạt thật giống như nhụy hoa nở rộ hoàn toàn, vô cùng cuồng hút kiều diễm hấp dẫn mê người, là một đóa hoa mà ai cũng muốn hái xuống.

Chặt chẽ dây dưa bên trong, Thẩm Thận có thể cảm nhận được Hứa Mạt cùng trước đây có chút khác lạ, nhưng hắn rất cuộc đời nên một ý nghĩ không thích hợp kia xuống đáy lòng, chỉ muốn tận hưởng lạc thú trước mắt.

Ở lại Úc Châu hơn mười ngày, Hứa Mạt trở về nước muốn chạy nhanh về Dương Thành, nơi đó là nhà của cô.

Thẩm Thận bên này thì lại bắt đầu ăn không ngồi rồi, rất nhiều thời điểm, trừ bỏ một ít việc cần tới hắn giải quyết, còn lại giao cho trợ lý tới làm là được.

Tuy đã gần đến cửa ải cuối năm, nhưng công ty Thẩm Thận hơn phân nửa là đầu tư quốc tế, hiện tại cũng không phải là ngày lễ tết của người nước ngoài, nên các nghiệp vụ của công ty đều được tiến hành bình thường.

Hứa Mạt trước khi đi, muốn nói lại thôi, hỏi hắn, có gì muốn nói hay không. Thẩm Thận đem vấn đề vứt sang bên, chỉ nói cô mỗi ngày đều phải nhớ hắn.

Cuối cùng cô nhìn hắn thật lâu.

Thẩm Thận không phải không nghĩ tới tương lai của hai người, rốt cuộc thời gian hiệp ước lúc trước định ra đã qua một thời gian rồi.

Hai người đều ăn ý mà im miệng không nói, không nhắc tới cái đề tài này.

Dựa theo trạng thái hiện tại, Thẩm Thận cảm thấy khá tốt.

Hắn thậm chí là thích cùng cô ở chung, cảm giác thật nhẹ nhàng thoải mái.

Tuy nói rằng năm đó là lần chủ động định ra thời gian, nhưng hẳn tin tưởng mị lực của chính mình. Hằng ngày nhìn qua nhìn lại, có thể thấy Hứa Mạt xác thực ý lại hẳn.

*****

Kỳ thật lúc Hứa Mạt mới vừa trở về nước, liền nhận được điện thoại của cậu Hứa, nói Hứa Trạm lại vào viện, không biết cô làm chị như thế nào mà em trai mình một chút cũng không quan tâm

Cô lập tức tâm loạn như ma, còn may mắn, tuy ngoài miệng cậu Hứa bất mãn, oán giận một hồi, rốt cuộc vẫn là đem Hứa Trạm an bài vào bệnh viện thành phố Z.

Tổng thể phương diện chữa trị thì ở nơi này so với thị trấn nhỏ vẫn là tốt hơn, bệnh Hứa Trạm lại không thể xem nhẹ, mỗi một lần phát bệnh đều phải thật nghiêm túc chăm sóc.

Trần trực lo âu suốt đường về, cô trực tiếp đến bệnh viện, liền nhìn đến em trai ở nơi đó chờ cô.

Hứa Mạt ngừng khí mềm yếu: "Cậu, tiểu trạm không có gì trở ngại chứ?"

Cậu Hứa gạt đầu, nhũu chặt mày: "Con cũng vừa trở về, vào xem đi."

"Bà ở nhà có khỏe không? Lần này có phải hay không bị dọa tới rồi?" Đẩy cửa đi vào trong, Hứa Mạt không yên tâm mà dò hỏi.

Trên đường đi tới, cô liền nghe nói, mấy ngày hôm trước Hứa Trạm ngã xuống trước mắt bà, ngất lại một chút, cũng biết được hẳn là lão nhân gia vô cùng sợ hãi.

"Bà không có việc gì, con đi vào trước nhìn xem, những chuyện khác bàn lại sau." Cậu nhẹ nhàng mà vỗ vỗ bà vai cô.

Hứa Mạt thở nhẹ ra một hơi mà đi vào.

Hứa Trạm nửa ngồi ở trên giường, khuôn mặt tuần tú so với đi vắng tái nhợt hơn vài phần.

Hứa Mạt nhìn, hốc mắt đỏ lên, tiến lên ngồi ở mép giường, nhẹ nhàng mà ôm lấy em trai: "Tiểu Trạm..... Em hù chết chị....."

Thanh âm của cô mang theo chút run run, còn có một tia giống như may mắn sống sót sau tai nạn, vui buồn lẫn lộn.

"Chị, ôm chặt quá đi....." Hứa Trạm bất đắc dĩ mà cười.

Hứa Mạt sờ sờ đầu em trai: "Tại sao lúc đó không lập tức báo cho chị biết?"

Hứa Trạm nhìn về phía cô: "Thật vất vả mới xuất ngoại một chuyến, em muốn chị được nghỉ ngơi một chút, em cũng lại không có chuyện gì."

Hứa Trạm không đề cập tới còn tốt, nhắc tới đây Hứa Mạt liền nhớ tới mình nhân nhậ nghi dưỡng trong khi Hứa Trạm lại đang nằm trong bệnh viện.

Nỗi thương cảm ở trong lòng tràn ngập, Hứa Mạt cảm thấy mình quá ngây thơ rồi.

"Là chị không tốt, thật xin lỗi." Nếu cô có thể ở bên người thân nhiều một chút thì tốt rồi.

"Chị, không cần cùng em nói xin lỗi. Chị đi chơi vui không?"

Hứa Mạt gạt gạt đầu có lệ, chỉ là hỏi: "Bác sĩ nói như thế nào, kế tiếp phải làm như thế nào?"

Hứa Trạm trầm mặc trong chốc lát: "Vẫn là bệnh cũ, chị thật sự không cần khẩn trương như vậy, năm đó làm giải phẫu đã sớm tốt lên rồi, chẳng qua có chút bệnh nhỏ bị động kinh một chút thôi, không chết được."

Hứa Mạt khó được trừng mắt nhìn Hứa Trạm liếc mắt một cái: "Không được nói từ chết? Không may mắn."

Hứa Trạm cười rộ lên: "Mê tín quá."

Trần an Hứa Trạm xong, Hứa Mạt đi ra, cậu Hứa ngồi ở ghế dài bên ngoài phòng bệnh mà hút thuốc.

Sương khói lượn lờ xung quanh cau mày.

Hứa Mạt không thích mùi khói, giờ này khắc này phải chịu đựng.

"Tiểu Mạt, phòng bệnh con cũng biết, cậu đã trả mấy ngày nay, kế tiếp, trong tay cậu thật không còn tiền, con cũng biết tính mợ con rồi đó." Cậu Hứa nói, lại hít sâu một hơi.

Hứa Mạt gạt gạt đầu: "Con đều hiểu, kế tiếp để con an bài, vẫn là cảm ơn cậu."

Cậu Hứa cúi đầu, thanh âm phiến muộn: "Đứa nhỏ này cũng thật là khổ, mẹ con đi rồi, chúng ta cũng không nhiều lời muốn chiều cổ con một chút, bình thường mợ con nói chuyện khó nghe một chút, con cũng đừng để trong lòng."

Nói xong, cậu Hứa nhìn về phía đứa cháu này, thanh xuân yếu điệu, niên thiếu chính chắn.

Cậu Hứa bỗng chốc nhớ tới, năm đó vị kia ra tay rộng rãi.

Thật lâu sau, hẳn cũng chỉ là thờ dài.

Hứa Mạt trầm mặc trong chốc lát: "Cậu, tấm lòng của cậu con cũng biết, mấy ngày nay vẫn là phiền toái cậu rồi, con có thù lao quay một vài quảng cáo cũng đủ chi."

Dù cho có cực khổ hơn, cô cũng không sợ.

Sau khi nghe hiểu một ít tình huống bệnh tình, Hứa Trạm kỳ thật chỉ cần ở viện quan sát một tuần liền có thể xuất viện, này xem như tin tức tốt.

Cậu Hứa dập tắt tàn thuốc: "Có cần gì khác thì nhớ rõ nói với cậu."

Hứa Mạt gật gật đầu.

Tiền cậu Hứa về, Hứa Mạt nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn về phía ánh trăng đêm nay thăm thẳm.

Bệnh viện quanh quẽ, mơ hồ thoang thoảng hương vị thuốc sát trùng quen thuộc nhưng lại xa lạ.

Cô cảm giác, hết thảy đều quay lại như lúc ban đầu.

Rốt cuộc, cô hạ quyết tâm.

Lấy di động, mở ra một dãy số quen thuộc, gọi đi.

Tiếng chuông vang lên, đối phương lập tức nhận điện: "Alo, là Tần quân gia sao?"

"Vâng, con là Hứa Mạt, con muốn cùng ông nói một việc ạ."

*****

Bạn Đồng có lời muốn nói: Hứa Mạt định nói gì với Tần quân gia? có ai đoán ra được hom? ^^

Đề lại comment để dự đoán nhé mọi người.

Chương sau gây cản, nên bạn Đồng thay đổi cách thức đăng chương nè. Chỉ cần chương 15 này đạt 100 lượt đọc thì tớ đăng ngay là luôn bất kể thời gian nhé.

Và hơn nữa mọi người ơi mọi người ơi, nhà Đồng rất thích đọc comment, ai đi ngang qua đề lại cho bạn Đồng một comment để lấy động lực làm tiếp nào. <3<3<3

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Hoa Nhài Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Đồng có lời muốn nói: mặc dù lượng tương tác rất ít. Nhưng thôi. Thà để cả thiên hạ phụ ta chứ ta không muốn phụ cả thiên hạ. Cuối cùng cũng phải đăng thôi. Không thể đợi tới 100 lượt view được. Khổ thân bạn Đồng.

Nói gì nói chứ chúc các bạn đọc truyện vui vẻ nhé. ^^

*****

Mùa đông đã đến, đêm đen kịt náo nề khắc sâu sự lạnh lẽo.

Nhưng mà thành thị nơi đây không như vậy, đèn đường khắp nơi dâng lên, ánh sáng lộng lẫy cùng nhau hội tụ, thẳng tắp lại bất mất.

Các tòa văn phòng cao tầng đèn đuốc sáng trưng, công việc của Thẩm Thận rốt cuộc cũng xong, ngồi ở bàn làm việc vuốt tay xoa xoa huyết thái dương của chính mình.

Kế hoạch công tác trước đó không có dự tính, vừa xong một lúc hấn lại tiếp tục nghênh đón bận rộn.

Hai vị trợ lý cũng ở lại cùng hấn, Tống Đình gõ cửa phòng, mang ly cà phê cho hấn.

Thẩm Thận hơi nhú mày, không có phản ứng lại.

"Mẹ nó, biết cậu chứng mất như thế tôi chẳng chuẩn bị cho cậu rồi." Cà phê lung lay một vòng, lại về tới bên miệng Tống Đình.

Thẩm Thận đem bút tùy ý ném xuống, ngón tay thon dài hơi hơi kéo cà vạt, cả người ngửa ra sau ghé làm việc.

Hấn hoạt động tay chân một chút, cười như không cười nhìn về phía Tống Đình: "Cuối năm không muốn có thưởng phải không?"

Tống Đình tiếp tục uống cà phê, phát ra thanh âm thích ý: "Tháng trước tôi đã xem dự chi của phòng tài vụ, cảm ơn ngài quan tâm."

Thẩm Thận lạnh như băng liếc mắt nhìn Tống Đình, ý tứ rõ ràng là muốn cậu ta lẩn đi.

Tống Đình ăn vạ không chịu đi, chỉ là nói: "Bạn gái nhỏ của cậu lên TOP hot search rồi đó cậu có biết hay không, thật nhiều tình địch đang cùng cậu vấy tay đấy."

"Cái gì hot search?" Thẩm Thận có chút khó hiểu mà nhìn về phía hấn.

"Xem ra cậu còn không biết a, nhưng mà Tiểu Mạt thật xinh đẹp, tuy rằng con người cậu so với tôi còn kém xa, đổi lại ánh mắt lại tốt thật đấy." Nói xong, Tống Đình mở ra di động, trực tiếp click vào bài viết trên Weibo cho Thẩm Thận xem.

Video chậm rãi phát tin: Thiếu niên trên đùa thiếu nữ ở phòng học, nhẹ quăn lấy tóc cô gái. Hai người dưới hoàng hôn rượt đuổi nhau, tiện đà nhìn nhau cười. Vui cười đùa giỡn bên bờ biển, sau đó hai người lơ đãng quăn quýt lấy nhau. Cuối cùng là thiếu nữ đứng dưới bóng cây, cầm lấy tay thiếu niên: "Em cho phép anh tiếp tục đi về phía trước, tìm em, sau đó nắm tay em cùng đi."

Tuy rằng không có hôn môi, nhưng là sự ngọt ngào khuấy động trong đó không hề thiếu.

Video truyền tin tức xong, Tống Đình còn nhiều chuyện bình luận thêm: "Weibo của nam sinh này còn đăng tài hình ảnh của Tiểu Mạt, hình như là chụp lên."

"Woa, xem này mờ ám quá."

Nói xong, hắn lơ đãng nhìn thoáng qua Thẩm Thận, mặt Thẩm Thận không có chút biểu cảm, nhiệt độ xung quanh hạ thấp xuống.

"Cậu làm sao vậy?" Đây mẹ nó, mặt Thẩm Thận đen như đáy nồi.

Hai mắt Thẩm Thận hẹp lại, rất cuộc nhớ tới nam sinh quen mắt này là ai, là cái người lần trước ở trước cổng Thịnh Điện nói chuyện cùng Hứa Mạt.

Hiện tại Thẩm Thận mới biết được, vị nam sinh này lại chính là nam chính.

Nội tâm Thẩm Thận nhất thời dâng lên một loại cảm xúc không tên, hắn ngồi dậy, cầm lấy áo khoác vội vàng đi ra ngoài.

Tổng Đình nhìn bóng dáng hắn, có điểm kinh ngạc: "Cậu đi liền như vậy sao??"

"Công việc tất cả giao cho cậu." Thẩm Thận lời ít ý nhiều phân phó cho Tổng Đình.

Thiếu chút nữa Tổng Đình phun ra hết một ngụm cà phê.

Đi ra cửa, hiếm thấy Tần quân gia chờ hắn ở nơi đó, nhìn đến hắn hơi hơi khom lưng: "Thiếu gia."

Thẩm Thận lên tiếng trầm thấp, ngồi xuống: "Đi Kim Đình."

Hắn ngồi vào ghế sau, nhắm mắt nghỉ ngơi, sau một lúc lâu lại nói: "Ông gọi điện cho Tiểu Mạt, bảo cô ấy khi nào xong việc thì đến gặp tôi."

Tần quân gia không có khởi động xe, chỉ là từ kính chiếu hậu nhìn Thẩm Thận: "Thiếu gia, hôm nay Hứa tiểu thư liên hệ với tôi, tôi cảm thấy chuyện này có chút...tôi nghĩ cậu tự mình đi thì tốt hơn. Còn cô, Hứa tiểu thư vẫn còn ở đây."

Thẩm Thận mở hai tròng mắt: "Ông nói cái gì?"

"Thiếu gia, tôi không đưa cậu đi nữa, chính cậu lái xe qua đi. Hiện tại Hứa tiểu thư đang ở bệnh viện trung tâm thành phố."

*****

Hai diễn viên chính Hứa Mạt cùng Lương Giang Hành trong phim ngắn dự thi cuối kỳ, với sự bình chọn của mọi người và sự bình phẩm của giảng viên chuyên môn giành được vị trí thứ nhất, tài năng được bộc lộ rõ ràng.

Vai chính đẹp mắt, phong cách tươi mát tự nhiên, không trang điểm quá nhiều, liền rất hấp dẫn người xem.

Lương Giang Hành có phong cách cùng thủ pháp quay chụp độc đáo của chính mình, cộng thêm Lương Giang Hành không tiếc số tiền lớn mua cả một ca khúc nhạc phim về vườn trường, cho nên chất lượng tổng thể vô cùng cao.

Lượng theo dõi trên Weibo của Thịnh Điện vô cùng lớn, sau khi phát ra bộ phim ngắn đứng nhất năm nay, một ít tài khoản marketing nổi danh cũng tới tham gia náo nhiệt, kết quả là, một đám dẫn đầu thu hút rất nhiều quần chúng qua đường, còn đem bộ phim ngắn đưa lên hot search, bùng nổ một phen.

Bởi vì đây không phải là một bộ điện ảnh chính thức, thời lượng cũng không dài, cảnh tượng tuyệt đẹp, lại được xem miễn phí, người xem cũng rất kén chọn, sau khi nghe được nội dung ca khúc cùng cảnh tượng trong phim, mọi người sôi nổi cảm nhận thanh xuân như được tái hiện, đều là khen ngợi.

"Mẹ ơi..... Nữ chính là mối tình đầu quốc dân quá đẹp đi, tôi là nữ sinh nhưng cũng rung động vì cô ấy!"

"Thịnh Điện quả nhiên danh bất hư truyền, chất lượng thật cao, tôi phải liếm cầu lương của học trường cả đời rồi!"

"Đẹp đẹp đi, người có được thanh xuân như vậy, còn không phải bởi vì có gương mặt, các bạn có cái gì chứ."

"Nữ chủ tên là Hứa Mạt sao? Tên nghe nghệ thuật như vậy, mẹ tôi ơi con muốn yêu đương....."

"Thiếu niên như thế này thật sự tồn tại sao, tìm tôi đau quá man."

Trước đây mấy năm, Lương Giang Hành sử dụng tài khoản đăng một ít ảnh chụp cùng video của chính mình, lại mang danh sinh viên điện ảnh của Thịnh Điện, đã sớm tích góp không ít fans.

Ngay lúc này, hắn đăng tải một bức ảnh ở trường học trên Weibo, tag Hứa Mạt, cảm nghĩ là: "Cảm ơn nữ chính của tôi."

Bức ảnh này là bộ dáng Hứa Mạt đang mặc đồng phục ở phòng học nghỉ ngơi. Sau mười hai giờ ánh mặt trời vừa lúc xuyên thấu qua cửa kính, bóng cây dong đưa, rèm lụa trắng mỏng, bàn gỗ mộc mạc, cô lộ ra nửa khuôn mặt thanh tú, nhìn vào rõ ràng tách biệt quang cảnh xung quanh.

Có lẽ đây mới chính là người mà trong lòng mọi người nhớ mãi không quên "Cô ấy".

Lúc này đây không chỉ fans mà cả người xem qua đường đều bạo phát.

"Tôi thật sự không chịu nổi"

"Oa ngẫu nhiên..... Chụp lên a!"

"Xứng đôi quá a a a cầu xin hai người ở bên nhau!"

"Tôi thật ngạc nhiên, trước kia nam thần bình thường đối với nữ giới không có chút tương tác, nay cư nhiên còn chủ động tag tên!"

"Không được..... Tôi không thể tiếp thu! Tự nhủ đây chỉ là quan hệ hợp tác!"

Càng làm cho người ta kinh ngạc hơn, công ty giải trí Nhất Ngân thông báo, phổ trương công khai ký hợp đồng nữ nghệ sỹ của mình. Không ngừng tăng cao nhiệt độ, làm cho bộ phim ngắn này ở trên mạng rực đỏ một phen, hơn nữa còn có xu thế càng ngày càng nghiêm trọng.

Hứa Mạt vẫn luôn ở bệnh viện chăm sóc Hứa Trạh, cô biết được tin tức này muộn một chút.

Lương Giang Hành nhắn WeChat nói cho cô, Weibo Lương Giang Hành còn tag cô, bảo cô chú ý có thể phản hồi lại cùng hần một chút.

Weibo của cô là tùy tiện đăng ký, bảng tin cũng chỉ có một vài bài viết, đều là viết lên chuyện hằng ngày.

Này chỉ trong chốc lát, cô thiếu chút nữa bị thông báo bắn tới lóc mắt, lướt lướt xuống dưới, cơ hồ đều là tiến đến thổ lộ, còn có không ít người ở phía dưới Weibo của cô hô to "Mối tình đầu quốc dân".

Đây là lần đầu tiên cô nhìn đến chính mình tiếp nhận nhiều người tương tác đến như vậy, tí mi xem hết tất cả bình luận, cô mới nhìn đến Lương Giang Hành đăng tải ảnh chụp của cô, bởi vì trong này không ít người đều tới dò hỏi quan hệ giữa cô và hần.

Hứa Mạt cũng đáp lại, ở bình luận đăng một bức ảnh chụp chung, là thời điểm trước khi hai người đóng máy, đều còn đang mặc đồng phục trung học, ý cười lan tỏa.

"Cảm ơn học trường đã chiếu cố ~ (cười ngây ngô)"

Chờ đến khi phát Weibo xong, bỗng trong đầu Hứa Mạt nhớ tới lời nói bá đạo cổ chấp của một người nào đó, hần nói hần không thích như vậy, muốn cô tránh xa Lương Giang Hành một chút.

Đắm chìm trong tình huống ngày đó, cô mới nhớ tới, hai người xem như là đã chia tay.

Lúc cùng Tần quân gia nói chuyện xong, ngữ khí lão nhân gia có chứa ý tứ giữ cô lại, cô uyển chuyển mà cự tuyệt, thái độ lại là cường ngạnh.

Hứa Mạt biết rõ quyết định này không phải xúc động nhất thời mà đã sớm là hạt giống chôn dấu trong nội tâm cô, thông thả nảy mầm, như dây từ đằng gất gao mà cuốn lấy nội tâm cô.

Sau đó, cô cũng không chờ Thẩm Thận đáp lại, chuyện này giống như đá chìm đáy biển.

Xem ra, Thẩm Thận cũng đã phải chịu đựng cô như vậy.

Lúc cô đứng dậy đi ra ngoài, nhận được một cuộc điện thoại. Mắt cô nhìn Hứa Trạh đang nằm ngủ, đẩy cửa ra đi ra ngoài.

Người bên kia quả nhiên trầm mặc, chỉ có tiếng hít thở mà thôi.

Thật lâu sau, hần mở miệng: "Em vì cái gì ở bệnh viện?"

"Là tiểu Trạh, bị bệnh." Hứa Mạt đi đến cuối hành lang, nhìn về phía ngoài cửa sổ, trời đã tối đen.

"Sao không nói cho anh biết?" Thẩm Thận bình thản hỏi không có ngữ khí vội vàng như lúc này.

Hứa Mạt không trả lời, vẫn là Thẩm Thận đánh vỡ không khí trầm mặc trước: "Anh ở trước cổng bệnh viện em xuống đây đi."

"..... Được."

Giáp mặt nói rõ ràng, cũng không phải không ổn.

Hứa Mạt đi ra cổng lớn bệnh viện, dọc theo đường lớn quẹo trái mà đi, không đi bao lâu liền thấy một thân ảnh cao lớn cô độc.

Thẩm Thận mặc áo khoác màu đen, dựa nghiêng ở bên cạnh xe, hơi hơi cúi đầu, lộ ra nửa bên người. Tư thế tuy tùy ý nhưng cả người lại lộ ra khí khái kiêu ngạo.

Nghe được tiếng bước chân, hần ngừng đầu lên, ánh mắt chạm đến đến quần áo đơn bạc trên người Hứa Mạt, nhướng mày: "Sao lại mặc ít như vậy?"

"Lên xe."

Hứa Mạt hôm nay vẫn luôn rất trầm mặc, lúc lên xe cũng vậy.

Thẩm Thận đôi tay chống ở trên tay lái, nhẹ nhàng mà gõ, hần cũng không biết chính mình làm sao nữa, trong ngực có một chút không kiên nhẫn.

"Em trai em không sao chứ?"

"Không có việc gì, quá mấy ngày liền có thể xuất viện." Tầm mắt Hứa Mạt nhìn về phía ngoài cửa sổ xe, hai bên đường cây cỏ thụ trụi lủi, chỉ có linh đình tàn lá treo ở trên, lất phất trong gió.

"Cần anh giúp không?" Thẩm Thận quay đầu nhìn về phía Hứa Mạt, đem mặt cô kéo lại đây.

Hứa Mạt nhìn vào đôi mắt đen sâu thẳm của Thẩm Thận, lắc lắc đầu.

"Chuyện của em cùng vị học trường kia là như thế nào?" Nếu đã gặp cô ở đây, như vậy hần cũng nên yêu cầu cô cho hần một lời giải thích.

"Không có gì, chính là bạn bè thôi." Hứa Mạt nhẹ giọng mà nói.

Hai mắt Thẩm Thận hợp lại, thoáng có chút bất mãn, đang muốn nói cái gì đó, đã bị Hứa Mạt đánh gãy: "Tần quân gia không có nói gì với anh sao?"

Hần trở mặt một lát, mới nhớ tới vừa rồi trước khi đi Tần quân gia muốn nói gì đó với hần nhưng rồi lại thôi.

"Như thế nào?" Thẩm Thận tay còn đặt ở trên mặt Hứa Mạt, không có dời đi.

Hứa Mạt nhẹ nhàng mà đem tay hần gạt đi, hình như lấy đủ dũng khí, ngữ khí cũng như là đã được luyện tập nhiều lần rồi kiên định nói: "Thẩm Thận, chúng ta chia tay đi."

Thẩm Thận nghe xong lời này, một hồi lâu mới phản ứng lại. Hứa Mạt rất ít khi kêu đầy đủ tên hần.

Hần cười nhạt một tiếng, cả người chuyển qua, dựa vào ghế lái, không nói gì.

Hứa Mạt đợi thật lâu, từ góc độ này, có thể nhìn đến đường cong duyên dáng của sườn mặt hắn.

Chỉ là lúc này, sườn mặt căng chặt, môi mỏng nhấp thành một đường thẳng tắp.

Đây là biểu hiện lúc hắn tức giận, nhưng là lúc này cô lại không biết hắn tức giận vì cái gì nữa.

"Anh chỉ cho em một lần cơ hội thu hồi lại những lời này." Thẩm Thận lạnh lùng mà nửa ánh mắt cũng chưa nhìn đến cô.

"Thời gian ước định đã đến, cũng là thời điểm thích hợp để chúng ta tách ra..... Nếu anh....."

Hứa Mạt nói còn chưa nói xong, đã bị hắn đánh gãy: "Em biết lời này của em là có ý tứ gì không?"

Tầm mắt Hứa Mạt lơ đãng nhìn về phía trước: "Em biết."

Cô đều biết hết chứ, không có người nào rõ ràng hơn cô cả.

Thẩm Thận hai mắt đảo hoa hí lại: "Thực tốt."

Hứa Mạt căng da đầu tiếp tục nói: "Nhất Ngần bên kia, nếu anh không nghĩ còn muốn em thì có thể hủy hợp đồng."

Thẩm Thận không có hồi đáp, có một cỗ khí lạnh chắn ngang ở giữa hai người, trong xe yên tĩnh chỉ có tiếng đồng hồ tích tắc vang lên.

Gió đêm thổi qua thân xe, mang đến tiếng sột sột soạt soạt.

Đôi mắt đảo hoa Thẩm Thận đựng đầy vẻ cô độc, không mang theo một chút ám áp nào: "Xuống xe."

Hứa Mạt gật gật đầu: "Hẹn gặp lại, anh nhớ..... Bảo trọng thân thể."

Vừa dứt lời, cô mở cửa xe, cũng không quay đầu lại mà bước đi.

Thẩm Thận từ kính chiếu hậu nhìn thấy Hứa Mạt đi càng lúc càng xa, không có nửa phần lưu luyến, khóe miệng gọi lên một nụ cười trào phúng.

Hứa Mạt càng đi càng nhanh, càng đi càng nhanh, thẳng đến khi phía sau vang lên tiếng nổ của động cơ xe thật lớn, dần dần thu nhỏ rồi biến mất, bước chân cô mới thả chậm lại.

Thì ra, tự mình nói ra cũng không phải khó như vậy.

Cô cứ thông thả như vậy mà bước đi, trong không trung bỗng xuất hiện bông tuyết, rơi ở trên mặt cô, lạnh lạnh.

Đây là trận tuyết đầu mùa của thành phố Z.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Hoa Nhài Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Các nàng ơi, lại là Đồng đây, có ai mong ngóng Thẩm ca - Mạt tỷ không nào.....:))

Chương này vô cùng dài luôn, rần nín thở mà đọc nha nha nha. Happy day!

*****

"Tại sao bây giờ cậu mới đến a?" Thông thường Lương Kính Tùng vẫn là ăn không ngồi rồi, bình thường nếu không có tình huống đặc thù gì, hắn đều sẽ tới Kim Đình.

Lúc mới đến Thẩm Thận liền ngồi ở bên này, cả người âm trầm lại lạnh nhạt, bộ dáng không muốn ai đến gần.

"Đi ra ngoài dạo một vòng không?" Ly rượu vừa rót Thẩm Thận chạm đến lại chấn động lắc một vòng.

Lòng hắn khó chịu, muốn chạm vào xe.

"Đây là dực cầu bất mãn sao?" Lương Kính Tùng nghĩ nghĩ, tự nhiên nghĩ đến phương diện kia.

Thẩm Thận nhìn thẳng Lương Kính Tùng, ngữ khí vô cùng lạnh: "Về sau ở trước mặt tớ đừng nhắc đến cô ấy nữa."

Lúc này đến phiên Lương Kính Tùng ngây ngẩn cả người: "Tớ nhắc ai đâu?"

Thẩm Thận không trả lời trực tiếp câu hỏi của Lương Kính Tùng, lại hỏi câu khác: "Một người không có chuyện gì tự nhiên đòi rời khỏi cậu, đây là vì cái gì?"

Người này trong lời của Thẩm Thận không cần phải nói cũng biết là ai.

Lương Kính Tùng cầm lấy chìa khóa xe của mình: "Cãi nhau sao? Phụ nữ đều như vậy đấy, cậu không cần hỏi là vì cái gì, đồ dành yêu thương cung chiều nhiều chút là tốt rồi."

Thẩm Thận ngồi ở nơi đó, nhàn nhạt nói: "Không phải cãi nhau."

Lương Kính Tùng vô cùng ái muội mà nhượng mảy: "Hửm?"

Thẩm Thận không để ý đến Lương Kính Tùng, đứng thẳng dậy: "Đi hay không?"

Lương Kính Tùng kêu vài người tới: "Đi a, quốc lộ Nam Giao có đường chạy tốt lắm, đến đó đi"

Nam giao là đường quốc lộ ít người qua lại, ngay cả đèn cũng cực kỳ ít ỏi. Ở chỗ này đua xe, còn có một loại cảm giác bí ẩn cảm kỳ, thật phần kích thích.

Đi được ba vòng, cũng không có cảm giác vui sướng như trước, Thẩm Thận hậm hực xuống xe, chỉ mở đèn trước.

Lúc này đã là rạng sáng, đỉnh núi có gió thổi tới lạnh thấu xương, hắn chỉ mặc một cái áo khoác mỏng manh, phác họa ra hình dáng thon dài mảnh khảnh.

Lương Kính Tùng đưa qua một điều thuốc, Thẩm Thận tiếp nhận châm lửa, sau đó đặt lên miệng mà hút, phun ra vài vòng khói, khớp xương đầu ngón tay rõ ràng hơi hơi phồng hờn.

Tuy rằng trên núi quả thực là một mảnh đen tối, nhưng dưới chân núi nhìn lại vẫn có ánh đèn thành thị kéo dài.

Qua một lúc lâu Thẩm Thận, mới mở lời: "Dễ dàng như thế nào?"

Suy nghĩ lại từ trước đến nay, hắn cũng không biết vì sao Hứa Mạt đột nhiên muốn chia tay, hết kỳ hạn hiệp ước chỉ là một cái lý do, nói gì thì nói chuyện này cũng không thể nào làm người khác hiểu được.

Tình tình hắn tùy ý, chưa bao giờ sẽ xuống nước đi dễ dàng cô. Hơn phân nửa đều là treu đùa, Hứa Mạt cũng sẽ nũng nịu dễ dụ mà tiếp nhận, ngoan ngoãn lại nghe lời.

Thình lình nghe được Thẩm Thận nói ra một câu, Lương Kính Tùng sững sờ một chút: "Hả?"

Hắn phản ứng được liền cười nhạo Thẩm Thận: "Cậu đã làm gì vậy? Hứa Mạt nghe lời như vậy, thật muốn cùng cậu đoạn tuyệt sao?"

Lương Kính Tùng xoay người, cũng bắt chước dựa ở trước đèn xe, ánh đèn bắn xa liền bị hắn che khuất nửa bên.

"Người anh em, nếu người đó thật muốn rời đi cậu liền buông tay đi, bằng không chẳng lẽ sau này cậu muốn đem cô ấy đặt ở bên người mà bao dưỡng a, lần trước tôi tùy ý nói rồi, cậu xem tôi vô cùng tự do tự tại, không làm hư hại đến cô gái nào, cũng không làm người khác ảo tưởng, người tình ta nguyện mà tiến thoái."

Thẩm Thận phì phì khói bụi: "Cô ấy là bạn gái tôi."

Lương Kính Tùng vỗ vỗ vai hắn: "Cậu khiến tôi thật buồn cười? Cậu nghĩ như vậy không có nghĩa là người khác cũng vậy, không nói đến cái này, cậu không nghĩ liên hôn, vậy cậu có nghĩ tới tương lai cùng Hứa Mạt không?"

Thẩm Thận nhú mày: "..... Cô ấy còn nhỏ."

Lương Kính Tùng cười rộ lên, không biết hoài niệm cái gì: "Này không phải rõ ràng rồi sao, cô ấy không nghĩ giống cậu, một ở hai đi, nếu cậu dễ dàng rồi nhưng vẫn tiếp tục nháo thì sao, cậu tìm người khác không phải là xong rồi sao."

Thẩm Thận âm trầm liếc mắt nhìn hắn: "Cút."

Lương Kính Tùng cũng không giận, hắn biết rốt cuộc Thẩm Thận đối với Hứa Mạt rất đặc biệt, hiện tại Thẩm Thận lại xúc động như vậy, không giống với Thẩm nhị thiếu gia cao cao tại thượng trước kia.

Nửa đêm trở về nhà, Thẩm Thận tùy ý nằm ở trên giường, quần áo cũng không đổi cứ như vậy nhắm mắt nghỉ ngơi.

Gối đầu bên cạnh vẫn còn lưu lại hương hoa nhài nhàn nhạt, quanh quẩn bên người hắn, xua đi không được.

Thẩm Thận bực bội, túm lấy cái gối đầu kia, thẳng tay ném xuống mặt đất.

Nằm trong chốc lát, không hề buồn ngủ, hắn ngồi dậy, đi vào phòng tắm, chuẩn bị đi rửa mặt.

Trên kệ bồn rửa mặt, bàn chải bằng điện tại nơi đó, một cái xám một cái hồng, là một đôi.

Thẩm Thận nháy mắt thay đổi, đảo mắt qua đi, khăn lông chia ra hai ngăn chỉnh chỉnh tề tề mà ở nơi đó, trắng tinh cùng xám tro.

Trên khăn của Hứa Mạt có thêu một đóa hoa không rõ ràng, làm cho người ta cảm giác giống như cô vậy.

Nơi này khắp nơi tràn đầy hơi thở của cô.

Sáng sớm ngày hôm sau, Thẩm Thận liền gọi Tần quân gia tới.

"Thay đổi hết toàn bộ cho tôi, bao gồm cả chăn gối, Tần quân gia, về sau không cần liên hệ với cô ấy nữa."

Tối hôm qua Thẩm Thận không ngủ được, tinh thần có điểm sa sút, mang theo một chút khó chịu.

Nếu cô một hai phải đi, vậy thì đi đi.

Nội tâm cô nghĩ gì, hắn một chút cũng không muốn biết, hắn không phải thiếu cô liền không thể sống được.

Tần quân gia đứng ở một bên, nghe Thẩm Thận phân phó xong cũng chưa tiến hành ngay, chỉ là chờ chờ mà dò hỏi: "Thiếu gia, cậu xác định sao, cậu nghĩ kỹ chưa?"

Thẩm Thận cảm thấy trong lòng không quá thông thuận, Tần quân gia như thế nào cũng như vậy.

"Nghĩ kỹ rồi, lập tức đổi, đổi toàn bộ." Trong giọng nói của Thẩm Thận hiếm khi mang theo điểm kích động.

Chu tẩu ở một bên nhìn, chỉ cảm thấy thiếu gia nhà mình là đang giận dữ, vô cùng đáng yêu.

Lần cuối cùng thiếu gia bày ra cái tính trẻ con này là khi hắn còn học tiểu học.

Chu tàu tùy ý mà làm theo, mặt mày cười hiền lành, giống như là đang dở dành tiểu hài tử chơi: "Nga nga đôi đi đôi đi, cậu muốn đôi liền đôi cho cậu."

Thẩm Thận: "....."

"Ui, áo lông này may vá thật tinh tế a, sờ lên cũng thoải mái, giữ ấm vô cùng tốt, cái này giữ lại sao?" Tay Chu tàu tùy ý cầm lấy một cái áo, hỏi hần.

Thẩm Thận xem qua, áo lông màu lam này là bà Hứa Mạt may cho hần

Dừng một chút, hần thu liễm mắt: "Cái này giữ lại."

Cần đây Tống Đình cảm thấy Thẩm Thận rất không bình thường, nói cách khác, chính là so với trước kia càng phóng túng hơn.

Đua xe nhiều hơn, hần không bỏ lỡ dù chỉ là một trận nào.

Tâm tư cũng buông thả, lúc trước hần luôn nghiêm túc đúng mực, gần đây quả thực giống như là tính tình thay đổi bùng nổ, thường xuyên chạy đi ra ngoài.

Đối với tính nết thiếu gia, nếu làm hần không vừa ý bình thường đã đủ thâm rồi, huống hồ với thái độ hiện tại toàn bộ công ty đều tràn ngập cổ áp suất thấp, sợ chọc phải hần không hài lòng.

Tống Đình còn cẩn thận phát hiện, mấy cô gái ngồi tại quầy trà nước cũng không dám thảo luận đến hần, bởi vì lần trước có một cô gái nhìn hần mê mẩn, bị hần lạnh lùng mắng dọa cô ta khóc.

Hần nói bóng nói gió với Trần Thanh Huy, đối phương cũng có chút nghi hoặc, đối với tình cảnh này không biết cảm nhận thế nào.

Thật vất vả tóm được Thẩm Thận, Tống Đình vẫn là nhìn không được: "Gần đây cậu sao lại thế này a, trong công ty cần bán nhìn không thấy bóng cậu."

Thẩm Thận lười biếng gửi cho hần một ánh mắt cảnh cáo.

"Tôi trả lương cho cậu, là để cậu nhiều chuyện hay sao?"

Tống Đình cười mang theo tia lấy lòng: "Nếu bàn về tình nghĩa bạn cùng trường, cũng chưa có ai nhiều bằng tôi, tôi đây là có ý tốt quan tâm."

Hần tiếp tục chân chó: "Ồ công ty tôi chính là tâm phúc của cậu, tôi chỉ nghĩ nói cho cậu là lần sau có thể không cần không chào tạm biệt liền ném công tác cho tôi được không?"

Hần chính là chức vụ cho có, nhưng không nghĩ Trần Thanh Huy cũng không ngốc, nên phải cẩn trọng.

Thẩm Thận cười lộ rộ lên, chỉ là nụ cười này nhìn khiến người thế nào ấy: "Không thể."

Tống Đình đỡ đỡ gọng mắt kính gọng: "Ồ sau lưng Hứa Mạt cả ngày làm chuyện lén lút, tôi thật là xem thường cậu."

Nụ cười Thẩm Thận lập tức thu về, mặt kéo xuống: "Về sau ở trước mặt tôi không cần nhắc đến cô ấy."

"Vì cái gì a? Liền bởi vì cô ấy đi ra ngoài ăn cơm cùng người đàn ông khác, nên không thể nhắc tới sao?" Tống Đình thật là xem thường dục vọng chiếm hữu của Thẩm Thận, cẩn thận nghĩ đến có gì đó không thích hợp, hình như bắt đầu từ sự kiện weibo lần trước.

Thẩm Thận yên lặng nhìn lại.

"Cậu đừng như vậy, tôi rất buồn nôn a." Tống Đình nói xong xoa xoa cánh tay đã nổi da gà.

"Ăn cơm gì?" Thẩm Thận ghen một lúc lâu, rốt cuộc vẫn là hỏi tới.

"Cậu thật là, không quan tâm bạn gái mình như vậy? Vòng bạn bè Wechat đều biết, chính mình xem đi, tôi đi trước." Tống Đình lại lăm nhăm lăm nhăm, oán giận rất nhiều rồi mới chịu đi về.

WeChat?

Thẩm Thận âm thầm suy nghĩ, click mở WeChat không thường dùng ra.

Trên đó trừ bỏ người nhà cùng bạn thân, cũng chỉ có mình cô. Nhưng hai người bình thường không nói chuyện phiếm trên đây.

Ngẫu nhiên hần cảm thấy hứng thú mà xem bằng tin của cô, đôi lúc sẽ tương tác.

Nhìn vào hình đại diện của cô Thẩm Thận click vào, chỉ thấy trống rỗng.

Hần cho là mạng không tốt lắm, tải lại một chút, vẫn là bộ dáng cũ.

Thẩm Thận ngây người một lúc, cũng kịp phát hiện ra điều gì đó bất thường.

Bài viết của Hứa Mạt ai cũng xem được ngoại trừ hần.

Trong văn phòng truyền đến một trận tiếng động lạ, Trần Thanh Huy đứng dậy muốn đi xem xét, cửa phòng liền bị đẩy ra, Thẩm Thận nhanh bước đến.

Hần trực tiếp đi đến trước bàn Tống Đình: "Đem đi động của cậu lấy ra đây."

Tống Đình đang sờ cái ót, chợt dạ tắt đi trang web, sau đó bắt đầu phản kháng lại: "Xem đi động của tôi làm gì?"

Trước đó nếu có khuyết điểm gì trực tiếp nhắn với hần là được, tự dung động thái lớn như vậy, hần cũng là một quý công tử, vẫn còn muốn mặt mũi chứ.

"Tôi vừa rồi không thấy gì." Thẩm Thận ngữ khí nhẹ nhàng băng quơ, nhưng mắt thì nhìn chăm chăm cái điện thoại, ý nói nếu Tống Đình không đưa cho hần thì hần sẽ cho hần ta biết tay.

Tổng Đình lăm bằm một câu chửi tục, rớt cuộc lại bị Thẩm Thận uy hiếp, lấy điện thoại di động ném cho hắn.

"Không được click vào phần file lưu trữ." Ánh mắt Tổng Đình gắt gao khóa trụ tay Thẩm Thận, sợ hắn đột nhiên tập kích.

Thẩm Thận click mở WeChat của Hứa Mạt, vào xem bảng tin.

Loading...

Chắc.

Có một bài viết mới nhất vào ngày hôm qua ——

"Học trưởng muốn tôi quảng cáo giúp, nhà hàng này xác thật ăn khá tốt, thời gian quay phim trước kia đã đi thử, hy vọng mọi người có rảnh thì đến nếm thử một chút."

Còn có một bức ảnh hai người ngồi ăn cơm cùng nhau, cười nhạt xinh đẹp, nhìn vô cùng vui vẻ.

Hắn cho rằng cô nói ra như vậy, hẳn là so với hắn không tốt hơn chút nào, thế nhưng không nghĩ tới bộ dạng yên tĩnh so với trước kia nay lại càng thêm thoải mái.

Không có ai biết, hành vi phóng túng lơ đãng của hắn, đều là trạng thái thất thần.

Thẩm Thận nhìn một hồi lâu, mắt sáng như đuốc, làm như muốn đem di động của Tổng Đình nhìn xuyên thủng.

Thật lâu sau, hắn rớt cuộc lên tiếng, đôi mắt mang theo ý cười đảo hoa ngày nào giờ phút này không hề gọn sóng: "Xóa bạn, hiện tại liền xóa đi."

"Khi gió, cậu muốn tôi xóa kết bạn với Hứa mỵ nhân, tôi liền không xóa đấy." Tổng Đình thấy Thẩm Thận gần đây quái dị, còn chạy tới bên này xem WeChat Hứa Mạt, thật là công tử nhà giàu tính tình kì quái.

"Từ từ đã... cô ấy có phải chặn cậu xem bài viết? a ha ha ha ha ha ha ha." Đầu óc Tổng Đình vừa chuyển liền suy nghĩ cẩn thận, còn vui sướng khi thấy người gặp họa.

Nhưng mà Thẩm Thận không cho hắn có cơ hội làm gì, đem điện thoại ném cho hắn: "Tôi đã xóa."

Tổng Đình khó thở: "Dựa vào cái gì, cậu định làm bạo quân áp bức người sao!"

"Dựa vào tôi và cô ấy đã chia tay." Thẩm Thận liếc mắt nhìn Tổng Đình, ngữ khí nghe như không hiểu.

"Tôi.....!" Lúc này Tổng Đình không còn lời gì để nói.

Thẩm Thận nhìn về phía Trần Thanh Huy, vừa rồi cũng định bắt hắn xóa, nhưng không biết nhớ tới cái gì, rớt cuộc từ bỏ ý định đó.

Hắn móc di động ra trên màn hình đã nứt toát, mở ra khung chat cùng Hứa Mạt "Chúng ta nói chuyện đi."

Nhưng mà giây tiếp theo, một cái chấm than màu đỏ hiện ra, nổi bật lại chói mắt, mỗi một giây trôi qua đều nhắc nhở hắn.

Này không chỉ là chặn xem bài viết, cô ấy thậm chí trực tiếp đem hắn xóa bạn tốt rồi.

*****

Hứa Trạ tiếp nhận kiểm tra lần cuối của bệnh viện, sau khi xác nhận không có gì đáng lo ngại, dọn dẹp một chút chuẩn bị xuất viện.

Tối gần cuối năm, thời điểm này căn bản không mua được vé xe trở về.

Cậu Hứa thấy hai đứa cháu không có chỗ để đi, liền cho bọn họ đến nhà mình.

Hứa Mạt nhớ tới mẹ mình mỗi lần chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, rớt cuộc vẫn là không muốn phiền toái cậu. Nhà cậu cũng không lớn, lại chứa thêm hai người cũng không có phương tiện.

"Không có việc gì đâu cậu, con tìm một phòng khách sạn gần đây ở tạm, đến lúc đó có thể ngồi xe buýt trở về." Hứa Mạt uyển chuyển từ chối đề nghị của cậu Hứa.

Tuy rằng rất nhiều người không muốn ngồi ô tô đi đường dài, nhưng là có xe buýt, xác thật vô cùng tiện lợi cho nhiều người không mua được vé xe lửa.

Chính yếu là, năm nay vẫn phải về quê. Hứa Mạt không yên tâm bà mình ở nhà một mình, bà khẳng định vẫn luôn lo lắng cho hai chị em.

Cậu Hứa không lay chuyển được cô, cẩn thận mà nghĩ lại biểu hiện của vợ mình, cuối cùng lại nói: "Thôi thì như vậy, cậu lái xe đưa hai đứa trở về bằng đường cao tốc."

"Đi ô tô đường dài rất nhiều người, lại xóc nảy, tiểu Trạ mới ra viện, vẫn là cậu đưa các con trở về đi."

Hứa Mạt nghĩ nghĩ, vẫn là gật đầu.

Kỳ thật đi cao tốc cũng đông, rất nhiều người ở thành phố lớn bận việc một năm, liền trông mong vào thời điểm ăn tết cả nhà đoàn viên, không ít người đều thừa dịp lúc này lái xe đi đường cao tốc cùng người nhà đoàn tụ.

Ở trên đường cơ hồ cả ngày, mới lấy lác về tới nhà.

Cậu Hứa có chút mệt mỏi, nhưng vẫn mặc kệ Hứa Mạt khuyên can, kiên quyết mà chuẩn bị trở về: "Cậu chỉ xin nghỉ một ngày, lại không nghĩ lưu lại ấn tượng không tốt cho ông chủ, cậu đi trước."

"Cậu, vậy cậu chú ý an toàn a, mệt mỏi thì tìm nơi dừng chân nghỉ ngơi, không thể để mình mệt nhọc mà lái xe, an toàn là trên hết." Hứa Mạt từ trong nhà lấy ra một ít thức ăn, đưa cho cậu Hứa mang theo.

Cậu vỗ vỗ vai cô, muốn nói lại thôi, sau đó lái xe đi.

Hứa Mạt nhìn theo đèn xe đi xa, chốc lát đã mất hút trong đêm tối.

Hứa Trạm ở trong phòng bà, có lẽ đang nói lên tâm tư của một đứa trẻ, Hứa Mạt nương nhờ theo ánh đèn mờ nhạt, đẩy ra cánh cửa cổ xưa.

Bà đã sớm lên giường nghỉ ngơi, bà sẽ không sử dụng di động, cũng không biết hai chị em lại về trong đêm này.

Nửa đêm nghe được tiếng động trước nhà, bà còn tưởng rằng có trộm, nghe được thanh âm quen thuộc, bà mới mở đèn, nửa ngồi ở trên giường, như thế nào cũng không chịu ngủ tiếp.

"Cháu của bà rút cuộc cũng đã trở lại, mau tới đây với bà." Hai mắt bà đã không còn sáng như trước, nhưng vẫn giữ được nét hiền lành.

Hứa Mạt nhìn bà, vành mắt đỏ lên, giống như lưu lạc đã lâu bỗng chốc tìm được chỗ dừng chân, ấm áp vô cùng.

"Bà ơi, là con a, Tiểu Mạt đã trở lại." Hứa Mạt ngồi ở mép giường, ôm bà mình.

Hứa Trạm ở một bên nhìn: "Được rồi chị, đã trẻ thế này, cũng đừng khóc, ngày mai có thể cùng nhau tâm sự cả ngày, để cho bà ngủ đi."

Bà nắm chặt tay Hứa Mạt không chịu buông: "Bên trái giường có một cái mền hoa, tiền đặt ở dưới con lấy đi mà dùng."

Lần này Hứa Trạm nằm viện, sợ là lại tốn không ít tiền.

"Không cần đâu bà, mấy ngày nay cậu đã thanh toán giúp, còn có những ngày sau con cũng đã thanh toán đầy đủ rồi." Hứa Mạt xoa xoa đôi mắt, đây là tiền đường lão của bà, cô không nghĩ lấy dùng.

Mấy ngày nay cô chấp vá lung tung, đem tiền để dành trước kia ra dùng, may mà vẫn đủ.

Chỉ là học bổng mỗi năm phát một lần, nếu tiếp tục lấy dùng, không biết tiền học phí phải xoay xở thế nào.

Còn may có thể gia hạn được, chỉ cần mỗi tháng cố gắng làm việc sẽ đủ trang trải.

"Lại là A Thận hỗ trợ đúng không, không thể dễ như vậy được, tiền này con cứ cầm đi trả nó, bà vẫn còn một chút không sao."

Chợt nghe cái tên này, Hứa Mạt ngẩn người.

Qua một lúc lâu sau, cô mới mở miệng: "Không phải anh ấy hỗ trợ, hiện tại con đã có thể bắt đầu kiếm tiền, bà không cần lo lắng đâu ạ."

"Còn có..... Con cùng anh ấy đã chia tay....." Tay Hứa Mạt vuốt ve chần, mềm mại lại thoải mái.

Hứa Trạm vô cùng kinh ngạc, nhưng cũng chỉ chớp mắt một cái, hẳn cũng không có phát biểu bất luận ý kiến gì.

Bà sờ soạng tóc đen nhu thuận của Hứa Mạt, nhìn nhìn sườn mặt xinh đẹp của cháu gái nhà mình, thở dài: "Như vậy cũng tốt, cũng tốt a....."

Hứa Mạt cũng không rảnh bận tâm quá nhiều, đem chân của bà sắp xếp lại: "Thời tiết trở lạnh dễ bị cảm, bà nên đi ngủ đi ạ, năm nay con sẽ ở nhà rất lâu, hai chúng ta có rất nhiều thời gian để tâm sự."

Bà lại sờ sờ tay cô, sau đó mới nằm xuống: "Ngày mai bà sẽ làm đồ ăn ngon cho các con."

Hứa Mạt cười rộ lên, lúc này mỉm cười thoải mái: "Con thật mong chờ."

Dàn xếp cho Hứa Trạm xong xuôi, Hứa Mạt mới trở về phòng mình, đây là nơi cô ở từ nhỏ đến lớn, quen thuộc lại xa lạ.

Trải qua ba năm đại học, thời gian thấm thoát thoi đưa không ngờ lại nhanh đến như vậy.

Trẻ như vậy cũng đã qua giấc, cô cũng không buồn ngủ chút nào. Cửa sổ vẫn là kiểu dáng cổ xưa, có lẽ là vì hàng năm không ai ở đây, nên bụi bám cũng không ít.

Cô đẩy ra hai cánh cửa sổ, trong lòng lại suy nghĩ về nhiều chuyện.

Nhờ vào quan hệ của Úng Thư Nguyệt, cô ấy đã tìm cho Hứa Mạt không ít cơ hội, năm sau chắc chắn vô cùng bận rộn.

Nếu đã cùng Thẩm Thận tách ra, như vậy phải chấm dứt cho sạch sẽ, cũng may lúc trước hai người ở chung, Thẩm Thận không nói hai lời mà để cô tự mình phán đoán. Hẳn biết cô không thích bị phụ thuộc, nhưng kỳ thật vẫn là vô cùng chiều cô đến cô.

Cô lấy di động ra, đem toàn bộ phương thức liên hệ cùng hắn loại bỏ, mới nhẹ nhàng mà đóng cửa sổ lại.

*****

Gần đây số lần Thẩm Thận trở về Thẩm gia nhiều hơn hẳn.

Mới đầu hắn phân phó Tần Quân gia đem mọi thứ trong chung cư đều thay đổi, nhưng mà đêm khuya mơ mơ màng màng, vẫn là theo bản năng muốn vươn tay ôm lấy thân thể mềm mại trong ngực.

Mặc dù trước kia hai người có chút chênh lệch về thời gian làm việc và học tập, nhưng hắn cũng chưa bao giờ trải qua cảm giác trống rỗng như vậy.

Gần đây Thẩm gia vô cùng náo nhiệt, vị hôn thê trên danh nghĩa của Thẩm Khoảnh lại đẩy ra mắt cả nhà. Thẩm Ôm cũng mang theo bạn gái mới trở về ăn cơm, Thẩm lão gia từ chưa nói thích, cũng chưa nói không thích, chỉ có khuôn mặt không biểu tình khiến người khác đoán không ra ông đang nghĩ gì.

Tuy rằng mấy ngày hôm nay Thẩm Thận trở về, nhưng theo thường lệ vẫn đi sớm về trễ, trên người thường xuyên mang theo mùi rượu.

Hôm nay Thẩm lão gia từ bắt được hắn, không chút khách khí, cầm lấy gậy gỗ trên đùi hắn một cái: "Nghe Tần Quân gia nói, gần đây con thường xuyên ra ngoài chơi bời lêu lổng đúng không?"

Thẩm Thận nghiêng người dựa ở trên sofa, hai chân bắt chéo, thần thủ nhanh nhẹn tránh thoát được hai cái, nhướn mày: "Con không đánh bạc, cũng không hút hít, cái này kêu là lêu

lông sao?"

Thẩm lão gia từ tức giận đến nổi râu nhếch lên: "Cả ngày chân đều không chạm đất, chẳng lẽ không phải gặp đám người lâu lông chơi bởi? Ở đó còn cãi!"

Khóe miệng Thẩm Thận nhẹ cong, nhưng cuối cùng cũng không trả lời ông cụ.

Thẩm lão gia từ ngời đối diện với hắn, bùng lên một ly trà Bích Loa Xuân, chậm chậm thưởng thức: "Chuyện của con và cô bé kia ta cũng đã nghe nói, kế tiếp có thể đi xem mắt được chưa?"

Thẩm Thận không nói gì, cầm lên một chén trà quý mà Thẩm lão gia từ thích, cầm trong tay thưởng thức.

Đây là gốm sứ nhà Thanh, được mạ một tầng men, bóng loáng tinh tế, làm từ ngọc thượng thừa, giá trị vô cùng xa xỉ.

Sau khi Thẩm Thận đánh giá xong, tùy ý mà nhắm nháp.

Thẩm lão gia từ uống một ngụm trà nóng thiếu chút nữa bỏng cổ họng, cực lực che lấp đi chặt vật vừa rồi, giờ phút này khóe mắt muốn nứt ra mà trừng mắt Thẩm Thận: "Tiểu tử thôi, cái này con mà biết thưởng thức sao, nhanh buông xuống cho ông!"

Thẩm Thận không chút để ý trả lời: "Thẩm Lão gia, đây là chuyện tình cảm của con, ông có thể đừng xen vào được không, rất phiền."

Thẩm lão gia từ lỗ mũi hừ ra một tiếng: "Dù sao, sau này còn không được cùng cô bé ở Học Viện Điện Ảnh lui tới nữa, ông sẽ sắp xếp cho con, chỉ là hai người ngồi cùng nhau ăn bữa cơm, có cái gì mà phiền?"

Thẩm Thận cười chế giễu, ngữ điệu lười biếng: "Cũng không phải như vậy..... Được a, vậy thì ăn bữa cơm."

Thẩm lão gia từ vừa định vui mừng khen hắn hiểu chuyện, liền nghe được Thẩm Thận tiếp tục nói: "Dù sao liên hôn cũng không có khả năng."

Thẩm Thận đứng lên, vịn vẹo tay chân: "Con theo chủ nghĩa độc thân, phần tâm tư kia của ông nội nên bỏ qua đi."

Trước khi đi, Thẩm Thận làm động tác theo nghi thức chào trong quân đội đối với Thẩm lão gia từ: "Người kia nếu có khóc lóc chạy về, vậy thì đó cũng không liên quan đến con."

Thẩm lão gia từ vuốt vuốt chòm râu, không đem lời nói của hắn để ở trong lòng. Hắn chịu thỏa hiệp như vậy, nhất định là trong lòng có chút dao động.

Lâm tẩu cùng Chu tẩu đứng ở một bên, nhìn nhị thiếu gia dáng người cao lớn phong độ, cùng nhau cảm thán một phen.

Lâm tẩu hiếm khi nhiều chuyện, nhỏ giọng hỏi Chu tẩu: "Cô gái kia là ai a, tôi còn chưa có gặp qua đâu."

Chu tẩu nhích lại gần: "Cô bé lớn lên trông đẹp như tiên nữ, không biết như thế nào lại chia tay, tôi còn rất thích cô bé đó, tính tình thật là tốt."

Lâm tẩu còn muốn nói cái gì đó, nhưng Chu tẩu đã chạy tới cửa tiễn Thẩm Thận đi ra ngoài.

*****

Cơm trưa của Thẩm Thận, theo thường lệ là Tần quân gia đưa tới, hôm nay tự dưng đổi thành một người khác.

Người tới diện mạo thanh thuần, khí chất cao quý, dáng người là lướt được bao lại bởi kiện áo khoác trắng, cả người lộ ra một cảm giác điềm tĩnh.

Lễ tân không ai quen biết cô, lễ phép đi lại dò hỏi, cô cười cười: "Tôi là tới đưa cơm cho Thẩm tổng."

Mọi người đều có cảm giác nghi ngờ, tất cả mọi người đều biết người con gái bên cạnh Thẩm tổng là ai, Hứa Mạt đã tới đây vài lần, mọi người có chút ấn tượng, dù sao cũng không phải người này.

Bình thường phụ nữ muốn tiếp cận Thẩm Thận không phải không có, trường hợp này, các cô vẫn là nói họ chờ một lát.

Một hồi điện thoại gọi đến cho thư ký, vẫn là Tống Đình tiếp điện thoại: "Làm sao vậy?"

Lễ tân nhìn thoáng qua cô gái chờ ở bên ngoài: "Có cô gái nói là tới đưa cơm cho Thẩm tổng, trước kia chưa từng thấy qua, tôi muốn hỏi một chút là có cho người đi lên không?"

Tống Đình nghĩ nghĩ: "Đưa cơm? Chờ tôi một chút."

Thẩm Thận vừa vịn từ trong văn phòng đi ra, Tống Đình vội vàng giữ chặt hắn: "Có một cô gái nói là phải đưa cơm cho cậu, muốn cho cô ta đi lên không?"

Hình như Thẩm lão gia từ kêu cô gái đó lại đây để tặng tiến tình cảm, thuận tiện buổi tối cùng nhau ăn bữa cơm, chắc có thể đây là đối tượng xem mắt.

Đột nhiên Tống Đình có chút đồng tình với Thẩm Thận.

Thẩm Thận cảm văn kiện trên bàn, mắt cũng chưa nhìn lên: "Cơm mang lên, người thì không cần."

Tống Đình vội vàng lên tiếng, báo cho lễ tân.

Lễ tân đi lại chỗ cô gái kia: "Chào cô, Tống thư ký nói sẽ tự mình xuống đây lấy, chị chờ một lúc nhé."

Nội tâm cô gái có vài phần vui sướng, thật lâu trước đó cô ở yến hội đã nhìn thoáng qua dáng người của Thẩm Thận. Lần này trong nhà an bài xem mắt cùng hắn, cô cảm thấy lần này vô cùng may mắn, cũng muốn vì chính mình tranh thủ một chút.

Bất luận là tướng mạo hay là gia thế, Thẩm Thận ở giới thượng lưu luôn đứng đầu.

Đây là một người đàn ông khiến người khác thập phần mê muội, lại vô cùng giàu có.

Rất nhanh, cửa thang máy chậm rãi mở ra.

Tổng Đình đi ra, chào hỏi xong, sau đó tiếp nhận hộp com trong tay cô gái.

Cô gái muốn đi theo sau, bị Tổng Đình uyển chuyển ngăn lại: "Thời điểm Thẩm tổng đang làm việc không thích người khác quấy rầy."

Cô gái cắn cắn môi: "Là Thẩm gia gia kêu tôi lại đây."

Tổng Đình cười rộ lên: "Nơi này không phải Thẩm gia."

Cô gái nhìn bóng dáng hần sai bước, sắc mặt thật không tốt. Nhưng đã đi tới đây, cô có thể chờ.

Thời điểm Tổng Đình đem hộp com để trên bàn, phát hiện trên hộp có dán một giấy dán tiện lợi, ghi lại một ít câu quan tâm, phải ăn com đúng giờ, vừa thấy đã biết chữ viết của con gái, nét chữ thanh tú.

"Cậu rất có điểm phúc a, nhưng mà Thẩm gia sao lại sắp xếp cho cậu một cô bé thanh thuần như vậy, sao lại không đưa đến một cô gái quyền rũ yêu nghiệt?"

Thẩm Thận nhăn lại mi mắt, giọng nói không tốt: "Cậu có nghĩ thấy gì không?"

Tổng Đình khó hiểu: "Làm sao vậy?"

Tổng Đình cúi đầu ngửi thử, là hương vị nước hoa, dính lên một chút ở giấy dán tiện lợi.

"Nước hoa a....." Tổng Đình đưa mắt nhìn về phía Thẩm Thận.

"Tặng cho cậu." Thẩm Thận không mặn không nhạt đưa tới một câu như vậy.

"Tôi không ngại, vậy cậu ăn cái gì?" Tổng Đình ước gì được ăn com do Chu tẩu làm.

Thẩm Thận đặt bút: "Đợi lát nữa tôi đi ra ngoài một chuyến."

Cô gái kia vẫn luôn chờ ở dưới, lễ tân cũng thật biết điều lấy cho cô ly nước, nhưng mà cô chờ từ giữa trưa đến buổi tối, vẫn không thấy Thẩm Thận.

Trong công ty người đông đúc tan làm, cô rốt cuộc không kiềm chế được, dò hỏi lễ tân, cuối cùng nhận được câu trả lời, Thẩm Thận đã sớm đi rồi.

Rốt cuộc vẫn là đại tiểu thư được nuông chiều từ bé, bị Thẩm Thận đối xử không lưu tình chút nào mà âm ức, lập tức về đến nhà khóc lóc kể lể, hơn nữa không bao giờ nguyện ý đến Thẩm gia.

Thẩm Thận đang đánh bài ở An Viên, không ngoài dự kiến mà nhận được điện thoại dồn dập của Thẩm lão gia tử.

Hắn dứt khoát bấm nghe, rồi đặt điện thoại di động ở một bên, không thèm để ý.

Chờ đến khi Thẩm lão gia tử giáo huấn đủ rồi, hắn mới nhàn nhả mà tiếp lời: "Ông nội nói xong chưa?"

Động tác đánh bài trong tay vẫn không dừng lại.

"Cháu làm cái gì mà con gái nhà người ta sống chết cũng không muốn đến nữa, cháu chính là muốn làm tức chết ông già này phải không!"

Thẩm Thận kéo cổ áo mình ra, cười rộ lên: "Cô ta không liên quan gì tới cháu."

Hắn trước nay đều là đưa cháu trai phản nghịch, chỉ cần hắn muốn, cũng không có ai quản được hắn.

Tắt điện thoại, Thẩm Thận vẫn bộ dáng lười biếng, động tác vẫn là không để ý tới xung quanh.

Lương Kính Tùng cảm thấy thú vị: "Chu cha, cậu cũng còn biết thủ thân như ngọc sao? Vì Hứa Mạt à?"

Thẩm Thận đem bài ném ở trên bàn, tán loạn khắp nơi.

Hắn không giận lại cười, ngửa người ra sau tựa lưng vào ghế ngồi: "Tôi không giống cậu, đói bụng ăn quà."

Nói xong, Thẩm Thận ngả gối nhìn nhìn cô em nóng bỏng trong ngực Lương Kính Tùng.

Hắn thủ thân như ngọc, cũng là vì chính mình, cũng không phải giữ lại cho ai.

Hắn chính là tùy ý nhưng lại nghiêm khắc với bản thân, cái gì cũng phải là tốt nhất, hoặc là vừa lòng mình nhất.

Bên cạnh những đứa con nhà giàu đã sớm hư hỏng, Thẩm Thận lại không lấy nhiễm chút nào.

Từ nhỏ nhìn thấy mọi thể loại gièm pha trong hào môn, hắn vô cùng chú ý, yêu cầu cũng thật là cao, trừ phi gặp được người thích hợp, người khác cho dù tốt hắn cũng không liếc mắt dù chỉ một cái nhiều.

Thẩm gia là gia tộc giàu có, trong xương cốt hắn đã mang sẵn cao quý cùng bản tính tự phụ.

Số với cái khác, đua xe cùng quyền thế, có thể thích kích được dục vọng thắng bại của hắn.

Trước đây hắn gặp được Hứa Mạt cũng chỉ là một con mèo nhỏ ý lại.

Nhưng mà hiện nay, người con gái mà hắn vừa lòng lại nói phải rời khỏi hắn.

Ánh mắt Thẩm Thận chợt lạnh xuống, như một con sông hoàn toàn bị đóng băng, trải dài giá rét, lạnh lẽo vô cùng.

Lương Kính Tùng nhìn hắn lại bắt đầu thấy không thích hợp: "Được, là ngài cao thượng, chỉ cần đừng động kinh bất thường, anh em chịu không nổi."

Gần đây đêm khuya nào Thẩm Thận cũng gọi, tiếng chuông giống như trở thành tiếng vang đoạt mệnh, Thẩm Thận chưa kịp điền thì hắn đã muốn điền trước rồi.

Xem như đây là thời kỳ quá độ đi, nếu là chơi đùa với nhau từ buổi tối rồi nháo đến suốt đêm thì chả sao, nhưng đột nhiên gọi kiểu như vậy, đó chính là do Thẩm Thận không có ý tốt.

Thẩm Thận lần nữa ngăn cản chính mình nhớ tới Hứa Mạt, hần nhìn về phía Lương Kính Tùng: "Này, đêm nay chơi lớn đi."

"Bao lớn."

"Chiếc xe mới ở gara kia." Thẩm Thận mặt mày hạ xuống.

*****

Ở quê trải qua hết kỳ nghỉ, Hứa Mạt dần xếp người nhà xong xuôi, bắt đầu chuẩn bị quay lại trường.

Kỳ thật ngoại trừ Ứng Thụ Nguyệt giúp cô giới thiệu, cũng có một ít quảng cáo chủ động tìm tới cửa.

Bộ phim ngắn có thể nói là thành công vang dội, vì vậy độ nổi tiếng của Hứa Mạt được đà thông.

Sau khi trở lại trường học cô liền đi casting một số quảng cáo, đều thu được lời hồi đáp chắc chắn.

Từ khi quay lại trường, cuối tuần không có tiết. Hứa Mạt khởi đầu hơi muộn, thời điểm này người khác đã như cá gặp nước thể hiện bản thân triệt để. Còn cô phăng phất mới hiểu ra mà phần đầu tiên lên.

Bất quá cũng còn may, do cô sẵn có khí chất độc đáo, khuôn mặt phá lệ xuất chúng làm người ta dù liếc mắt một cái cũng có thể nhớ kỹ diện mạo, các nhãn hàng quảng cáo rất thích cô.

Chủ nhật bận rộn, càng ngày Hứa Mạt càng nâng cao kỹ năng, trước kia đối mặt với màn ảnh quay chụp cô đều có áp lực. Vì vậy thử vai đều không dễ dàng.

Lúc tập trung ngộ tính Hứa Mạt rất cao. Lướt qua những tư duy hỗn độn trong quá khứ, hiện tại tập trung cao độ tập huấn, trình độ có thể nói là một bước tiến nhảy vọt.

Ngay cả vị huấn luyện viên chuyên môn ở Nhất Ngân cũng khen cô.

Ứng Thụ Nguyệt nhìn nỗ lực chịu đựng khắc khổ của Hứa Mạt, chỉ cảm thấy Hứa Mạt cả người đều có thay đổi lớn.

Trong quá khứ Hứa Mạt đều là không tranh không đoạt, có điểm hương vị như Phật, học kỳ này lại có động lực lớn như vậy, không chỉ vui đầu học các môn văn hóa, ngay cả bài chuyên ngành cũng là rất nhiệt huyết.

Mỗi khi tiết học biểu diễn kết thúc, cô cũng luôn là người cuối cùng rời đi, không một phút buông lỏng cái gì.

Hứa Mạt thật giống như một viên ngọc từ từ sáng lên như sao trời, trút đi bề ngoài thô kệch xấu xí, bắt đầu phát quang chuẩn bị nghênh đón thời khắc tỏa sáng rực rỡ.

Nhưng tất cả mọi người cũng không ngạc nhiên mấy, vì trong suy nghĩ của họ cô phải nên như vậy.

Ứng Thụ Nguyệt nghe Hứa Mạt nói ra chân tướng, lại biết cô cùng bạn trai đã chia tay, chỉ là sau khi cô thất tình một lòng một dạ tập trung vào tạo dựng sự nghiệp.

Thậm chí cô ấy còn chân tay vụng về mà muốn an ủi Hứa Mạt, bảo cô không cần thương tâm quá mức.

Hứa Mạt dờ khóc dờ cười, nhưng cũng biết giữ lại mặt mũi cho Ứng Thụ.

Kỳ thật cô vô cùng vừa lòng với trạng thái sinh hoạt hiện tại của mình, cuối tuần bận rộn làm việc nhưng cô lại vô cùng hưởng thụ cảm giác này.

Gặp lại Lương Giang Hành cũng qua một thời gian dài, lúc ấy Hứa Mạt mới từ nước ngoài trở về.

Cũng có một lần hai người liên hệ với nhau, là hần mời cô đến PR cho tiệm com của một người bạn, rồi sau đó ăn mừng năm mới, rồi sau đó cũng chưa gặp lại.

Lương Giang Hành nhìn đến bộ dáng cô thực vui vẻ, đôi mắt ôn nhuận của Lương Giang Hành dừng lại trên mặt cô: "Gần đây có vẻ như không tệ lắm?"

Hứa Mạt cười khê: "Lại bị anh nhìn ra được rồi."

Khuôn mặt tuấn tú trắng nõn dưới ánh nắng mặt trời càng trở nên trong suốt: "Còn không phải sao, đại minh tinh bận quá, anh muốn hẹn em cũng đều không được."

Hứa Mạt nghe được ba chữ đại minh tinh có chút không quen: "Học trường em làm sao mà lại là đại minh tinh a."

Lương Giang Hành yên lặng nhìn cô một hồi lâu, ngữ khí chắc chắn: "Em chính là như thế."

Hứa Mạt bị đáp lại như vậy làm cho cô trở tay không kịp: "A....."

Lương Giang Hành cười rộ lên, giọng nói trầm ổn lại mang theo chút xuân phong ấm áp: "Tiểu Mạt, em không cần khẩn trương, một ngày nào đó em sẽ đạt được."

Sẽ không có người không thích người khác khẳng định thực lực của chính mình, Hứa Mạt cũng không ngoại lệ, cô gật gật đầu: "Phải nhờ vào lời nói may mắn của anh rồi."

Lương Giang Hành cảm lấy ba lô giúp cô, nhẹ giọng nói: "Đêm nay cùng nhau ăn bữa com đi, anh có một việc muốn nhờ em giúp."

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Hoa Nhài Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Lương Giang Hành học kỳ này không còn ở trường học, mà đã dọn ra ngoài. Năm tư đã gần tốt nghiệp, những sinh viên khác cũng đã không ít người có thành tựu trong giới giải trí.

Mà đạo diễn tốt nghiệp của khóa này, đại đa số là thành lập ngay một tổ quay, liền khiêng camera chạy khắp nơi.

Lương Giang Hành cũng là thật vất vả mới gặp được Hứa Mạt, lập tức liền mời cô cùng nhau ăn bữa tối.

Lương Giang Hành lái xe mang cô tới một nhà hàng món ăn Trung Quốc tại trung tâm thành phố.

Hứa Mạt thật không ngờ, thời điểm vừa rồi khi xe chạy vào gara bên dưới công viên quảng trường thành phố, cô cho rằng Lương Giang Hành muốn mang cô đi đến những tiệm cơm Tây xa hoa, không nghĩ tới lại đi đến nơi này.

Kỳ thật bình thường nhìn đến Lương Giang Hành, mỗi cái giờ tay nhấc chân đều lộ ra khí chất của một vị công tử văn ưu nhã nhặn, chỉ là cách xử sự của Lương Giang Hành đều vô cùng khiêm tốn.

Nhà hàng đồ ăn Trung Quốc được trang hoàng theo nét cổ xưa, bên trong sảnh lớn yên tĩnh chỉ có âm thanh nước chảy từ một hòn non bộ.

Phòng nào cũng lấy màn ngăn cách với bên ngoài, bàn ghế mang theo mùi gỗ thượng thừa, một cây đèn nhỏ hình cung được đặt giữa bàn, bên trong còn bao phủ một lớp ánh màu, cảnh vật nhờ ánh sáng chiếu ra mà thành hình mờ ảo phản chiếu xuống bàn.

“Tại sao lại nhìn anh như vậy?” Lương Giang Hành đặt một phòng ăn riêng, giúp cô kéo ghế dựa ra ngoài, sau đó mới ngồi xuống đối diện.

Hứa Mạt cười lắc lắc đầu, đôi tay chống cằm, nhìn ra phía ngoài cửa sổ.

Ban đêm đầu mùa xuân hơi lạnh, gió thổi qua màn che, thời điểm nhẹ nhàng phát qua mang theo chút thoải mái tê dại.

“Em muốn ăn cái gì?” Lương Giang Hành đem thực đơn đưa tới.

Nghe được thanh âm đó Hứa Mạt mới thu hồi ánh mắt, ở trước mặt Lương Giang Hành kỳ thật cô vẫn không được tự nhiên: “Kêu chút cháo là được, còn lại tùy ý ạ.”

Com chiều, cô muốn ăn thanh đạm chút, để tốt cho dạ dày.

Hứa Mạt không kén ăn, chỉ cần không phải thức ăn khó nuốt thì cô cũng chẳng có yêu cầu gì đặc biệt, những món ăn cô đều có thể tiếp thu, này cũng coi như bản chất dễ nuôi.

“Trước kia em đã tới nơi này sao?” Lương Giang Hành gọi đồ ăn xong, xem bộ dáng của cô đối với nơi này tựa hồ vô cùng quen thuộc.

“Không có.” Hứa Mạt ngăn người.

Tuy rằng không có tới đây, nhưng món ăn ở nhà hàng này, cô đã thường thức qua không ít lần.

Trước kia, cuối tuần cô đến nhà của Thẩm Thận, buổi tối nháo đến khuya, ngày hôm sau liền thức dậy muộn. Hắn lại lười đi ra ngoài, liền trực tiếp điện thoại kêu đầu bếp của nhà hàng này lại đây.

Cầm sổ tiền lớn mời đầu bếp nhà hàng đến bận rộn nấu ăn cho hai người thật lãng phí.

Lương Giang Hành nhìn cô lâm vào bộ dáng trầm tư, vươn tay ở trước mặt cô vẫy vẫy: “Suy nghĩ cái gì vậy?”

Hứa Mạt nhìn tay Lương Giang Hành che trước mặt mình, trực tiếp rút cho hắn ly nước trà.

Lá trà ở bên trong dao quanh một vòng, trôi nổi được một lúc rồi lại chìm đến đáy ly.

Hứa Mạt nhìn nhìn, giọng nói lại nhẹ hơn hẳn: “Suy nghĩ một ít chuyện thời trẻ nông cuồng mà thôi.”

Lương Giang Hành cười rộ lên: “Em cũng có thời điểm nông cuồng sao?”

Hứa Mạt không trả lời, chỉ là hỏi lại: “Chẳng lẽ học trường anh không có sao?”

Khuôn mặt anh tuấn của Lương Giang Hành điềm tĩnh lại, hình như nghĩ đến cái gì, lắc lắc đầu: “Đương nhiên là có, lúc trước đăng ký thi đạo diễn, anh chống đối cả nhà đấy.”

“Cả nhà anh sao?”

Lương Giang Hành nhìn cô thực tò mò, mới tiếp tục nói: “Không ai muốn anh theo nghề này.”

Thật không ngoài dự đoán của cô mà.

Hứa Mạt một tay chống cằm, cảm thán: “Nhưng anh vẫn theo học đó thôi.”

Nói chuyện với nhau một hồi, đồ ăn lần lượt mang lên hết.

Hương vị món ăn ở đây xác thật rất ngon, không chỉ trình bày tinh xảo, đồ ăn còn được nấu vô cùng tinh tế, đậm đà.

“Học trường, anh vừa rồi nói muốn nhờ em hỗ trợ việc gì a?”

Hôm nay khẩu vị của Hứa Mạt không tồi, liên tục ăn hết ba chén cháo, chén gỏi sứa đặt trong lòng bàn tay cũng khá lớn.

“Ách. .... Cần nhờ em hỗ trợ hai chuyện, chỉ là không biết em có nguyện ý hay không.”

Hứa Mạt dừng một chút: “Em cảm thấy giọng điệu của anh giống như là đang thông báo kiểu...” Anh có một tin tức tốt cùng một tin tức xấu, không biết em muốn nghe cái nào trước?!”

Lương Giang Hành gấp thức ăn cho cô: “Có sao?”

Hứa Mạt khẳng định gật gật đầu: “Nhưng để em nghe thử xem”

Lương Giang Hành vừa muốn mở miệng, Hứa Mạt đối với hắn chớp chớp mắt, ngữ khí có điểm thần bí: “Nhưng nếu trùng vào kế hoạch trước đó, em sợ là giúp không được nga.”

Thời điểm Hứa Mạt com ăn hơn phân nửa mới đem áo khoác cởi ra, giờ phút này mới hiện ra trên người cô một bộ áo lông trắng, tôn lên dáng người yếu điệu là lướt, xứng với khuôn mặt kiều mỹ mịn màng, căng tràn sức sống, mỗi một tác đều muốn bùng ra sữa.

Còn có động tác của cô luôn luôn mang theo mùi hương hoa nhài tươi mát phảng phất nhẹ nhàng.

Lương Giang Hành ổn định lại tinh thần, tầm mắt chính trực từ trên người cô dò đi chỗ khác.

Hắn ho nhẹ một tiếng: “Là như thế này..... Anh họ của anh là nhiếp ảnh gia quốc tế, lần trước có xem qua bộ phim ngắn của chúng ta, anh ấy muốn em làm nữ chính trong quảng cáo tiếp theo.”

“Quảng cáo sao?” Hứa Mạt giương mắt nhìn qua, có chút kinh ngạc.

“Ừ.” Lương Giang Hành nhìn về phía hai tròng mắt đen láy của cô.

“Cái này sao lại kêu là hỗ trợ a, hoàn toàn là anh giới thiệu cơ hội tốt cho em đấy chứ.” Hứa Mạt lại nghĩ đến thời gian: “Cụ thể là khi nào bắt đầu?”

“Giữa tháng sau, em xem lại có thời gian rảnh không.” Lương Giang Hành suy nghĩ trong chốc lát, lại nói: “Nhưng dựa theo con người của anh ấy, nếu em không có thời gian, anh ấy cũng sẽ chờ em”

Hứa Mạt có chút kinh ngạc, đầu năm nay, đạo diễn đều thực nghiệm khác, làm gì có chuyện chờ người rảnh, trong giới còn có rất nhiều nữ minh tinh xinh đẹp.

“Thời gian đó em có thể tham gia, cứ quyết định như vậy đi.” Hứa Mạt bấm tay tính toán, tháng sau bài thi cũng không quá nhiều, so với tháng này còn nhẹ nhàng hơn một chút.

Cô đã cảm thấy no, buông chén đũa xuống: “Học trưởng, còn chuyện còn lại thì sao?”

Lương Giang Hành có chút ngại ngùng: “Là thế này, trong nhà muốn anh tham gia một bữa tiệc tối, anh cũng không quen biết cô gái nào, liền muốn hỏi em một chút xem có thể đi cùng anh được không?”

Vừa dứt lời, hắn lại nói thêm một câu: “Em yên tâm, đây là bữa tiệc nội bộ các gia tộc, tương đối riêng tư, truyền thông sẽ không chụp lại được.”

Hứa Mạt suy nghĩ một lát, cảm thấy cũng có thể, chẳng qua: “Em có chút tò mò, bữa tiệc này có phải rất hoa lệ, sang trọng lắm đúng không?”

Cô chưa bao giờ tham dự bữa tiệc giống như vậy, chỉ được nghe nói mà thôi, hoặc là nhìn thấy trong phim truyền hình.

Lương Giang Hành nghe cô nói có vẻ chắc là đồng ý, vội vàng trấn an cô nói: “Nếu như em giúp anh, đương nhiên anh sẽ chuẩn bị lễ phục dạ hội thật đẹp. Bữa tiệc được tổ chức trước lúc quay quảng cáo của anh họ anh, em cảm thấy thế nào?”

Hứa Mạt cười rộ lên: “Có thể a, nếu tới lúc đó đi cùng anh có làm gì thất lễ không được trách em nhé.”

Lương Giang Hành nhẹ giọng nói: “Anh sẽ không trách em”

Hai người ăn xong, chuẩn bị đứng dậy đi ra ngoài tính tiền, hành lang sâu thẳm, tầm mắt mềm mại phủ kín, bước lên không nghe chút tiếng động.

Phía trước ghé lộ bỗng chốc đi ra một đám người, lập tức hướng đường lớn bên kia mà đi.

Đi phía trước đó là bóng dáng cao dài đĩnh đạc.

Cho dù là ở thời điểm se lạnh đầu mùa, hắn vẫn là mặc áo sơ mi đen, lông lèo, khung xương mảnh khảnh mà lưu loát, lộ ra chiếc gáy thon dài.

Cả người đều lộ ra một cổ lười biếng không chút để ý tới thế sự, đôi tay nghiêng cầm ở túi quần.

Hứa Mạt không nghĩ tới có thể ở chỗ này mà đụng mặt Thẩm Thận.

Cô hạ mắt thả chậm bước chân.

Lương Giang Hành thấy cô như vậy, cho rằng cô là không thoải mái, xoay người lại hỏi: “Làm sao vậy?”

Hứa Mạt dịch đến góc độ Thẩm Thận không thể thấy mình, dứt khoát dừng lại: “Học trưởng, đợi chút em đi trả tiền.”

Thì ra là nói cái này, Lương Giang Hành đi theo cô cùng nhau dừng lại: “Như thế nào có thể để con gái trả tiền, là anh nói mời em mà.”

“Em có quay vài quảng cáo, có kiếm được tiền, thực ra là anh đã giúp em không ít, vẫn là để em mời anh đi.”

Tâm tư Hứa Mạt lại nghĩ đến tiền tiết kiệm kia, này là tiền thù lao mà Lương Giang Hành trả. Tuy rằng so với những đại minh tinh khác mà nói đúng là không đáng nhắc tới, nhưng đối với cô, xem như là số tiền không nhỏ.

Chờ đến khi tích góp đủ tiền, cô muốn ở thành phố mua nhà, đem bà cùng tiểu Trạ lên đây ở.

Lương Giang Hành không lay chuyển được cô, suy nghĩ một chút làm như lại nghĩ tới cái gì đó: “Vậy lần sau lại mời em, có qua có lại mới toại lòng nhau”

*****

Cứ vào cuối tháng đoàn người Thẩm Thận đều đến thẳng đây ăn cơm.

Thẩm Thận ngừng xe ở bên ngoài, ăn xong hắn đang chuẩn bị sai bước đến chỗ đậu xe, bị Lương Kính Tùng ngăn lại: “Sớm như vậy đã đi rồi sao?”

Vừa rồi tới nơi này ăn cơm Thẩm Thận cũng treo vẻ mặt không tình nguyện, toàn bộ quá trình cũng không nói mấy câu.

“Chứ cậu muốn chơi gì nữa ở đây?” Thẩm Thận nhếch nửa mí mắt, khóe môi mím cong cong nhạt nhẽo.

“Cậu muốn chơi cái gì, đồ chơi thì nhiều lắm.” Lương Kính Tùng yên lặng một hồi lại nói: “Tớ nói này cậu như vậy cũng đủ rồi đấy, đều đã lâu như vậy, cậu cũng đừng bày ra dáng vẻ chàng trai thâm tình nữa, đàn ông chính là phải hướng về phía trước.”

“Chàng trai thâm tình? Cậu ngứa da hả?” Thẩm Thận không vui mà trả lời.

Lương Kính Tùng thần thần bí bí mà dựa lại đây: “Gần đây mới có nhiều đồ chơi mới, cậu muốn tới chơi không?”

Thẩm Thận nhủ nhủ này: “Thứ đồ kia tận lực đừng chạm vào, đến lúc đó cậu dính vào rồi thì đừng tới tìm tớ.”

Lương Kính Tùng cười xấu xa: “Cậu nghĩ cái gì a, Kim Cách Tân mới tuyển vào một số diễn viên xinh xắn, cậu đi thử xem, vạn nhất lại tìm được một em ôn nhu vừa mắt thì sao?”

Thẩm Thận không để ý đến hắn, nội tâm u ám, loại tâm trạng này cũng không phải là ôn nhu vừa ý là có thể giải quyết được.

Hắn trực tiếp ngồi trên ghế lái, lưu loát mà đóng cửa xe: “Cậu muốn chơi như thế nào tớ mặc kệ, nhưng đừng làm trái quy tắc của tớ.”

“Cậu đi thật à?” Lương Kính Tùng cực kỳ bất mãn: “Còn là anh em hay không vậy, chúng tớ cũng chỉ muốn cậu vui?”

“Nói đến cũng quái lạ, nhất định là tiềm thức của cậu ảnh hưởng đến tớ, vừa rồi hình như tớ nhìn thấy Hứa Mạt.” Lương Kính Tùng cảm thấy chính mình xác thật là hoa mắt, bên cạnh người con gái ấy hình như còn là cháu trai của hắn nữa.

Đôi tay Thẩm Thận để ở tay lái đang chuyển động bỗng dừng lại, tầm mắt bất giác liếc nhìn về phía quán ăn, nhưng mà không có nửa bóng người.

Ý thức được chính mình thất thố, hắn hơi mang chút bạo lực xoay chuyển tay lái.

Lương Kính Tùng còn muốn nói gì đó, cửa sổ xe Thẩm Thận trực tiếp kéo đi lên, tiếng động cơ phát ra, trực tiếp ném cho Lương Kính Tùng một làn khói xe.

Lương Kính Tùng chỉ kịp thoáng nhìn nửa sườn mặt lãnh ngạnh của Thẩm Thận, đã bị khói xe phun đầy mặt: “Mẹ nó, có xe tốt để làm gì chứ, làm như ngon lắm vậy khiến lão từ đây ăn khói!”

*****

Lúc Hứa Mạt tới nói quay chụp quảng cáo mới biết được chính mình sẽ chụp chính là quảng cáo về châu báu, mức độ nổi tiếng khi đóng quảng cáo này sẽ rất cao, ở trong nước, phần loại quảng cáo thành đại sứ tuyên truyền, đại sứ nhãn hiệu, cùng với đại sứ phát ngôn.

Mỗi một loại, đều sẽ là minh tinh có phong cách khác nhau, đều không ngoại lệ là nó sẽ nâng nghệ sĩ lên hàng hot trong giới giải trí, đều có lượng fan nhất định và đứng đầu quốc dân, sẽ có thành tựu không nhỏ.

Hôm nay là cô tới đảm đương vai chính này, khó được cảm giác thấp thòm, có điểm bất an.

Nhân viên công tác thấy cô an ổn tĩnh tĩnh ngồi ở chỗ kia khó nén khẩn trương, lại kết hợp khuôn mặt mỹ lệ kia, lúc này mới phát hiện có "Mối tình đầu quốc dân" đã từng có khoản thời gian gây bão trên mạng xã hội, kìm nén nội tâm kích động, nữ nhân viên tiến lên an ủi: “Cứ thoải mái đi, Giang đại nhiếp ảnh gia tuy rằng có chút hung dữ có chút lạnh lùng, nhưng người rất kiên định với quyết định của mình, nhất định sẽ không bị đuổi đâu!”

Từ lúc Hứa Mạt biết chính mình chỉ là quay người mẫu quảng cáo, liềm thả lỏng không ít, nhưng mà nghe vị tiểu cô nương này an ủi xong, cô lại có điểm do dự.

Trước khi tới đây, cô có dò hỏi qua Lương Giang Hành về người anh họ này, nhưng mà Lương Giang Hành chỉ nói không cần chuẩn bị gì hết, đem bản thân mình tới nói là đủ.

Đội trong chốc lát, studio bỗng dưng an tĩnh lại.

Từ một bên hiện trường đi ra một người đàn ông chân dài cao lớn, khuôn mặt hình dáng rất sắc nét.

Cả người như là được dát ngọc, lạnh băng.

Nhìn đến Hứa Mạt, người này cũng không có biểu tình dư thừa gì, nhàn nhả mà đảo qua, liếc mắt một cái rồi cúi đầu đùa nghịch với camera.

Đôi tay kia thon dài như ngọc, khớp xương rõ ràng, đường cong làm như thanh kiếm ra khỏi vỏ thật sắc bén.

Hứa Mạt đã từng gặp qua người lãnh đạm, Trần Thanh Huy bên cạnh Thẩm Thận cũng đủ thanh lãnh, nhưng Trần Thanh Huy thuộc về loại con người mang vẻ buồn man mác. Người trước mắt này lạnh lùng mang theo chút bí ẩn không ai bì nổi, có chút hương vị độc đáo.

“Giang Mặc.” Người này rốt cuộc lên tiếng.

Hứa Mạt sững sốt sau một lúc lâu, mới biết được là Giang Mặc đang giới thiệu bản thân với cô.

Cô gật đầu, thanh âm thực nhẹ: “Chào anh, tôi là Hứa Mạt.”

*****

Gần đây tâm tình Thẩm Thận còn tính có thể đã bình thường lại, bởi vì hợp đồng đầu tư quốc tế, hắn bay đi nước ngoài, ở đó một tháng. Vì bận rộn, lúc trở về, cả người có chút khí phách hăng hái. Quả thực giấc ngủ đã tốt hơn rất nhiều.

Từ sân bay đi ra, Thẩm Thận trực tiếp lên xe dạo dò: “Tần quán gia, đi An Viên.”

Tần quán gia khởi động xe, lại nói: “Thiếu gia, đêm nay phải về Thẩm gia một chuyến.”

Thẩm Thận tùy ý mà kéo cả vạt ra, dựa vào ghế sau: “Không cần phải làm phiền lão gia tử.”

“Là đại thiếu gia, cậu ấy có một buổi tiệc tối thân mật, hình như có chuyện muốn dẫn dò cậu.”

Thẩm Thận nhướn mày: “Anh cả? Vậy đi Thẩm gia trước, sau đó lại qua An Viên.”

“Được, thiếu gia.”

Xe lên cao tốc, đến giao lộ trung tâm thành phố, tốc độ xe liền chậm lại, chậm rãi di động.

Trung tâm thành phố nhất phần hoa, tập trung số người đông nhất nên kẹt xe là chuyện thường, màn hình điện tử bên đường thật lớn với màu sắc huyền ảo, đang không ngừng truyền phát tin quảng cáo cứ thế lặp đi lặp lại.

Thẩm Thận vốn là đang chán muốn chết, bỗng chốc, ánh mắt hắn dừng lại hình ảnh ở giữa quảng trường.

Cô gái trên bảng quảng cáo điện tử có dáng người yếu điệu, đôi mắt có hồn lấp lánh như sao trời, đôi tay mềm mại làm tôn lên chiếc lắc tay tinh xảo.

Đó là chính là người mà hắn rất quen thuộc - Hứa Mạt.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Hoa Nhài Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Đồng xin có lời muốn nói: Trước đây có vài bạn góp ý rằng Đồng nên thay đổi từ gọi "Hắn" để thuần Việt hơn. Thực ra lúc đầu Đồng thấy Thẩm ca hơi hơi cà lờ phát phơ với Mạt tỷ, kiểu như chưa nhận ra tình cảm của mình với Mạt tỷ. Ở bên Mạt tỷ mà không hề suy nghĩ nghiêm túc tới mối quan hệ của hai người - kiểu thiếu gia quý tộc hay đùa giỡn với con gái nhà lành vậy á. Thế nên Đồng gọi "Hắn" cho bỏ ghét.

Nay xét thấy anh đã bớt cà khịa, bớt luôn tự cho mình là trung tâm vũ trụ cũng như nghĩ Mạt tỷ không có mình là không được. Đồng thời chương này Thẩm ca đã nhận ra được tình cảm của mình đối với Mạt Tỷ bắt đầu ghen tuông nên mình sẽ đổi cách xưng hô lại là "Anh" nhé. Vẹn cả đôi đường.

Hi vọng mọi người vẫn ủng hộ Thẩm - Mạt couple nhé.

Thương lắm! ≡≡≡

*****

Hôm nay không khí Thẩm gia ngoài ý muốn có chút quanh quẩn.

Thẩm lão gia từ mang theo bà nội Thẩm đi xem triển lãm, trong nhà chỉ có Thẩm Khoảnh.

Thẩm Khoảnh mặc đồ ở nhà trông nhàn nhã, đang ngồi ở ghế mây, cẩn thận pha trà.

Sườn mặt tinh tế ẩn trong hơi sương của tách trà nóng, hơi nước lượn lờ, sau đó chậm rãi tản ra.

Hình dáng người trẻ tuổi cùng bộ trà cổ xưa kỳ diệu dung hợp với nhau, không có nửa điểm chướng mắt.

Thẩm Thận ngồi vào đối diện Thẩm Khoảnh, không chút để ý mà quét mắt liếc anh mình một cái: "Anh, đây là cái mà anh gọi là chuyện quan trọng sao?"

Động tác châm trà của Thẩm Khoảnh cũng chưa dừng lại, không chỉ là chọn trà, còn có chọn nước, pha trà, từng bước Thẩm Khoảnh đều không nhanh không chậm mà hoàn thành, hơi chậm nhưng lại tinh tế.

Hiếm thấy Thẩm Thận khịt mũi coi thường ngả người ở sofa, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Lúc này lại đến phiên Thẩm Khoảnh kinh ngạc ngược mắt nhìn qua: "Phương pháp chữa trị uế oải tinh thần không phần chấn tốt nhất đó là lấy lại sĩ khí."

Từ nhỏ đến lớn, giữa hai người bọn họ không tính là quá thân thiết, nhưng tóm lại là anh em từ một mẹ đẻ ra, cũng khiến đối phương cảm nhận loại tình thâm này.

Thẩm Khoảnh đối xử như thế này với Thẩm Thận cũng đã là một chuyện rất lâu trước đó rồi.

Gần đây Thẩm Thận vốn là không biểu lộ ra nội tâm chính mình, nghe anh trai nói như vậy, chỉ là lặp lại: "Chữa trị....."

Sắc mặt anh trầm xuống, từ trong lỗ mũi hừ ra một tiếng: "Lão tử chỗ nào uế oải không phần chấn há?."

Thẩm Khoảnh không tiếp tục nhắc cái đề tài này nữa: "Sắp tới Lương gia ở Nam Thành có tổ chức tiệc tối, anh không đi được, cậu thay anh đi. Thuận tiện giúp quảng bá công ty của cậu một chút."

Đây là ý tứ kêu anh nên giao tiếp nhiều hơn đây mà.

Nhưng mà Thẩm Thận biết Thẩm Khoảnh không chỉ có ý này thôi, anh nhướn mày hỏi: "Tại sao không đi được?"

Thẩm Khoảnh lộ ra khuôn mặt tươi cười ngàn năm có một, lời nói lộ ra vẻ sùng nịch nhàn nhạt: "Anh muốn bồi vị hôn thê của anh."

Ánh mắt Thẩm Thận khó nén nghiền ngẫm: "Anh được lắm."

Hắn là phải đồng ý rồi, nhưng mà mang ai đi cùng mới là vấn đề.

*****

Sau khi quảng cáo của Hứa Mạt được tung ra, đã mạnh mẽ xuất hiện ở phố lớn ngõ nhỏ, nhanh chóng lên top thịnh hành lan truyền đến các nơi khác.

Mọi người đều thấp phần tò mò về lai lịch của ngôi sao mới này, lần trước vận do cô đã chiếm cứ độ nóng trên internet một khoảng thời gian, vậy mà lần này đích thân nhiếp ảnh chuyên nghiệp lạnh lùng khó tính Giang Mặc chỉ định cô làm nữ người mẫu, điều này làm mọi người cảm nhận được rằng, Hứa Mạt là một cô gái có bối cảnh không tầm thường. Nhưng mà vô luận phóng viên có tìm hiểu, đào sâu như thế nào đi chăng nữa, cũng chỉ có thể đào đến được thành tích học tập của Hứa Mạt ở Thịnh Điện ưu tú vô cùng, mỗi năm cô luôn đứng đầu trong việc lấy được học bổng.

Thì ra Thịnh thế mỹ nhân tựa như tiên nữ ở phương diện học tập vô cùng nghiêm túc nỗ lực, cộng đồng mạng liên tục cảm thán, đây gọi là con nhà người ta chẳng thể nghi ngờ, so với tài năng thì cô có cả sự chăm chỉ hơn người.

Không thể nghi ngờ được, vì lí do đó mà Hứa Mạt đã kéo lấy được cảm tình tốt đẹp của không ít người qua đường.

Kỳ thật, các bài viết của phóng viên đưa tin cũng có thể mở hồ nhìn ra gia cảnh của Hứa Mạt, cô sống cùng em trai và bà từ nhỏ, sống nương tựa lẫn nhau, nhưng lại không nịnh bợ hay cần sự giúp đỡ của ai, hành vi cư xử cũng vô cùng khiêm tốn hiền chuyển, học ở Thịnh Điện ba năm, cơ hồ không có tham gia bất kỳ diễn xuất nào, một lòng tập trung vào việc học. Rồi sau đó mở ra một xu thế mới, dành được sự chú ý của rất nhiều người.

Đối với người mới mà nói, nhận được chú ý cùng sự khẳng định, sự khẳng định này đại biểu giá trị của bản thân tăng lên không ít, không thể không nói, Hứa Mạt đã có một bước khởi điểm vô cùng hoàn mỹ.

Nếu nói đến phim ngắn lần trước, đã mang đến rất nhiều tài nguyên cho Hứa Mạt, thì quảng cáo trang sức lần này đây, đã giúp cô mở rộng con đường ở phía trước.

Hứa Mạt đến được đây, vô cùng cảm kích, nhưng thật ra không biết nên làm cái gì mới tốt, bởi vì tất cả hoàn toàn không ở trong phạm vi mà cô tưởng tượng, rốt cuộc tính toán ban đầu của cô là tích góp mua một căn phòng, nhưng hiện tại đã có thể mua được tận mười cái.

Từ nay về sau mọi thứ cứ ùn ùn kéo đến, chờ đến khi Hứa Mạt hậu tri hậu giác nhận ra, thì tài khoản của cô cũng đã đủ mua một căn biệt thự 3 phòng giữa đất thành thị này và thêm một vài dự án bất động sản.

Cô từ trước đến nay là người luôn hiểu chuyện, rất biết ơn những người đã giúp đỡ mình, sau khi mời nhân viên công tác quay chụp quảng cáo ăn com, cô lại ở WeChat cảm ơn Giang Mặc, những bữa tiệc mời khách thể này, trước giờ Giang Mặc đều sẽ không tham gia.

Ấn tượng đầu tiên của Hứa Mạt đối với Giang Mặc là lời í ý nhiều mang theo chút lạnh giá, lúc quay chụp yêu cầu cực cao, hơi có chút không như ý, chỉ cần Giang Mặc đảo tầm mắt lạnh lẽo qua tới, liền có thể làm người ta không rét mà run.

Trong quá trình Hứa Mạt quay chụp, bị mặt lạnh của Giang Mặc hù vài lần, may mắn thời gian quay chụp ngắn ngủi, ba ngày liền xong rồi.

Lúc mời khách, Hứa Mạt nghe nói Giang Mặc không tới, trong nội tâm thậm chí lên lút thờ dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng mặt mũi vẫn là phơai ra thái độ tiếc nuối.

Nhưng mà lần này Giang Mặc không có giống trước đây, chỉ là ngắn gọn nhanh chóng đáp lại.

"Tiếp điện thoại."

Hứa Mạt nhìn chăm chăm trên màn hình di động ba chữ, còn chưa kịp phục hồi tinh thần lại, liền bị tiếng chuông di động dồn dập làm giật mình.

Cô cầm điện thoại như là cầm củ khoai lang nóng phỏng tay khó giải quyết, sau một lúc lâu vẫn là căng da đầu đưa điện thoại di động lên nghe.

"Alo.....?"

"Alo."

Hai từ trả lời và kéo theo trầm mặc vắt ngang ở giữa hai người, Hứa Mạt cách cái điện thoại nhưng có thể cảm nhận được chính mình cứng đờ xen lẫn xấu hổ, giờ này khắc này cô vô cùng hối hận vì mình đã nhấn tin cảm ơn Giang Mặc.

Giọng Giang Mặc réo rắt sau khi trầm mặc hồi lâu: "Khuyên tai của cô rơi ở studio này, làm sao để trả lại cho cô?"

Nói đến khuyên tai.....Hứa Mạt theo bản năng sờ sờ vành tai của mình, trống không không thấy khuyên tai thường mang đâu cả.

Đây là quà mà Thẩm Thận tặng cô ngày kỷ niệm một năm bên nhau.

"Cô cho tôi địa chỉ đi, tôi đem qua cho cô." Giọng Giang Mặc truyền tới, thanh âm như ngọc thạch rất đậm đặc.

"Như vậy phiền anh quá, không tốt lắm đâu, tôi hiện tại liền đi lấy." Nói xong, Hứa Mạt lại nghĩ tới cái gì, hãy còn trầm mặc trong chốc lát, lại bồi thêm một câu: "Hay là trước anh vẫn giữ dùm tôi đi, lần sau gặp mặt anh đưa cho tôi là được."

Ứng Thư Nguyệt đã bắt đầu tham gia đóng phim, vẫn luôn ở tại đoàn phim. Hứa Mạt cũng rất bận, dứt khoát thuê một gian phòng ở gần giải trí Nhất Ngàn. Có đôi khi bận quá thì cô có thể ở nơi đó qua đêm.

Gần đây hơn phân nửa thời gian cô đều ở tại gian phòng thuê này, tương đối tiện lợi.

Nhưng có chút đồ dùng cô vẫn cần chuyển từ ký túc xá trường lại đây. Nên tính ra hiện tại có chút bận rộn không thể qua lấy đồ được.

"Được." Giang Mặc không có chút chần chờ, đang muốn chuẩn bị cúp điện thoại, lại nghe được Hứa Mạt thanh âm vang lên.

Tuy rằng trong giọng nói hỗn loạn có chút chần chờ cùng ngượng ngùng, nhưng rốt cuộc vẫn là cảm ơn anh: "Giang Mặc, vẫn là nên nói câu cảm ơn với anh..... Khuyên tai này tương đối quan trọng, anh giúp tôi chú ý một chút.....tôi không muốn lại đánh mất nó lần nữa."

*****

Trước khi đến buổi tiệc mấy ngày, Lương Giang Hành liền tự mình mang Hứa Mạt đi thử lễ phục, rồi sau đó là lựa chọn nguyên bộ trang sức cùng với giày.

Lương Giang Hành suy xét tất cả các khía cạnh rất chu đáo, Hứa Mạt cũng không có phí nhiều tâm tư.

Đến ngày buổi tiệc diễn ra, Hứa Mạt trang điểm nhẹ, rất nhanh đã chuẩn bị xong.

Lúc Lương Giang Hành tới đón cô, thoáng thất thần, bất quá rất nhanh anh liền khôi phục lại bình thường: "Tiểu Mạt, lên xe đi."

Hứa Mạt gật đầu, nghiêng người ngồi xuống.

Ở trên đường, Hứa Mạt hỏi những điểm yêu cầu cần chú ý, sau đó ngồi yên ở một bên nghỉ ngơi, Lương Giang Hành thấy thế chỉ là cười cười, cũng không nói nữa.

Tiệc tối xác thật là rất bí mật, đứng ở cửa cũng chỉ có thể nghe được một ít âm thanh không rõ.

Bên ngoài là dòng suối phun, nước chảy yên tĩnh không tiếng động.

Cho đến khi người phục vụ mở cửa lớn mạ vàng ra, bên trong huy hoàng long lẫy, bày biện ăn uống linh đình mới hiện ra.

Có lẽ là trong nhà mở máy sưởi nhiệt độ thích hợp, khi bước vào dưới chân lại là tấm thảm mềm mại, ập vào trước mặt đó là không khí kiêu diễm lại ôn nhu.

Lúc bước vào, Lương Giang Hành thấy Hứa Mạt có vẻ run lập cập, liền hướng cô vươn tay ra, ý bảo cô nắm tay anh.

Hôm nay Lương Giang Hành mặc lễ phục màu trắng, thắt cả vạt đen. Đơn giản nhưng toát lên vẻ ôn tồn lễ độ, nhanh nhẹn lại quý khí.

Hứa Mạt dừng một chút, nhưng cũng biết lúc này mà rụt rè thì lại không tốt lắm, liền cũng thoải mái hào phóng mà nắm tay anh.

Lúc Hứa Mạt chạm vào tay Lương Giang Hành, anh có một chút thất thần, nhưng rốt cuộc cũng là đã trải qua nhiều việc trên đời, ho nhẹ một tiếng anh mạnh mẽ làm chính mình bình tĩnh trở lại.

Anh dắt cô hướng đi vào bên trong, vòng qua sân nhảy ở dưới tầng trệt, đưa tới chỗ bàn tiệc, bên cạnh là một bàn thức ăn chính, kèm theo có rất nhiều đồ ăn ngọt.

"Buổi tối không ăn cơm, em ăn điểm tâm lót dạ nhé?" Lương Giang Hành quay đầu nhìn về phía cô, ôn nhu dò hỏi.

Tay Hứa Mạt tự nhiên từ lòng bàn tay của anh thoát ly ra: "Học trưởng, anh xem em là con ních sao?"

Có đôi khi cơm chiều không ăn, coi như là giảm béo, mà gần đây cô thường bận đến mức không có thời gian ăn cơm chiều, nên cũng đã quen không chế cảm giác đói rồi.

Lòng bàn tay Lương Giang Hành bỗng trống không, nhớ tới xúc cảm nhỏ vừa rồi từ tay cô, cười khẽ lên: "Phải không đó?."

"Bất quá hôm nay em thật sự thật sự xinh đẹp." Lương Giang Hành trước nay đều là người tao nhã có lễ độ, lời khen này làm Hứa Mạt suy nghĩ là xuất phát từ biểu hiện thân sĩ.

Hứa Mạt cũng cười khê: "Cảm ơn học trưởng a, anh cũng rất đẹp trai."

Lương Giang Hành lại mang theo cô đi hai vòng, không biết nhìn thấy gì, đột nhiên cúi đầu ghé vào bên tai Hứa Mạt nói: "Khoát tay anh."

Hứa Mạt chần chờ nửa nháy mắt, lập tức chặt chẽ mà khoát khuỷu tay anh.

Hai người phía trước chậm rãi đi tới là hai vị phu nhân, nhìn đến Hứa Mạt bên cạnh Lương Giang Hành, biểu tình có điểm kinh ngạc, bất quá đã nhanh chóng khôi phục lại bình thường.

Chào hỏi hàn huyên vài câu xong, Hứa Mạt thờ dài, ngẩng đầu hỏi anh: "Học trưởng, hai người vừa rồi có quan hệ gì với anh?"

Lương Giang Hành cúi đầu nhìn cô: "Nói đến cũng ngại, là dì anh, thấy anh chậm chạp không tìm bạn gái, một hai đòi phải thay anh an bài."

Hứa Mạt xem qua nhiều kịch bản cầu huyết của hào môn, cũng tán đồng gật gật đầu: "Trách không được, vừa mới nãy các dì anh thấy em chắc sẽ không ép anh nữa."

Lương Giang Hành làm như bất đắc dĩ: "Tuổi anh cũng không tính là lớn, mà khiến cho các dì nhọc lòng sợ anh trực đầu cũng không cưới được vợ."

Hứa Mạt "Phụt" mà một tiếng cười ra, đôi mắt long lanh: "Học trưởng em sai rồi, em vừa mới nghĩ tới bộ dáng trực đầu của anh."

Lương Giang Hành cúi xuống gần cô, thân mật mà vỗ vỗ cái ót của cô: "Nên đánh."

Hứa Mạt còn đang cười hăng hái thì cảm giác được sau lưng có một đạo ánh mắt như kim châm đâm vào lưng, trước sau luôn gắt gao mà nhìn theo cô.

Cô quay mặt sang bên trái, nhìn qua, lại bị hút vào một đôi mắt đen phá lệ sâu thẳm.

Tầm mắt của chủ nhân đáng người đỉnh bật, một thân lễ phục màu đen phẳng phiu lại thẳng tắp, tôn lên đôi vai rộng, hai chân thon dài. Vốn trang phục mặc vào sẽ làm người ta toát lên vẻ cấm dục, lại bị anh mặc thành một cỗ hơi thở yêu nghiệt.

Mà cặp mắt đào hoa kia bình thường hơi mang ý cười như một tầng sương mù, lạnh băng mà vô tình. Giờ phút này lại gắt gao mà nhìn thẳng cô, trong đôi mắt băng tuyết ngay tức khắc chuyển hóa thành núi lửa bốc cháy.

Thậm Thận mặt đen như than: "Hứa Mạt! Em lại đây cho lão từ!"

*****

Tác giả có lời muốn nói: Ngày mai Thẩm thiếu sẽ càng quấy ở buổi tiệc, sáng khoái quá!

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Hoa Nhài Của Anh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Thời điểm Thẩm Thận tới dự tiệc, chỉ mang theo Tống Đình. Loại hào môn thịnh yến này, hơn phân nửa là muốn mang theo bạn gái bên mình, nhưng mà lấy dáng người cùng địa vị của anh, chỉ mang theo trợ lý đặc biệt thì quá phí phạm.

Cùng các tiền bối oai phong lẫm liệt trên thương trường nói chuyện với nhau một chút anh liền cảm thấy có chút chán.

Anh cùng anh trai Thẩm Khoảnh khác nhau ở điểm này. Thẩm Khoảnh có thể mặt không đổi sắc, thành thạo mà trải qua các buổi tiệc rượu ăn uống linh đình, mà anh thì kiêu ngạo tùy ý, khó có thể ở một chỗ khiêm tốn lễ độ, hiện giờ áo mũ chỉnh tề cùng mấy tên cáo già này xã giao, không khỏi liền thấy phiền chán.

Anh thích các đối thủ có thể lực ngang nhau, hành vi xử sự khác người, thoáng có chút hương vị đặc biệt. Đây cũng chính là cách anh gây dựng sự nghiệp có thành tựu được như ngày hôm nay.

Lúc sau anh đem mọi chuyện còn lại đẩy cho Tống Đình tới tiếp tục giao tế xử lý, anh đẩy cửa ban công ra, đi thẳng đến lan can.

Bên dưới có một mảnh hoa viên nhỏ, từ góc độ này dựa vào lan can nhìn xuống còn có thể trông thấy đình viện dưới lầu ở giữa các cây cổ thụ, ban đêm gió thổi qua làm lá xôn xao rung động.

Bên ngoài rốt cuộc không thể so với trong nhà, gió lạnh lẽo như dán sát lên làn da, thẳng tắp hướng cổ áo mà len lỏi vào.

Đôi tay anh chống ở lan can, trong đầu có chút loạn, trong lòng vô cớ dâng lên cảm giác hui quạnh không tên.

Tống Đình không biết khi nào cũng cùng lại đây, vỗ vỗ vai anh: "Nếu không phải hôm nay thấy cậu đáng thương, tôi đã sớm từ chối không đi cùng cậu rồi."

Công tử nhà người ta ai cũng trong tay ôm bạn gái kiều diễm động lòng, chỉ có Tống Đình anh không hề câu oán hận mà đi theo Thẩm Thận lại đây, còn phải tiếp thu những ánh mắt kỳ kỳ quái quái như lễ rủa tội của người khác. Làm sao vậy chứ, anh cũng đường đường là thiếu gia Tống thị đấy.

Thẩm Thận nghiêng nghiêng mà liếc mắt nhìn Tống Đình: "Lúc trước khi cậu muốn theo tôi tôi đã đã báo trước, tiền của tôi không phải dễ lấy."

Tống Đình làm ra bộ dáng không thể tin được: "Vậy cậu cũng không cần phải nói ra mấy lời ái muội như vậy a, tôi cảnh cáo cậu, nếu cậu hủy hoại sự trong sạch của tôi, làm tôi không lấy được vợ, tôi liền cùng cậu cả chết lưới rách!"

Thẩm Thận cười khê, nói ra lời nói âm trầm vô cùng: "Xem ra cậu là cảm thấy vị trí trợ lý hiện tại quá nhiều."

Tống Đình lập tức chân chó lên: "Không nhiều lắm không nhiều lắm, hai người là vừa đủ."

Nói xong Tống Đình rùng mình một cái, lăm lăm mà oán giận: "Đừng ở bên ngoài lâu quá, chúng ta vào đi thôi, hôm nay chỗ này có nhiều người trong giới thương nghiệp lui tới a, rõ ràng giống đại hội thương nhân."

Những người thành công đa số đều muốn dùng thuốc lá và mỹ nhân tới để chứng minh địa vị của mình, trong lòng ngực ai cũng ôm một vị mỹ nhân kiều diễm.

Thẩm Thận mất diết tai ngo, nhưng cũng cảm thấy ở bên ngoài thời gian quá lâu rồi, chân dài cất bước đi vào.

Vũ hội của buổi tiệc tối đã bắt đầu, không ít người đã ở sân nhảy nhẹ nhàng khiêu vũ.

Cường độ ánh sáng của đèn bị điều chỉnh thấp xuống, cam vàng ấm áp, tối tăm lại kiều diễm.

Bên tai vang lên giai điệu âm nhạc thán nhiên thông thả, Thẩm Thận dứt khoát dựa ở bàn đặt thấp rượu, một tay cầm túi, một tay khác cầm ly rượu, mặt mày đường hoàng lại tùy hứng.

Phía bên kia không ít cô gái hướng tầm mắt về phía anh, Tống Đình đi theo bên cạnh, cảm khái nói: "Cậu ngoại trừ bề ngoài còn có cái gì nữa chứ?"

Thẩm Thận cười khê không nói, quơ quơ ly rượu trong tay. Qua một lúc lâu sau, anh mới chậm rãi mở miệng: "Tôi còn có tiền."

Tống Đình khinh bỉ nhìn về phía anh: "Biết cậu có tiền, nhưng là người có tiền mà xấu tính như cậu không nhiều lắm."

Từ thời đại học Thẩm Thận đã rất tự luyến rồi, chỉ yêu bản thân ghét bỏ người khác. Nhưng kỳ quái chính là, Tống Đình cũng không cảm thấy chán ghét anh. Thẩm Thận thoát nhìn không đáng hoàng, nhưng xem biểu hiện ngày thường của anh thì anh là một người đáng tin, đây cũng là lí do vì sao Tống Đình nguyện ý cống hiến sức lực của mình cho anh.

Thẩm Thận nhướng mày, vừa định nói cái gì đó với Tống Đình thì cả người anh bỗng nhiên cứng nhắc như bị đông lại, thẳng tắp mà nhìn phía trước.

Thẩm Thận không nghĩ tới có thể ở chỗ này gặp được Hứa Mật. Rõ ràng chỉ là chia tay mấy tháng, anh lại cảm thấy như đã cách xa lâu lắm rồi.

Cô vẫn giống như trong trí nhớ của anh bộ dáng uyển chuyển động lòng người, vui tươi xinh đẹp, mặc một bộ váy lụa màu trắng, thân hình thon thả, thanh thuần mang theo điểm mỉa hoặc.

Nửa dưới tóc nhẹ nhàng xõa xuống, vài cọng tóc buông xuống che đi sườn mặt ónh nhuận trắng tinh, môi anh đào cong cong, bộ dáng đang cẩn thận lắng nghe, tốt đẹp mà lạ kỳ.

Thẩm Thận còn chưa kịp nghĩ ra lí do Hứa Mật xuất hiện ở chỗ này, bao nhớ nhưng ấn tượng bấy lâu trong nội tâm anh bỗng trời dậy, anh không thể không có cô, hành động đã đi trước lí trí. Không quan tâm chuyện gì nữa, nhìn đến bóng hình quen thuộc xinh đẹp bên kia, Thẩm Thận mới hiểu được, anh chỉ muốn cô ở bên cạnh mình. Chỉ cần cô ở cùng anh, ôn tồn dịu dàng với mình anh như vậy là tốt rồi.

Anh muốn cô trở lại bên mình.

Thẩm Thận buông chén rượu, vừa muốn nhắc chân bước qua, liền nhìn thấy một người đàn ông tới gần cô, cơ hồ là khoảng cách rất gần, bí mật thì thầm, rồi sau đó mang theo ý cười, nhẹ nhàng mà búng cái trán cô một cái, trong đó toàn bộ là sùng nịch.

Mà cô, làm như không để ý đến bộ dáng hiện tại, mặt mày kiều diễm, vừa dịu dàng lại ngoan ngoãn, khóe miệng cười thanh nhã.

Người con trai kia, anh vô cùng quen thuộc. Không chỉ là học trưởng, mà còn là nam chính đóng cùng cô trong phim ngắn kia, anh ta còn dám ôm ấp, đã ăn không ít đậu hủ của cô.

Quan trọng nhất là, Thẩm Thận không thể không thừa nhận, người con trai vừa tuần tú vừa ôn nhu nhã nhặn, cùng Hứa Mạt đứng chung một chỗ thế nhưng lại giống như một đôi tiên đồng ngọc nữ, thoát nhìn vô cùng xứng đôi.

Cô cư nhiên lại ở trạng thái thả lỏng và cười thoải mái đến như vậy, so với khi ở cùng anh không giống nhau. Trong lòng Thẩm Thận nổi lên một tia chua xót, như có ai đang cào vào người.

Khóe miệng cô nhẹ nhàng nâng lên thành đường cong, gắt gao nắm lấy lòng anh, không bỏ được. Lại như là cây kim nhỏ, từng chút mà đâm vào khiến người ta không phòng vệ kịp.

Rốt cuộc, hình như cô cảm giác được cái gì, chậm rãi giương mắt, nhìn đến nơi anh đang đứng.

Lại lần nữa chìm vào cặp mắt quen thuộc, bốn mắt đối diện, Thẩm Thận không bao giờ muốn chờ đợi nữa.

Anh không thể kiềm chế lại cảm giác ghen tuông của mình, trong con giận dữ buột miệng thốt ra những lời không thích hợp.

Tổng Đình nghe anh rống lên đến nỗi không thể hiểu được, nhìn sắc mặt xanh mét của anh, lại theo tầm mắt anh đang nhìn đến chính là Hứa Mạt, cùng với người con trai bên cạnh cô, cũng ngăn cả người.

Thẩm Thận muốn nhắc chân rồi đi, chung quanh đã có không ít người nghe được câu nói vừa rồi của anh, bày ra bộ dáng xem kịch vui tiếp diễn.

Tổng Đình phản ứng nhanh nhất, tiến lên liền ôm lấy vai anh, nhưng sau đó lại thấy ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Tổng Đình nhắm mắt cho qua, coi như vì anh em chấp nhận hi sinh danh dự.

"Đại ca! Cậu nên phân rõ một chút trường hợp hiện tại a! Cậu muốn làm gì, đừng qua đó, nơi này là tiệc tối ở Thành Nam không phải địa bàn của cậu!"

Suốt mặt Thẩm Thận căng chặt nghiêng răng, cả người như muốn bùng phát: "Như thế nào, tôi qua đó nói chuyện cũng không được?"

Thậm chí Tổng Đình cảm nhận được Thẩm Thận cả người cơ bắp sôi sục, hừng hực xuyên qua tây trang truyền đến tay anh ta, như là sư tử đang lên cơn thịnh nộ, chạm vào là nổ ngay.

Nội tâm Tổng Đình bức rút, thoát nhìn cậu ấy cũng không giống như là chỉ muốn nói chuyện thôi, mà giống như là muốn cùng người khác đánh một trận.

"Cậu coi như vì Tiểu Mạt suy nghĩ đi, cậu tiến lên như vậy, người khác sẽ thù ghét cô ấy thành thế nào, hai người hiện tại đã chia tay, cũng có bạn trai đi cùng! Cậu ngẫm nghĩ lại đi! Nghe tôi được không a!" Giọng nói Tổng Đình dồn dập nhỏ tiếng mà khuyên anh.

Thẩm Thận hít sâu mấy hơi thở, không biết là do Hứa Mạt đòi đi tầm mắt trước nên đã kích thích đến anh, hay là vì Tổng Đình nhắc nhở, anh rốt cuộc là dừng lại không tiến lên nữa.

Qua vài giây, anh cười lạnh một tiếng, hung hăng mà đem Tổng Đình đẩy ra phía sau: "Đừng chạm vào tôi."

*****

Cũng giống như Thẩm Thận, Hứa Mạt cũng không ngờ thế nhưng ở chỗ này cô có thể gặp được Thẩm Thận.

Bất quá tiệc tối như thế này, lấy thân phận của anh có thể tới đây cũng không phải là chuyện kỳ quái.

Nhưng là câu nói kia của anh, lại là thật kỳ quái.

Từ trước đến nay Thẩm Thận ở trước mặt cô đều không chút để ý, lười biếng lơ đãng, không giống như vừa rồi.

Vừa rồi Lương Giang Hành vẫn luôn ở một bên quan sát đến thái độ của hai người, đang muốn che ở trước mặt Hứa Mạt, lại bị Hứa Mạt nhẹ nhàng kéo đi.

Anh nghiêng đầu nhìn Hứa Mạt, lo lắng hỏi: "Có sao không?"

Hứa Mạt nhìn Thẩm Thận trong chớp lát, mới chủ động dời đi tầm mắt, mặt mày buồn xuống, môi nhẹ nhàng nhấp: "Vâng, không có việc gì, anh ấy..... là một người bạn của em"

Lương Giang Hành nhìn người đàn ông kia khí thế cường đại liếc mắt lại, mới nhẹ nhàng nói: "Người này trước kia anh chưa từng thấy."

Là một người có gia giáo anh không có dò hỏi chuyện riêng tư của cô, tiện đà nói: "Nếu là người đối với em không tốt, em có thể nói cho anh biết."

Không biết Hứa Mạt suy nghĩ cái gì, lông mi đen nhánh nhỏ dài hơi hơi run.

Nghiêm túc mà nói, Thẩm Thận cũng chưa bao giờ đối đãi không tốt với cô.

Trải qua một hồi vừa rồi, Hứa Mạt liền có chút hậm hực, Lương Giang Hành chiều cổ đến cảm xúc cô, cũng không có đi lại quấy rầy.

Trước khi tiệc tối kết thúc, Hứa Mạt định thần lại, không nghĩ tới đáp ứng hỗ trợ Lương Giang Hành một lần như vậy, vừa lúc lại gặp Thẩm Thận.

Vừa rồi đáng về kia của anh, hẳn là tức giận không thôi. Nhưng Hứa Mạt không rõ anh tức giận vì cái gì, có lẽ đối với cô cũng có thích một chút, nhưng nhiều hơn hẳn chỉ dục vọng chiếm hữu mà thôi.

Thẩm Thận không thích người khác chạm vào đồ vật của mình.

Bất quá.....

Hứa Mạt nghĩ nghĩ, rốt cuộc đã chia tay. Anh có cuộc sống của anh, cô cũng có khởi đầu mới của cô.

Hoàn toàn vứt bỏ những tạp niệm trong đầu, cô lại khôi phục bộ dáng ban đầu, cả người như sống lại.

Lương Giang Hành nhìn cô như vậy hỏi: "Đi dạo cùng anh không?"

Lương Giang Hành không nghĩ tới yến hội lần này có thể xuất hiện một chút chuyện như vậy, lúc trước muốn Hứa Mạt giúp đỡ xác thật có chút qua loa, vì hai người trước mắt chỉ là quan hệ bạn bè.

Hứa Mạt gật gật đầu, đi theo bên người Lương Giang Hành, như vậy có gặp lại Thẩm Thận cô cũng không sợ.

Đi trong chỗ lát, Lương Giang Hành đi toilet một chút, cô ở một góc nhỏ chờ.

*****

Từ lúc đó trở đi Thẩm Thận vẫn không ngừng uống rượu. Trên bàn lại mất đi một tầng rượu, Tống Đình ở bên cạnh xem đến run sợ trong lòng.

Còn uống như vậy nữa, Thẩm Thận sẽ say, Tống Đình chính là muốn công anh trở về, hẳn là anh cũng không cho chạm vào a.

Lần trước giáo huấn thâm thiết còn rõ ràng trước mắt, Tống Đình không nghĩ làm trò gì để nhiều người chú ý, tiến lên ngăn Thẩm Thận lại: "Này, mấy thứ này nồng độ còn cao lắm, cậu cứ uống như là nước vậy hả?"

Thẩm Thận giờ tay, theo bản năng Tống Đình tránh né, vừa rồi cảm giác choáng váng khi bị Thẩm Thận ném vẫn còn sợ hãi trong lòng.

"Đừng động vào tôi." Thẩm Thận lại rót một ly, mí mắt xốc xếch, sợi tóc thoáng hỗn độn.

"Ha ha ha vịt chết cái miệng vẫn còn cứng, hẳn là lúc này đã hiểu rõ tâm tư của chính mình rồi chứ gì." Tống Đình dứt khoát không khuyên nữa, đẩy đẩy mắt kính dựa vào bàn rượu, đưa lưng về phía Thẩm Thận, cùng uống.

"Cậu nhìn xem cậu hiện tại, chỗ nào có nửa điểm phong độ trước kia, tâm tư thiếu nam Thẩm nhị thiếu gia của chúng ta đêm nay có phải hay không đã tan vỡ?"

Tống Đình vừa định cầm lấy ly rượu chạm cốc cùng anh, lại phát hiện trước mặt đã không có bóng dáng Thẩm Thận.

*****

Đồng có lời muốn nói: Haha. Nghiệp quật là có thật các nàng a!

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Hoa Nhài Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Hứa Mạt nghiêng đầu, nhìn lên bên trái vòm cửa sổ, pha lê bóng loáng trong suốt, chiếu sáng lung linh cả buổi tiệc tối.

Xuyên qua cửa sổ, có thể thấy được ánh trăng mờ hồ bên ngoài.

Cô nghe được tiếng bước chân rất nhỏ, quay đầu lại xem, tưởng là Lương Giang Hành đã trở lại, nhưng mà tầm mắt chạm đến người trước mặt, cô dừng lại.

Thẩm Thận không nói một lời, liền nhìn cô như vậy. Cặp mắt đào hoa sáng láng trước kia, giờ phút này lại trầm tĩnh như nước.

Giây tiếp theo, cô đã bị ôm vào một lồng ngực quen thuộc. Hơi thở nam tính mát lạnh cùng mùi nước hoa độc quyền trên người Thẩm Thận nhàn nhạt rất dễ ngửi.

Hứa Mạt sùng sốt trong chỗ lát, thử giãy giụa. Nhưng mà nữ cùng nam sức lực có sự chênh lệch, cô làm như vậy chỉ là phí công.

Tiệc tối tổ chức nơi rộng rãi, nhưng mà không gian to như vậy, mới không bỏ sót từng chỗ, góc nhỏ cũng không ngoại lệ.

Ánh mắt mọi người sôi nổi bị hấp dẫn lại đây, trong đó không ít người nhận thức được đó là Nhị thiếu của Thẩm gia, đều tò mò mà hướng góc nhỏ nhìn tới.

Thẩm Thận chôn ở bên gáy Hứa Mạt, đôi tay càng ôm chặt cô.

Người được hương vị tươi mát thanh nhả trên cổ cô, Thẩm Thận mới cảm thấy sự choáng váng đau đầu giảm đi một chút.

Anh thoải mái mà thở dài một hơi, ngữ khí cảm khái lại vui mừng: "Rốt cuộc bắt được em rồi."

Hứa Mạt vừa định gọi tên của anh, lại ngửi thấy một mùi rượu tinh khiết và thơm, không tính nồng đậm, cô nghiêng đầu nhìn qua, chỉ thấy Thẩm Thận nhắm nửa mắt, hàng lông mi dài run rẩy, bộ dáng như đang muốn ngủ.

Trước mắt bao người, cô cũng không có động tác gì quá lớn, cô nhẹ nhàng niết anh một phen.

Thẩm Thận kêu lên một tiếng, nhân cơ hội này Hứa Mạt giãy giụa lên, muốn thoát khỏi anh.

Nhận thấy được người trong lòng ngực kháng cự, nhớ nhưng cùng oán khí Thẩm Thận tích góp mấy tháng nay rồi rầm vô cùng, rốt cuộc tìm được cơ hội, núi lửa đại bùng nổ.

Anh thoáng dùng chút sức lực: "Em muốn chạy đi đâu? Há? Thật là không ngoan."

"Thẩm Thận!" Hứa Mạt tăng thêm âm điệu để gọi anh.

Nhưng mà chớp mũi Thẩm Thận ở bên gáy cô cọ cọ, hô hấp đều mang theo nhiệt độ: "Ừm, anh ở đây."

Hứa Mạt có chút không biết nói gì, nhưng nhìn dáng vẻ của anh xác thật là đã say, giãy giụa cũng giảm đi, cô nhìn quét qua một vòng rồi dừng lại ở Tống Đình, theo bản năng liền muốn kêu cứu.

Nhưng mà đúng lúc này, Thẩm Thận phát ra lời nói làm kinh thế hãi tục, nhiều năm trôi qua hồi tưởng lại vẫn có cảm giác thẹn thùng, hơn nữa toàn bộ tình cảnh đều bị Tống Đình ghi lại, không bỏ qua giây phút nào.

Anh đòi từ cổ xuống ăn vạ trong lòng Hứa Mạt, cầu ôm cầu hôn: "Tiểu Mạt Mạt, tiểu Lily, hoa nhài nhỏ của anh, em mau trở lại với anh đi, anh thật sự rất nhớ em."

Không chỉ có đương sự là Hứa Mạt sùng sốt, một bên dõi theo là Tổng Đình chỉ nghĩ chề cười Thẩm Thận, cũng từ màn hình di động ngẩng đầu lên, biểu tình giống như bị sét đánh không thể tin được.

Thanh âm Thẩm Thận không lớn không nhỏ, những người ở gần có thể nghe rõ ràng, lại tính đến trình độ truyền tai bát quái, không bao lâu nữa, phỏng chừng toàn bộ người trong tiệc tối hôm nay đều biết được.

Bát quái vĩnh viễn chẳng phân biệt giai cấp, loại tranh chấp tình cảm thực tế này, rõ ràng thực dễ hấp dẫn ánh mắt của người khác.

Hứa Mạt lại gọi Tổng Đình, nhưng mà bộ dáng Tổng Đình vẫn như cũ, vội vàng xua tay cự tuyệt.

Anh chán sống mới muốn đi đỡ Thẩm Thận. Nhưng mà rốt cuộc không thể thấy chết mà không cứu, Tổng Đình cũng khó khăn tới gần: "Vậy phải làm sao bây giờ a, Hứa Mạt em bình tĩnh một chút nghe anh nói, tuy rằng Thẩm Thận có chút càn rỡ, nhưng mà cũng là do nhớ em quá, bình thường em cùng cậu ta cũng thân mật, em xem....."

Anh cảm giác Thẩm Thận nếu tỉnh lại có thể đâm chết anh ngay. Hứa Mạt tùy ý để Thẩm Thận ôm mình, nhẹ nhàng thờ dài.

Thời điểm Lương Giang Hành vội vàng chạy tới, trong lòng liền nhảy dựng. Hai người đó thân mật ôm nhau khăng khít ở đằng kia.

Vừa rồi nghe được câu nói của nam nhân kia, Lương Giang Hành liền có phỏng đoán, chỉ là không nghĩ tới quan hệ của hai người sâu đậm đến vậy.

Nhưng mà chờ khi anh nhìn đến người con trai ngang ngược ở trong ngực Hứa Mạt cọ cọ, suy đoán trong lòng tức khắc được chứng thực, có lẽ đây là bạn trai cũ của Hứa Mạt.

Gần đây anh cũng vừa mới biết được, ban đầu Hứa Mạt có một người bạn trai. Bình thường cũng chưa từng thấy cô cùng nam sinh nào ở chung một chỗ, duy nhất chỉ có người đàn ông hôm nay là làm nhiều loạn suy nghĩ của cô..... Thậm chí hiện tại còn ôm chặt cô không buông.

Lương Giang Hành muốn tiến lên giúp cô thoát khỏi Thẩm Thận, lại bị Hứa Mạt ngăn lại: "Hôm nay cảm ơn anh học trưởng, tối đây xem như đã hoàn thành nhiệm vụ."

Lương Giang Hành sùng sốt, gật đầu đáp lại nói: "Ừ được, em lát nữa ở cùng anh ta sao?"

"Không, nhưng là bọn em chuẩn bị đi trước, em có chút chuyện muốn nói cùng anh ấy."

Hứa Mạt ôm lấy Thẩm Thận, nói với Lương Giang Hành: "Không cần lo lắng, đều là quen biết nhau."

Từ đầu Tổng Đình vẫn luôn ở một bên nhìn chăm chăm Lương Giang Hành, lần này nghe được hai người nói chuyện, thật ra không phải là một đôi tình lữ, còn có lời nói lại mang theo chút mất tự nhiên.

Bất quá, xác thực Hứa Mạt không giống người dễ dàng sa vào ôm ấp người khác. Nhưng..... Thoạt nhìn cũng không giống như nắm bắt được người khác.

Cô nương này mặt ngoài kiêu diễm mềm mại, trong nội tâm lại là một cô gái mạnh mẽ cố chấp.

"Anh đưa em về?" Lương Giang Hành sợ cô một người không có phương tiện trở về.

"Không cần, còn có trợ lý, học trưởng em đi trước." Hứa Mạt gật đầu chào Lương Giang Hành, sau đó nhờ Tổng Đình hỗ trợ, đem Thẩm Thận nâng ra ngoài.

Từ lúc Hứa Mạt lên xe, liền không nói qua một câu.

Tổng Đình kiểm chế không được, chủ động đánh vỡ trầm mặc: "Tiểu Mạt, tôi biết tôi nói ra chưa chắc cô tin, nhưng sau khi hai người chia tay Thẩm Thận trôi qua đoạn thời gian này cực kỳ không tốt."

Thật lâu sau, Hứa Mạt nhẹ nhàng mà "ừm" một tiếng.

Tổng Đình cười khê lên: "Tôi không phải khuyên cô, nhưng là trong lúc hai người qua lại sẽ có những mâu thuẫn, tính tình cậu ta cũng không quá tốt, tôi nhìn tới cũng chường mắt, thôi thì sau này thế nào thì tùy vào hai người vậy"

Đầu vai Hứa Mạt bị Thẩm Thận đang nửa tỉnh nửa say tựa vào, chỗ vai có một chút trọng lượng đè lên. Khuôn mặt an tĩnh khi ngủ của Thẩm Thận, so với bộ dáng ban ngày là hoàn toàn khác biệt.

Cuối cùng hai người hợp sức đem Thẩm Thận nằm an ổn ở trên giường.

Thời điểm vừa mới mở cửa Hứa Mạt có chút ngạc nhiên: Thẩm Thận không có đem vãn tay của cô xóa đi.

Trước khi đi Tổng Đình ngờ ý muốn đưa cô trở về, bị Hứa Mạt uyển chuyển từ chối.

"Anh đi về trước đi, đợi chút em sẽ tự về." Phòng cô thuê cũng gần nơi này, đường xá sáng sủa lại an ninh, nên không có cái gì để lo lắng.

Tổng Đình nghĩ nghĩ, rốt cuộc cũng theo ý cô.

Hứa Mạt đứng dậy đi vào phòng tắm, nhìn thấy chỉ còn một cái khăn thật nổi bật treo trên giá ở bồn rửa mặt, cũng không kinh ngạc lắm.

Cô nhẹ nhàng thấm khăn vào nước, dùng sức vắt khô, sau đó đi ra ngoài, nhẹ nhàng lau mặt cho Thẩm Thận.

Cuối cùng, cô xếp lại cái khăn rồi đặt ở trên trán của anh.

Cô ngồi ở mép giường, hai người cũng không thay lễ phục, anh lại ngồi ở đầu giường, cảnh tượng quen thuộc này cũng đã từng trải qua.

"Thẩm Thận, em biết anh không có ngủ, chúng ta vẫn là tỉnh táo mà nói chuyện đi."

Lần trước say như chết, anh đều có thể tỉnh nhanh như vậy, huống chi là lần này.

Nhưng mà tình huống như vậy, cô cũng nguyện ý theo anh.

Ngón tay Thẩm Thận khẽ nhúc nhích, Hứa Mạt không chú ý tới, chính mình nói tiếp: "Lần trước là do em đã quá qua loa, không có cùng anh nói rõ ràng, đây không phải là em nhất thời hờn dỗi, mà là trước đó em đã bắt đầu suy nghĩ như vậy."

"Kỳ thật em cùng anh nếu tiếp tục, anh sẽ phát hiện em có thật nhiều khuyết điểm, em cũng từng hy vọng xa vời, từng buông thả muốn lười biếng, nhưng cái gì cũng có giới hạn, sau đó thực sự... em cũng đã được hưởng qua, dựa dẫm vào anh."

"Tuy rằng em chưa nói với anh, thật sự trước kia em cũng có thích anh, nhưng hiện tại em không nghĩ vậy, bởi vì em quyết định dựa vào chính mình mà sống, không phải phụ thuộc vào anh nữa, chuyện gì cũng phải được anh đồng ý."

Thẩm Thận là người như vậy, cô vô pháp phân đối. Nhưng cũng là như thế, biến thành mâu thuẫn giữa hai người, kết quả xác thật không tốt lắm.

Ngày từ đầu, không nên như thế này. Rồi quan hệ sau đó, cũng quá khác thường.

Hứa Mạt nhớ tới lúc trước chuyện mà mình nghe được, cảm thấy muốn nói nhưng lại thôi, nhưng cô phải làm như vậy, bởi vì đây là hiện thực, cô tiếp tục nói: "Nếu hai chúng ta không có tương lai, liền ngừng ở đây đi, đối với anh và em đều tốt."

Hứa Mạt vừa muốn đứng dậy, đã bị một bàn tay gắt gao nắm lấy, bỗng chốc Thẩm Thận trợn mắt, không nhanh không chậm mà nói: "Nếu anh nói chúng ta nhất định có tương lai thì sao?"

Kỳ thật vừa rồi khi ở trên xe Thẩm Thận liền tỉnh lại, khi mới bắt đầu uống rượu ý đồ vốn dĩ là đi tìm cô, nhưng mà nghe được hương thơm thanh nhã ngọt ngào trên người cô, anh liền không thể không chế chính mình.

Nửa tỉnh nửa say kiên quyết ôm lấy cô, trong lòng mới an ổn chút. Chuyện sau đó anh mặc kệ, chỉ muốn làm theo cảm giác của mình.

Anh rốt cuộc rõ ràng, những ngày gần đây luôn rối rắm là vì cái gì, cùng ba năm trước giống nhau, anh muốn được ở cùng cô.

Hứa Mạt rút tay ra khỏi tay anh: "Tương lai như thế nào? Bị anh nuôi dưỡng ở bên ngoài sao?"

Thẩm Thận nghe xong lời này, hai mắt híp lại: "Em nghe ai nói?"

Hứa Mạt cười cười: "Nghe người khác nói qua thì không đáng nói, đáng sợ nhất chính là, bản thân em cũng cảm thấy như vậy."

Nụ cười này của cô nhìn thế nào lại chói mắt như thế, Thẩm Thận cười lại: "Anh chưa từng có ý nghĩ như vậy, hai chúng ta vẫn giống như trước đây không tốt sao?"

Anh chỉ có một người bạn gái là cô.

"Trở lại bên anh được không?"

Nói xong Thẩm Thận lại nghĩ muốn ôm cô, đôi tay Hứa Mạt chống lại tay hắn: "Anh xem, anh lại như vậy."

Cô không màng sắc mặt Thẩm Thận nháy mắt chìm xuống, tiếp tục nói: "Thẩm Thận, em cũng là con người, em cũng muốn yêu đương bình thường, em nhìn thấy người khác ở chung bọn họ không giống chúng ta như giữa chúng ta còn có hiệp ước....."

Hai từ "Hiệp ước" này đã đem quan hệ của hai người đóng đinh, tuy rằng chỉ là ước định bằng miệng, nhưng lại khiến người ta không thờ nổi.

Thẩm Thận im lặng thật lâu, tiếng nói rất thấp: "Vậy đem tất cả trước kia đều ném đi, bắt đầu lại một lần nữa."

Có lẽ anh chưa biểu đạt rõ, cũng có lẽ là do anh khiến người ta không đủ tin tưởng.

Hứa Mạt hít sâu một hơi: "Anh có thật là biết ý nghĩa của việc bắt đầu lại lần nữa là như thế nào không?"

Cô hiếm khi kiên cường nói tiếp: "Thôi dù sao bây giờ em cũng không muốn."

Theo lý thuyết, sau khi cô cùng Thẩm Thận ở bên nhau, trừ bỏ ký hợp đồng với công ty giải trí Nhất Ngàn, cũng không có nhận lấy tài nguyên khác. Nếu anh muốn hủy bỏ, như vậy cô cũng nguyên ý.

Nếu không phải do điều khoản hợp đồng ràng buộc, cô không thể tự mình hủy bỏ, gánh vác không nổi số tiền bồi thường hợp đồng, Hứa Mạt đã chấm dứt từ lâu rồi.

Cô thật vất vả mới hạ quyết tâm, không bao giờ muốn tiến vào vết xe đổ trước đây.

Thẩm Thận ngồi dậy, một tay chống ở phía sau: "Anh biết."

Hứa Mạt yên lặng nhìn anh: "Anh rõ ràng biết, nhưng anh không muốn."

Cô không hề im lặng, cũng không muốn lại tranh cãi: "Em đi trước....."

Nói xong, liền biến mất ở cửa phòng ngủ.

Thẩm Thận tháo xuống cái khăn trên trán, đặt ở trong lòng bàn tay nhìn, hình như suy tư cái gì đó.

Lúc trước anh muốn có được cô, nhưng khi đó anh sợ cô không đồng ý, mới đưa ra hiệp ước. Hai người thử yêu đương, ở bên nhau một năm sau, anh nhìn cô không phòng bị đối với anh luôn ý lại mới muốn cô.

"Cùng anh ở bên nhau, em trai em anh có thể được chữa bệnh."

"Vì cái gì?"

"Không có vì cái gì."

Khi đó anh không nói lên được vì cái gì, hiện tại lại có thể nói ra được.

Thẩm Thận xuống giường, không màng chóng mặt nhức đầu đi tới thư phòng, nơi đó có tủ sách ngay ngắn.

Mở ra ngăn kéo thứ nhất, nhìn đến bên trong là quà tặng một cặp thỏ con, anh lấy chìa khóa xe ra, cẩn thận gắn vào từng cái.

Cũng vì lần này cẩn thận nên anh nhìn ra được một vết cắt ở con thỏ chứa chữ "Thận".

Thử rút ra, bên trong thế nhưng có một tờ giấy nhỏ, là chữ viết của Hứa Mạt "Hy vọng anh thích, phù hợp anh một đời bình an."

Lòng Thẩm Thận dâng lên một cỗ ấm nóng, tiện đà lại bình ổn xuống.

Trong đầu anh bỗng lọc ra câu nói vừa rồi của Hứa Mạt: "Trước kia em cũng có chút thích anh."

Thích.

Chỉ là một chút sao?

Anh trời sinh tính tình ngông cuồng, lại đường hoàng lại bừa bãi.

Lúc này đây, anh muốn, chính là toàn bộ.

*****

Sáng sớm Thẩm Thận liền kêu Tần quân gia lại đây, dò hỏi những đồ vật lúc trước anh kêu ném bỏ đó yêu cầu sắm thêm bộ mới giống như đúc bộ cũ để thay thế.

Anh muốn khôi phục nơi này về nguyên dạng ban đầu.

Tần quân gia không hề kiêu ngạo không hề siểm nịnh, mặt không đổi sắc mà nói: "Thiếu gia yên tâm, đồ vật tôi cũng chưa ném đi, vẫn luôn giữ lại cho cậu.

Mặt Thẩm Thận nhất thời hơi tối lại: "....."

Thôi thì cũng may tất cả đều không có ném đi, thế nhưng phải lấy nguyên vẹn mà thả về chỗ cũ.

Thời điểm Chu tẩu sắp xếp dọn dẹp, tâm tình cũng không tồi, thậm chí còn nổi hứng ca hát vu vơ.

Thẩm Thận vui đầu vào gối, tìm kiếm cổ hương thơm hoa nhài quen thuộc, trong lòng cũng giống như Chu tẩu, không khỏi vui vẻ thoải mái lên.

Không chỉ là trong nhà, lúc này đây, ở phương diện công tác Thẩm Thận cũng điều chỉnh lại rất nhiều.

Thời điểm Tống Đình đi làm, chỉ kịp nhìn thoáng qua anh đang lười biếng chỉ huy nhân viên hỗ trợ sắp xếp dọn dẹp đồ vật trên bàn.

Thẩm Thận xem lại video, rốt cục Tống Đình có chút chột dạ, ánh mắt trốn tránh: "Sao..... Làm sao vậy, cậu thật sự muốn đổi công tác cho tôi?"

Thẩm Thận gõ gõ cằm: "Nơi này giao cho Trần Thanh Huy, cậu đi cùng tôi?"

"Đi? Đi chỗ nào? Chuyện bé xé ra to....."

Thiếu chút nữa Tống Đình liền muốn chống cự cũng không được, thời điểm thẳng thắn đầu hàng, anh nghe thấy thanh âm của Thẩm Thận đột nhiên vang lên: "Cậu cùng tôi đi đến công ty giải trí Nhất Ngân."

Trên mặt Thẩm Thận cười nhẹ, khoe miệng hơi câu lên.

"Cậu nghĩ gì mà đòi trở về đó? Trước kia nơi đó cậu không phải vẫn không muốn trở về sao?" Tống Đình khó hiểu hỏi lại

Lúc trước Tống Đình cũng hiểu biết một chút, bởi vì quan hệ với cha của Thẩm Thận, Thẩm Thận vẫn luôn không muốn liên quan tới, mà chính mình chạy ra đi gây dựng sự nghiệp.

Thẩm Thận nghe đến đây, ánh mắt nghiền ngẫm: "Là vì bản thân tôi."

"Ý của cậu là muốn thế nào?" Tống Đình đẩy đẩy mắt kính trên mũi, nhìn về phía Thẩm Thận, anh biết Thẩm Thận cũng không làm chuyện vô ích.

Hai tay Thẩm Thận choàng qua, dựa nghiêng ở bàn làm việc, ngón tay nhẹ nhàng gõ gõ mặt bàn, phát ra tiếng vang thanh thúy: "Có thể là cái gì chứ, ý ở..... Đem người phụ nữ của tôi trở lại bên cạnh tôi a."

Tống Đình: "..... Tôi như thế nào cảm giác được cả người cậu như đang nở hoa khắp nơi?"

*****

Cho nhà Đồng xin một vài lời bình luận về Thẩm ca - Mạt tỷ nào các nàng. ^^

Bạn đang đọc truyện *Có Gái Hoa Nhài Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Thẩm lão gia từ nghe nói cháu trai sẽ về quản lý công ty, cũng cao hứng tới hồng rồi, ông cảm thấy rốt cuộc Thẩm Thận đã có thể khai sáng, trở về mở rộng đế quốc giải trí Nhất Ngân do gia tộc sáng lập.

Mã ba của Thẩm Thận, Thẩm Thanh Thiệu không có chỉ định cho anh bất cứ chức vị gì, trực tiếp đem công tác của chính mình đẩy cho anh luôn, hoàn toàn lui về phía sau, trực tiếp chạy tới Thụy Sĩ. Đó là nơi mẹ của Thẩm Thận đang định cư.

Nhiều năm giữ lấy quyền cao chức trọng như vậy, Thẩm Thanh Thiệu không một lời luyến tiếc liền từ bỏ.

Tin tức Thẩm Thận trở về quản lý công ty giải trí Nhất Ngàn lan truyền nhanh chóng, tất cả nghệ sĩ trong công ty đều vô cùng tò mò về người con thứ hai của Thẩm Tổng.

Kỳ thật là một người đẹp trai lại lắm tiền, nị lực của Thẩm Thận không thua gì ba anh, nhưng kể từ sự kiện năm đó về sau, không có người nào dám lại gần Thẩm Thanh Thiệu dù chỉ một chút, bao nhiêu tâm tư đều đẹp qua một bên.

Rốt cuộc scandal năm đó ở Nhất Ngàn làm Thẩm Thanh Thiệu giận tím mặt, trực tiếp nghiêm trị rất nhiều người, những người có liên quan đến, hết thảy đều bị đuổi.

Mã hiện giờ, mọi người đều không đoán ra được tính tình của Thẩm Thận, rất nhiều người cũng ngo ngoe rục rịch tâm tư.

Thẩm Thận trở về hết sức chú ý tới điểm này, anh trời sinh chán ghét nhất là nữ nhân tiếp cận mình, anh đã chuẩn bị thật kỹ để đối phó phương diện này.

Sự kiện năm đó, Thẩm Thận chỉ biết một ít, nhưng là việc này ảnh hưởng đến mẹ mình, anh canh cánh ở trong lòng một thời gian dài, chính vì lí do đó, ngày đầu tiên anh đến, liền phân phó xuống dưới, bắt luận nghệ sĩ nào nếu chưa được cho phép, không được tự tiện đi tìm anh.

Có bất luận vấn đề gì, có thể liên hệ người đại diện, người đại diện báo lại cùng trợ lý, trợ lý sẽ trình bày cùng anh, sau đó anh sẽ quyết định để trợ lý thay mặc giải quyết.

Thông báo này vừa đưa ra, mọi người cũng đều hiểu rõ ý tứ của Thẩm tổng, nếu không có việc gì thì đừng kiếm chuyện tới tìm anh.

Ngày đầu tiên nhận chức, anh trực tiếp gửi tin tức này đến nghệ sĩ xem như ra mắt mọi người.

Trong văn phòng lớn như vậy, khí áp có chút thấp.

Mọi người hai mắt nhìn nhau, chỉ cảm thấy Thẩm tổng mới nhậm chức cũng không vì trẻ tuổi mà không đủ tự tin, ngược lại, khí thế của anh cường đại vô cùng, mang theo một chút cường bách.

Mắt đào hoa mang ý cười, nhưng lại chưa cho ai vào đáy mắt.

Anh lười nhác ngồi ở vị trí chủ tọa, không hứng thú mà nghe trình bày về hồ sơ thông tin nghệ sĩ.

Bên trong phòng họp an tĩnh đến quỷ dị, một đám quản lý cấp cao tập trung nín thở chờ đợi Thẩm Thận kết thúc, trong không khí này chỉ có tiếng động trang giấy bị lật ra.

Thẩm Thận nhìn đến chỗ này thật nhàm chán, nhướng mày, Tổng Đình đứng bên cạnh anh lập tức ngẫm hiểu, đem một chồng hồ sơ này chuyển qua bên cạnh, đưa tới một chồng mới.

Qua một lúc lâu sau, bỗng chốc làm như Thẩm Thận phát hiện ra cái gì, dùng đầu ngón tay lấy ra một tập hồ sơ.

Lúc này anh nhìn tỉ mỉ hồi lâu, cười khẽ lên: “Người này tên Hứa Mạt, tôi thực xem trọng cô ấy, hội nghị kết thúc về sau cho cô ấy một tổ chuyên nghiệp hỗ trợ, nếu đã được gọi là mối tình đầu quốc dân như vậy thì hoạt động càng phải xem trọng hình tượng, ở trên mạng tôi không hy vọng nhìn đến cô ấy có bất luận scandal gì với diễn viên nam.”

Kế tiếp Thẩm Thận lại vô cùng công bằng mà chọn ra một nam nghệ sĩ mà đánh giá, đãi ngộ lại kém xa.

Tổng Đình ở bên cạnh gương mặt nhìn, đãi ngộ khác biệt như vậy không sợ khiến cho người người phẫn nộ sao!

Kế tiếp giám đốc từ các bộ phận, đơn giản trình bày một chút tình hình chung, Thẩm Thận gật gù đầu, tính toán kết thúc cuộc hội nghị.

“Chúng ta không chỉ muốn ở trong ngành này duy trì vị trí đứng đầu, mà càng muốn chú ý đến trình độ chuyên nghiệp, cuối cùng điểm mấu chốt, chỉ có một từ, đó chính là ích lợi. Năm nay, tôi sẽ nghiệm thu thành quả, nghệ sĩ kiếm tiền ít nhất, trực tiếp hủy bỏ hợp đồng trước kỳ hạn, công ty không đường phế nhân.”

Thẩm Thận không chút để ý, tựa hồ là chỉ đang nói một chuyện bình thường: “Nếu để tôi phát hiện, có ai dùng quy tắc ngầm, không nghe theo quy định của công ty, trực tiếp đóng băng cả đời.”

Thẩm Thận xoay bút: “Được rồi, hội nghị hôm nay liền đến đây thôi.”

Tức khắc một đám người nhẹ nhàng thờ ra, vị Thẩm tổng trẻ tuổi này khí thế bức người, khiến người khác đoán không ra được nội tâm anh thật sự đang nghĩ gì.

Diện mạo Thẩm Thận giống ba mình, nhưng mà cách làm việc lại một trời một vực. Cùng so sánh với Thẩm Thanh Thiệu, anh thoát nhìn tùy ý, định ra quy củ thật cứng nhắc, nhưng sẽ làm thật khác khe.

Trở lại văn phòng, đáy lòng Tổng Đình đầy căm phẫn: “Vừa rồi cậu có chút hơi quá rồi đó, người không biết còn hiểu lầm cậu cùng Tiểu Mạt có quan hệ gì đó.”

Ánh mắt Thẩm Thận lạnh như băng mà phóng tới, liếc Tổng Đình một cái, tiện đà nhàn nhạt nói: “Không phải còn chọn ra một vị nam nghệ sĩ sao.”

Tổng Đình khịt mũi coi thường: “Cậu thôi đi, cây to đón gió, cậu đây là gây thù chuốc oán thì có! Theo đuổi bạn gái cái gì a, cậu giống như là đi hứng gió Tây Bắc thôi!”

Thẩm Thận cười nguy hiểm: “Hình như mỗi lần tôi nói đối trợ lý là cậu nghĩ tôi nói giỡn hay sao nhỉ, nếu không hôm nào tôi hẹn Tổng lão gia ăn bữa cơm, cậu nói thử xem?”

Tổng Đình nhỏ giọng lẩm bẩm, “Cậu như vậy, khó trách Tiểu Mạt không cần cậu, cậu uy hiếp người khác như vậy, không sợ bị nghiệp quật sao.”

Thẩm Thận ngả người ra ghế dựa, xoay một vòng rồi dừng lại, một tay chống cằm, cười đến yêu nghiệt: “Cho nên tôi đến nơi này không phải là để chống lưng cho cô ấy sao.”

Tổng Đình nói không thành lời: “Cậu thật là... tôi cạn lời với cậu”

*****

Gần đây Hứa Mạt thường xuyên đi đến Nhất Ngàn, trong công ty trừ bỏ những thần tượng muốn phát triển ca hát nhảy múa cùng huấn luyện viên chuyên nghiệp đào tạo bên ngoài, diễn viên cũng có, đa phần là một ít chưa ra mắt hoặc là đã ra mắt nhưng vẫn yêu cầu cần được huấn luyện.

Cô đã chính thức ra mắt công chúng, công ty trước mắt lấy tới vài kịch bản để cô đóng vai nữ chính trẻ tuổi, tranh thủ lấy hào cảm nâng lên tên tuổi. Kịch bản loại này hoặc là tình yêu sâu đậm hoặc tình yêu nhẹ nhàng, so sánh với những bộ chính kịch, kỹ thuật diễn yêu cầu không có quá cao.

Cũng may hiện tại cô tiến bộ rất nhanh, Hứa Mạt nghĩ là có thể năm năm sau sẽ đạt được thành công. Bởi vì sự nghiệp biểu diễn cả đời, cô không nghĩ vì cái lợi trước mắt mà chỉ muốn tất cả cứ theo tuần tự tiến lên, rồi từ từ sẽ lấy được kết quả như mong muốn thôi.

Xong khóa huấn luyện, mọi người đều ở quầy trà nước nói chuyện phiếm, trong đó không thiếu những nữ diễn viên nổi tiếng.

“Các cô có nghe đồn rằng Thẩm tổng mới tới công ty chúng ta không?”

“Mấy ngày hôm trước tôi thấy thấy anh ta lái một chiếc xe hơi đến công ty, chiếc xe kia nhìn một cái liền biết là siêu xe, chỉ là nhìn thoáng qua nửa sườn mặt tôi đã đập liên hồi!”

“Thôi đi, chẳng lẽ cô không được thông báo thế nào sao, không cho phép chúng ta lên tầng cao nhất, thiết diện vô tư, không phận sự miễn vào.”

“Xác thật là đẹp trai, người lại có tiền, nghe nói còn không có bạn gái, nếu là anh ấy muốn coi trọng ai trong chúng ta, tôi nhất định dơ hai tay tự tiến cử!”

“Đóng phim cho tốt đi, định mơ tưởng làm cô bé lẹ lẹ vào hào môn sao, vẫn là chính mình tự kiếm tiền.”

“Cũng không nhất định là như vậy, nơi này bạch phú mỹ cũng không ít? Chỉ là chơi đùa kiếm một chút gì đó, có gì mà phải nghiêm trọng như vậy.”

Vốn dĩ mồm năm miệng mười đang thảo luận về Thẩm tổng, có người lại bàn luận việc kiếm tiền, nhất thời không ít người dời chú ý đi đề tài khác.

“Thật là, lần trước tôi quay xong một cái quảng cáo, đã lâu đoàn phim cũng chưa trả lương.”

“Ha ha ha lần trước tôi thành công cùng một lão già đùa giỡn.”

Hứa Mạt lẳng lặng đứng đó, bình tĩnh mà rót nước, lại ngồi vào một bên đưa cái miệng nhỏ ra thổi hơi nóng.

Tĩnh tĩnh cô mềm mại, lại không tranh không đoạt, người khác không chủ động, cô cũng liền không chủ động nói chuyện.

Nhưng không phải cô không biết nói chuyện, chỉ là cô đã có thói quen như thế.

Thời điểm mọi người thảo luận sôi nổi, cô vẫn vậy chỉ ngồi ở bên cạnh lẳng lặng mà nghe.

Nghe được mọi người bát quái, cô mới biết được, thì Thẩm Thận đã trở về Nhất Ngàn. Trong lòng dâng lên cảm xúc không rõ, nhưng chỉ là nhàn nhạt lướt qua giây lát.

Hiện giờ, điều quan trọng chính là cô không muốn ở công ty đụng mặt anh. Nhưng mà trên đời này, việc ta không muốn, ta càng sợ hãi thì nó càng mau tới.

Đến buổi chiều, huấn luyện viên thông báo rất có khả năng Thẩm tổng sẽ xuống thị sát, bảo mọi người chú ý một chút, nửa điểm lười biếng cũng không được thể hiện ra bên ngoài.

Thừa dịp chương trình học kết thúc, Hứa Mạt không nghĩ tiếp tục ở trong phòng luyện tập, dứt khoát đi ra, đi dạo trên hành lang.

Qua xong một mùa xuân nữa, là Hứa Trầm lại phải thi đại học, theo thường lệ cô muốn dò hỏi tình hình gần đây của em trai.

Cô cúi đầu, nhíu mi xem đi động, tùy ý mà nhìn lên, liền nhìn thấy chỗ cuối hành lang, bỗng chốc xuất hiện một thân ảnh đạo mạo cao dài, phía sau còn có một người, chính là không nhanh không chậm đi tới bên này.

Người nọ trông bộ dạng lười biếng đến cực điểm, đôi tay cắm ở túi, mặt mày hơi hơi nhăn, theo bản năng Hứa Mạt muốn chạy trốn, cô không chút suy nghĩ, bay nhanh lách người đi vào lối cầu thang bộ gần đó, thuận tay đóng cửa lại. Nơi này chắc là an toàn, chỉ mong anh đi thật nhanh qua luôn.

Hứa Mạt dựa lưng ở trên tường, nhẹ giọng thở hắt hắt, đột nhiên cảm thấy thời vận của mình thật không tốt, chưa xét nhìn lại bản thân mang theo chút chật vật.

Nhưng mà hiện tại trong đầu thoáng qua, đều là bộ dáng vừa rồi của Thẩm Thận. Anh cư nhiên mặc chiếc áo lông màu xanh biếc mà bà cô đã làm cho, thân cao chân dài của anh, dáng người mảnh khảnh, màu da trắng bạch mặc vào nhìn đẹp trai hơn vài phần.

Hứa Mạt âm thầm cắn môi, lúc trước như thế nào mình lại tặng cho anh ấy cái áo này. Đợi trong chốc lát, trong lòng âm thầm tính toán Thẩm Thận hẳn là đi rồi. Cô mới chuẩn bị vận nắm tay cửa hé đầu ra nhìn xung quanh.

Nhưng mà không đợi cô phản ứng trước, cái nắm tay cửa tự chuyển động, sau đó cửa nhẹ nhàng bị đẩy ra, khoe miệng Thẩm Thận cong lên, nghiêng người trực tiếp đi vào.

Hứa Mạt ra vẻ trấn định, muốn vòng qua anh đi ra ngoài, lại bị bả vai to lớn của Thẩm Thận ngăn lại.

Anh từng bước tới gần, Hứa Mạt hầu như bị anh vây quanh ở trong một góc chật chội. Một tay Thẩm Thận chống lên tường, tay còn lại thì cầm ở túi quần, cúi người thấp xuống, tầm mắt song song cùng Hứa Mạt.

“Nhìn thấy anh tại sao không để ý anh?” Thẩm Thận cười khê: “Hôm nay tiểu học viên cũng nỗ lực như vậy sao?”

Hứa Mạt đã làm một phen đấu tranh tư tưởng, cô giương mắt, cùng anh bốn mắt nhìn nhau, lúc tầm mắt giao nhau, cô vẫn bình tĩnh mà nói: “Chào Thẩm tổng, buổi chiều tốt lành, mời ngài tránh ra một chút, tôi phải về huấn luyện.”

Thẩm Thận nhướng mày: “Được a, anh đây liền tránh ra.”

Nói xong, cái tay kia đang cầm ở túi quần của hắn tiện đà lấy ra, hai tay đều đưa qua đỉnh đầu, ngẩng khi có chút vô tội: “Đi thôi.”

Có thể nói Hứa Mạt hoàn toàn được giải phóng, lập tức chui ra ngoài nhanh như chớp.

Cô vừa mới bước ra cửa, liền đảo mắt nhìn xung quanh vừa vận nhìn đến Tống Đình, đối phương nhìn thấy cô chạy ra, tò mò rất kinh ngạc nghĩ thời gian như thế nào nhanh như vậy, nhiệt tình mà thốt lên: “Đã lâu không gặp a Tiểu Mạt.”

Hứa Mạt cũng không biết chính mình tức giận cái gì, chạy tới phía trước thuận thế dẫm lên một chân của Tống Đình, Tống Đình tuy rằng không đau, nhưng vẫn là cảm giác bị muối dính

đóng lên chân, tề một tiếng.

Tổng Đình: “.....”

Người thiện bị người khinh a!

Tổng Đình bị phản liên nhìn vào trong chỗ lối thang bộ không biết Thẩm Thận nghĩ cái gì, cười đến vẻ mặt nhộn nhạo.

“Hai người thật đúng là một đôi!” Tổng Đình tức giận bất bình.

“Chúng tôi vốn dĩ chính là một đôi!” Thẩm Thận đi ra ngoài, ngữ khí mang theo điểm sung sướng: “Đi, trở lại văn phòng.”

Anh nhớ tới hương vị vừa nẩy trên người cô, ngọt thanh lại mê người, cặp mắt kia cùng anh đối diện ướt át lại vô tội, làm anh có vài tia cảm giác tê dại.

Tổng Đình mắt choáng váng: “Không phải nói muốn thị sát huấn luyện nghệ sĩ sao?”

Nhưng mà Thẩm Thận không có trả lời Tổng Đình nói: “Xem ra cái áo lông này không tồi.”

“Cái gì áo lông?”

Thẩm Thận lo chính mình nói: “Tiểu Mạt vừa mới nẩy dùng cả hai mắt nhìn tôi rất lâu vì cái áo này đấy.”

Tổng Đình: “.....”

*****

Tác giả có lời muốn nói:

Thẩm Thận: Hôm nay ngửi ngửi mùi hương, ngày mai sờ sờ tay nhỏ, sau đó hôn hôn miệng nhỏ!

Tiểu Mạt: Tương bờ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Hoa Nhài Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Không biết có phải Hứa Mạt gặp ảo giác hay không, gần đây cô luôn ngẫu nhiên đụng phải mặt Thẩm Thận ở đâu đó nơi công cộng trong công ty.

Mặc dù hiện tại cô vẫn là sinh viên, nhưng là trường học đối với năm học sắp tốt nghiệp tương đối khoan dung cho họ. Hứa Mạt đều tận lực chọn thời gian rảnh rỗi để tới công ty.

Kỳ thật có tới công ty tần suất cũng không tính là nhiều, nhưng mỗi lần đều có thể chó ngáp phải ruồi mà gặp gỡ anh.

Nhất Ngần có nhà ăn cho nhân viên, chỉ cần đi vào công ty làm nghệ sĩ, hoặc là nhân viên công tác, đều có thể vào nhà ăn bằng hệ thống phân biệt khuôn mặt.

Nhà ăn to như vậy, trang hoàng xa hoa, cũng có nhiều món để lựa chọn.

Ở chỗ này, người tương đối nhiều, có thể tự chọn rau dưa phối hợp salad, khỏe mạnh không dễ lên cân.

Thế chất Hứa Mạt không phải dễ béo, nhưng bình thường cũng có ý thức mà khống chế sức ăn, như vậy sẽ càng thêm đẹp.

Nhân viên ăn cơm không cần tiền, mỗi buổi sáng khi huấn luyện xong, cô liền cùng các thực tập sinh khác đến nơi đây ăn.

Mà gần đây, giữa trưa nghệ sĩ tới nơi này rất nhiều. Bởi vì, Thẩm Thận ngẫu nhiên sẽ đến nơi này ăn, tuy rằng không cùng bàn, nhưng cũng đủ khiến cho mọi người chú ý.

Trước kia lúc Thẩm Thận cùng cô ở bên nhau, rất hay bắt bẻ, mười phần là tính tình thiếu gia. Loại nhà ăn này mà anh ngồi ăn dù chỉ một miếng cũng là không có khả năng, bây giờ anh lại liên tiếp xuất hiện, Hứa Mạt muốn không thêm đề ý cũng không được.

Hứa Mạt có thể cảm giác được thái độ của Thẩm Thận có chuyển biến, nhưng gần ba năm qua ở chung, cô am hiểu sâu sắc từ trong xương cốt Thẩm Thận luôn là người làm theo ý mình, cho nên hiện tại cô là tránh được thì nên tránh.

May mắn nhà ăn người nhiều cũng ồn ào, bình thường cô ngồi trong một góc, giải quyết xong liền đi, đến cái ánh mắt chạm nhau giữa hai người cũng không có.

Tổng Đình ngồi ở đối diện Thẩm Thận, gia hỏa này trước đây ăn trưa đều do Tần quán gia đưa cơm tới, hôm nay Thẩm Thận có lẽ là tò mò, kêu Tổng Đình hỗ trợ lấy cho anh một phần ăn thử, nhưng mà động một ngụm liền đặt ở một bên, rốt cuộc không nhúc nhích.

“Làm gì không ăn?” Tổng Đình cảm thấy hương vị của giò heo rất ngon, một ngụm tiếp một ngụm không buông đũa.

Thẩm Thận không có gì ăn, một tay chơi di động: “Nhà ăn không thể nâng cấp sao?”

Tổng Đình trừng anh một cái: “Chỉ cần cậu muốn, Michelin* 3 sao vàng danh giá đều có thể thu lại đây.”

(*) Michelin là danh hiệu danh giá mà bất cứ người nào làm bếp cũng muốn đạt được. 3 sao là mức độ cao nhất.

Thẩm Thận như suy tư gì, một lát sau chậm rì rì mà nói: “Cô ấy mỗi ngày đều ăn cái này sao?”

“Ý gì đây, lại nói ăn cái này thì làm sao, tôi đường đường một người phong độ nhẹ nhàng, anh tuần tiêu sái cậu ẩm nhà giàu mà còn nuốt trôi, cậu như thế nào lại ăn không vô, dạ dày cậu cũng tự phụ gớm, làm như bằng vàng vậy.” Căn đây oán khí trong người Tổng Đình tích tụ cứ thế mà bộc phát.

Hiện tại Thẩm Thận mỗi ngày cũng không càng quấy tùy tiện, đi đưa xe đánh bài đều bị anh ném ra sau đầu, mỗi ngày không phải rồi rãnh đi thị sát thực tập sinh thì chính là động kinh một hai phải tới nhà ăn mà ăn cơm.

Nhưng mà không hề có bất luận tiến triển gì, Hứa Mạt trốn anh, hai người căn bản không có cơ hội gặp mặt.

“Không ăn được thì đừng xuống, không theo đuổi đem tiểu Mạt trở về mà còn phiền toái trên chộc không ít cô nương khác.” Tổng Đình đã cảm nhận được bốn phương tám hướng phóng ánh mắt tới phía này, không ít nghệ sĩ đều có tình ngồi ở chung quanh hai người, lấy việc tình cờ gặp mặt để làm thân.

“Tương lai còn dài.” Thẩm Thận ánh mắt sáng quắc, hướng vào một góc nào đó mà nhìn.

So sánh với lần trước, hiện tại mỗi ngày anh đều có thể nhìn thấy cô, trong lòng liền sung sướng không ít.

Còn may là cô còn ở Nhất Ngàn, hai người còn có cơ hội gặp mặt.

“Bất quá cậu nói như vậy cũng có một chút nhắc nhở tôi, mùi nước hoa ở đây quá nồng, về sau tôi không tới nữa.” Xem xét xung quanh một chút Thẩm Thận có chút không vui.

Anh chỉ hy vọng có không gian riêng của hai người mà thôi, không thích có người khác ở đây.

“Nga.” Tổng Đình hữu khí vô lực mà lên tiếng: “Tự nhiên có chút nhớ Trần Thanh Huy, hiện tại tôi mệt chết mệt sống mà, vì cậu làm trâu làm ngựa, còn phải bồi cậu theo đuổi con gái người ta.”

Thẩm Thận ghét bỏ mà liếc liếc mắt một cái nhìn cái miệng ăn đến bóng nhẫy của Tổng Đình, nhẹ thở một tiếng.

Nhìn Hứa Mạt đi ra nhà ăn, Thẩm Thận cũng đi theo đứng dậy: “Tôi mấy ngày hôm trước liền tính toán đem cậu ta triệu hồi tới, ngày mai hai người có thể chạm mặt.”

Thẩm Thanh Thiệu lưu lại vị trợ lý kia, phong cách hành sự cũng tương đối quy củ hà khắc, Thẩm Thận chuẩn bị đem người đó sang bộ phận khác.

Tổng Đình tuy rằng nói nhiều chộc người bức bối, nhưng rốt cuộc hai người bọn họ là cùng xuất thân từ một ngành nghề, năng lực cũng thuộc thượng thừa, chính là không có việc gì hay đi nói chêm chọc cười nhạo người khác, Thẩm Thận ngày thường mở một con mắt nhắm một con mắt, chỉ cần thời điểm mấu chốt biết đường rẽ, thì cũng mặc cho cậu ta đi. Nói đến việc phối hợp ăn ý nhất vẫn là Trần Thanh Huy.

Hứa Mạt ấn thang máy, chuẩn bị đi xuống phòng luyện tập.

Trong lòng lại là tính toán đến khối tài sản mới có của mình, tính ra cũng còn lại không ít, bình thường trừ bỏ hằng ngày chi tiêu cùng gửi phí sinh hoạt cho nhà, thì cách mục tiêu mua phòng ở càng gần một bước.

Nghĩ như vậy, trong lòng vui vẻ, ngày trước cũng từng chịu khổ rất nhiều, nhưng rốt cục là chờ đến mây tan thấy trăng sáng, ngênh đón ánh rạng đông.

Thang máy “Tích” một tiếng, bên trong hiếm thấy không có người, cô bước vào, ấn nút đóng cửa, cửa thang máy chậm rãi khép lại. Trong nháy mắt, ngoài cửa hẳn là có người, lại ấn mở ra, thang máy tiện đà thông thả mở ra.

Thẩm Thận không coi ai ra gì mà đi vào, Tổng Đình đi theo phía sau.

Nhất thời không nói chuyện, Thẩm Thận không cùng cô chào hỏi, Hứa Mạt cũng liền làm bộ không thấy, thân thể không tự chủ được mà hướng bên cạnh dịch ra, không muốn cùng anh dựa thân cận quá.

Thẩm Thận cau mày nhìn Tổng Đình, ý tứ là như thế nào mà cậu ta cũng theo vào, Tổng Đình ngẫm hiểu, cũng là phục anh, lập tức lui ra ngoài: “Tôi quên đồ ở nhà ăn rồi, giờ phải đi tìm xem, đợi chút tôi lên sau nhé, hai người đi lên trước đi.”

Kỹ thuật diễn không hề đáng tin, ngữ khí mang theo tính qua loa có lệ.

Hứa Mạt: “.....”

Cửa thang máy lại khép lại, sống lưng Hứa Mạt thẳng tắp, chỉ là gương mặt nhìn chăm chăm bảng báo số tầng thang máy đang lên thay đổi theo từng tầng một.

Vốn dĩ Thẩm Thận có thang máy chuyên dụng riêng, một lần đi thẳng tới tầng cao nhất, nhưng mà hôm nay thật vất vả bắt lấy cơ hội, anh đương nhiên là không buông tha.

Thang máy chỉ có hai người, bên trong gương ảnh trong suốt sáng bóng phản chiếu thân ảnh hai người.

Thẩm Thận khoanh tay, tùy ý mà đứng. Hôm nay anh chỉ mặc một cái áo khoác đen, so sánh với Hứa Mạt, bên trong mặt kiện nhưng hoàng lông dê, bên ngoài còn khoác cái áo khoác kẻ ô vuông.

Anh vẫn là trước sau như một mà mặc ít như vậy, giống như trước nay đều sẽ không biết lạnh là gì.

Có lẽ là tầm mắt nóng rực của anh đánh giá cô quá lâu, Hứa Mạt duy trì bộ dạng thờ ơ: “Thẩm tổng,..... Xin ngài tự trọng.”

Thẩm Thận cười rộ lên: “Rốt cuộc cũng chịu nói chuyện với anh rồi à.”

Anh dứt khoát xoay người lại: “Giữa trưa ăn no không?”

Thẩm Thận chuyển đề tài quá thực rất nhanh, Hứa Mạt nghe vậy ngẩn người.

Sau một lúc lâu, cô dần dần gạt gạt đầu. Thẩm Thận cũng không giận, thanh âm thấp thấp, liền như vậy trực tiếp mà nhìn cô: “Khi nào em mới thêm We Chat anh trở lại?”

Thẩm nhị thiếu kiêu ngạo ương ngạnh, cùng người trước kia ghen tuông hiện tại khác xa, lúc này ruột gan anh còn cao, ở sâu trong nội tâm có thanh âm kêu gào.

Anh cũng chưa nói cho ai nghe, chỉ kêu Trần Thanh Huy tới, kỳ thật muốn cậu ta có thể giúp anh nhìn vòng bạn bè của Hứa Mạt.

Hứa Mạt trầm mặc hồi lâu, vừa lúc lúc này thang máy tới phòng luyện tập mở ra, cô nhấc chân đi ra ngoài.

Tầng lầu bên ngoài hành lang có rất nhiều người trong công ty, Thẩm Thận không muốn đuổi theo, nhìn chăm chăm bóng dáng cô, cho đến cửa thang máy chậm rãi khép lại.

Buổi trưa ngày kế tiếp, Hứa Mạt đều thành thành thật thật mà ở trong phòng luyện tập, chỗ nào cũng không đi. Trừ bỏ không muốn nhìn thấy Thẩm Thận ở ngoài, còn có một nguyên nhân, hai tháng sau, cô sắp bắt đầu quay chụp rất nhiều phim, tranh thủ thời gian, bắt luận là một chút đều phải luyện tập thật nghiêm túc.

Buổi tối lúc cô từ công ty đi ra ngoài, bên ngoài còn có chút lạnh lẽo, trong không khí mang theo chút ẩm ướt, thở nhẹ một hơi về sau, cô ngoài ý muốn gặp được một người quen thuộc.

Tần quân gia chính là tới nơi này chờ cô, lúc nhìn thấy cô ông bước lên: “Hứa tiểu thư.”

Hứa Mạt có điểm thẹn thùng: “Chào Tần quân gia.”

“Đây là thiếu gia sợ cô ăn không ngon, cố ý giao phó tôi, cô cầm đi.” Tần quân gia nói, đưa qua một cái hộp đồ ăn màu đen.

Hứa Mạt có điểm khó xử: “Tần quân gia..... Ông cũng biết con hiện tại cùng Thẩm Thận đã chia tay, còn lấy đồ của anh ấy, không được tốt đâu.”

Tần quân gia khuôn mặt ôn hòa, kiên nhẫn mà nói: “Không phải đồ gì quý giá, Chu tẩu buổi chiều cố ý làm cho tiểu thư đó.”

Lão nhân gia vẫn luôn giờ ra, gió nhẹ thổi qua, mang theo điểm hui quạnh, Hứa Mạt bỗng dưng nhớ tới bà mình, mềm lòng: “Lần này con nhận lấy, về sau vẫn là thôi đi, cảm ơn Tần quân gia.”

Tần quân gia gật gù đầu, nhìn theo cô đi xa, mới thu hồi ánh mắt.

Hứa Mạt mở ra cái hộp đồ ăn. Chu tẩu làm món ăn cô thích nhất, bánh trôi viên nhỏ, hộp đồ ăn có chức năng giữ nóng rất tốt, hương vị ấm áp xông vào mũi, còn có chút mùi rượu gạo ngọt thanh.

Phía dưới một tầng còn lại tràn ra một cổ hương vị không giống dành cho người bình thường, Hứa Mạt nhú nhú mày, nhất thời trong lòng nổi lên một loại dự cảm không nói nên lời. Cô nhẹ nhàng nâng lên, bên trong là được thiện rất quen thuộc với cô, dùng các loại được điều trị mà nấu thành cháo.

Lúc Tống Đình trở lại tầng cao nhất, Thẩm Thận không giống bình thường đi tới đi lui mà là dựa nghiêng trên một bên trên xô pha, không biết suy nghĩ cái gì.

“Làm sao vậy, lại bị xem là biến thái à?”

Thẩm Thận lạnh lùng mà liếc mắt nhìn Tống Đình: “Nói ai biến thái đấy?”

Tống Đình ném cho anh một phần tư liệu: “Chưa thấy qua heo chạy, nhưng thịt heo thì đã ăn qua, như vậy không phải là biện pháp, cậu thấy như vậy là thích thú, nhưng tôi thấy thật chẳng ra làm sao, trước kia cậu theo đuổi con gái đều như vậy sao?”

Này cũng quá mẹ nó khủng bố.

Thẩm Thận cầm chìa khóa xe trên bàn, thương thức con thô trang sức, không ngừng kháy: “Chưa theo đuổi qua ai bao giờ.”

Thật ra đây là lời nói thật, trước khi anh gặp được Hứa Mạt cũng chưa bao giờ qua lại với ai.

Khi gặp được Hứa Mạt anh dùng hợp đồng để ràng buộc cô lại, cũng chưa từng dùng qua các loại tình tiết theo đuổi con gái.

Tống Đình là đồng môn, chỉ biết hỏi đại học Thẩm Thận không nói qua chuyện yêu đương, nhưng là trong lòng cho rằng Thẩm Thận không phải như vậy, chắc từ trước cũng đã trải qua vài mối tình rồi, Tống Đình tự thân chính là một ví dụ như vậy.

Cái này, Tống Đình hoàn toàn kinh ngạc: “Wow..... Không thể tưởng tượng được a.”

Bất quá nghĩ lại rất hợp lý. Cũng khó trách Thẩm Thận.

Tống Đình chỉ vào tư liệu: “Đây là kế hoạch xuất đạo quý một năm sau của nghệ sĩ mới Nhất Ngân cậu nhìn thử xem”

Thẩm Thận không có hứng thú: “Để một bên đi, về sau cậu làm kế hoạch tổng quát, hoạt động an bài ổn thỏa, cho tôi ký tên là được.”

Tống Đình âm dương quái khí: “Đã biết, Thẩm nhị gia.”

Cũng không biết cái gì chạm vào điểm nhạy cảm của Thẩm Thận, Thẩm Thận giương mắt liếc qua: “Cậu nói tôi già sao?”

Từ trước tới giờ anh không thích Hứa Mạt tiếp xúc với nam sinh cùng tuổi, điểm mấu chốt là ở chỗ anh lớn hơn cô ba tuổi.

Mọi chuyện theo đuổi hoàn mỹ của anh, ở điểm này, trước nay cũng chưa để ý qua.

Tống Đình tức giận, tầm mắt tự nhiên rơi xuống nơi nào đó: “Thôi đi, giống cậu vậy, già rồi còn ra về.”

Thẩm Thận nhướng mày, cười đến bừa bãi: “Biến đi.”

Tống Đình bỗng chốc nhớ tới một biện pháp: “Tôi hôm nay chỉ giáo cho cậu một chiêu, công ty mỗi năm một lần không phải có đại hội thể thao sao?”

Thẩm Thận giương mắt nhìn qua: “Tiếp tục.”

Tống Đình lén lút ngước ngược đầu lên, thì thào một phen.

Nhà Thẩm gia đêm nay phá lệ náo nhiệt, xem như là một buổi gia yến.

Thẩm Ôm cùng bạn gái nhỏ trước kia cũng đã tới, nhưng chưa có nhìn kỹ mặt Thẩm Thận, hôm nay Thẩm Thận mới vừa vào cửa, cô liền nổi lên hoa si, oa một tiếng, cảm khái nói: “Đẹp trai quá a.”

Mặt Thảm Ôm lúc ấy liền đen xì, Thảm Thận cười cười không nói chuyện.

Bất quá cô bạn gái nhỏ này tính tình cũng tốt, làm tâm Thảm lão gia từ vui sướng lên đến mây xanh, hai người còn hứng lên chơi cờ.

Còn Thảm Khoảnh bồi vị hôn thê của mình ở trên sô pha, ngày thường thanh thanh lãnh lãnh một người, hôm nay mặt mày đều là ý cười.

Thảm Thận một người ngồi lệch qua ghế mây, cầm di động mở album ảnh. Anh cùng Hứa Mạt chụp ảnh chung rất ít, Thảm Thận không thích chụp ảnh, chắc Hứa Mạt cũng vậy, chưa bao giờ thấy cô chủ động để cặp qua.

Giờ phút này đây, di động Thảm Thận, có muốn xem ảnh nhớ người cũng tìm không được nhiều ảnh mà nhìn.

Thảm lão gia từ thẳng một hồi cờ, tâm tình sung sướng, ngồi xuống bên cạnh anh: “Kể tiếp tính thế nào?”

Thảm Thận đầu cũng chưa nâng, ngữ khí lười nhác: “Tùy tiện thôi.”

Thảm lão gia từ mặt có chút xanh: “Cháu nói nhầm nhí gì vậy!”

Thảm Thận nghiêng đầu, nhìn qua: “Không phải ông cũng đang nói nhầm sao?”

Thảm lão gia từ từ trong lỗ mũi hừ một tiếng.

Chu tẩu vội xong rồi đi lên: “Nhị thiếu gia, hôm nay tôi tới chỗ cậu giúp cậu thu thập một chút, tiệm giặt quần áo giặt tôi không yên tâm, chán đơn đều là tôi tự mình giúp cậu trải.”

Thảm Thận sừng sốt một cái chớp mắt: “Gối đầu cũng là di thay?”

Chu tẩu cười tủm tỉm: “Đúng vậy, trước kia có vài lần buổi sáng đi nhìn cậu ôm gối đầu ngủ, mặt chôn đến gáy gao, lần này đi triệt triệt để để giặt sạch một lần, biết cậu thích sạch sẽ mà.”

Thảm Thận: “.....”

Chu tẩu đi rồi, Thảm lão gia từ mới tiếp tục nói chuyện: “Ta nghe nói cháu trong công ty ký hợp đồng với cô gái kia, còn tính toán bao che thiên vị cho nó?”

Thảm Thận không để bụng: “Ông nghe ai nói?”

Thảm lão gia từ đập cây gậy một cái xuống đất, nói năng có khí phách: “Ta không đồng ý!”

Biểu tình trêu đùa của Thảm Thận thu liễm lại, ngữ khí thực đậm nhạt: “Cháu có cân nhắc của chính mình, ông lần này thật sự đừng động vào được không?”

Đối với an bài của Hứa Mạt, công ty bên trong vẫn có tổng hợp suy tính kỹ càng, mới thi hành ý kiến của Thảm Thận.

“Ta đây vẫn là muốn hỏi cháu, khi nào kết hôn! Trong nhà này cháu là cái đứa không có gì đứng đắn, trước nay không thấy cháu mang ai về ra mắt.” Thảm lão gia từ chính mình cũng không nghĩ sẽ đề cập đến chuyện này, nhưng là nhìn thấy đáng về Thảm Thận cả lo phát pho, liền sinh khí mà nói ra.

Từ nhỏ đến lớn, chính là cái tiểu tử thú này, vẫn luôn ngỗ nghịch với ý kiến của ông, mỗi chuyện đều phải đối nghịch mới chịu được.

Thật sự Thảm Thận không thích nghe, mỗi lần trở về đều bị dò hỏi, cùng niệm chú chẳng khác là bao.

“Tạm thời không muốn nghĩ đến, sự nghiệp quan trọng hơn.” Thảm Thận ngồi lại ghế mây, chân tùy ý để ở một bên trên bàn trà.

Quả nhiên, nhắc tới phương diện này, Thảm lão gia từ sắc mặt mới hòa hoãn một ít: “Dù sao cô gái kia không được, sau một đoạn thời gian, dù là con không nghĩ tới, ta cũng muốn cho con ổn định.”

Kết hôn sao.

Đây là đề tài trước giờ Thảm Thận chưa bao giờ nghĩ tới.

Mà giờ này khắc này, trong lòng của anh lại hiện lên một bóng hình xinh đẹp.

Tầm mắt Thảm Thận trở lại màn hình di động, đó là bức ảnh anh cùng Hứa Mạt trượt tuyết, khuôn mặt cô trắng nhò chôn ở khăn quàng cổ caro, mi mắt cong cong.

Tâm Thảm Thận bỗng chốc nhảy lên, thỉnh thoảng thỉnh thoảng, ngay sau đó một chút, chạy dài không ngừng.

Nếu là kết hôn cùng cô, cũng không phải không thể.

Tác giả có lời muốn nói: Thảm càng quấy: Đến gối đầu cũng bỏ mình đi sao!

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Hoa Nhài Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Đêm dần chìm xuống, các cô gái thấy đã trễ nên sôi nổi rời đi, Thảm gia lại yên tĩnh trở lại.

Suy nghĩ tràn trọc vài vòng, Thảm Thận không tiếp tục trêu đùa tâm tư mình nữa, nhìn phía lão nhân gia: "Vì cái gì Thảm Ôm có thể, con lại không thể?"

Thảm Ôm cũng có bạn gái không có gia thế hiển hách, nhưng ngoài ý muốn lại khiến lão gia từ thích.

Thẩm lão gia từ vuốt vuốt chòm râu: "Kia không giống nhau, nó là cháu ngoại, lại nói, con gái nhà người ta là thực lòng thích nó, còn con xem lại mình đi, cô gái kia chủ động nói chia tay, con còn cùng ba con thỏa hiệp để theo cô ta về công ty giải trí, ta xem con là bị ma xui quỷ khiến rồi!"

Thẩm Thận nghe vậy nường mảy: "Cái gì cháu ngoại cháu nội, không phải đều là cháu sao, ông nói lời này thật bất công."

Bà nội Thẩm cũng lại đẩy ngồi, ngữ khí mang theo điểm dung túng: "Ai..... con nếu là thật lòng thích cũng không có gì không tốt, con cái gì cũng không thiếu, chính là thiếu người trị được con, xem con còn kiêu ngạo được không."

Nói xong bà nhìn về phía lão gia từ: "Ông cả ngày như vậy, tôi còn tưởng rằng cô gái kia thật không tốt, Chu tẩu đều cùng tôi nói rồi, lớn lên xinh đẹp không nói, tính tình cũng rất tốt, như thế nào ông lại phản đối?"

Nghe bà nội Thẩm nói xong, thanh âm Thẩm lão gia từ không còn cao ngạo, rốt cuộc hòa hoãn lại: "Bà hỏi nó đi, người ta đem nó làm gì, bị chơi đến xoay vòng rồi."

Thẩm Thận trực tiếp đứng lên, từ trên bàn trà chọn một miếng trái cây đưa cho bà nội Thẩm, lại lấy cho mình một miếng nhét vào trong miệng: "Hiện tại công ty là của con, ông muốn trời con lại, cũng phải nhìn xem có bản lĩnh kia hay không đã."

Thẩm lão gia từ mặt trầm xuống, liền chỉ gây đến anh: "Đã trẻ thế này thì ở nơi này ngủ đi. Để Chu tẩu thu thập căn phòng trước kia cho con nghỉ ngơi!"

Thẩm Thận lấy áo khoác Chu tẩu đưa tới, không nhanh không chậm mà mặc vào: "Đây không phải sợ buổi tối ông cho người tới trời con sao, con lại không giống ông, lưu manh như vậy."

Thẩm lão gia từ bị nói lưu manh: "....."

Tần quân gia không đưa Thẩm Thận về mà anh tự mình lái, trước khi đi, Tần quân gia đi lên trước: "Thiếu gia, hôm nay phần điểm tâm kia Hứa tiểu thư đã nhận lấy"

Thẩm Thận nghe xong khoe miệng hơi hơi gọi lên, vừa muốn nói cái gì đó, Tần quân gia mới bồi thêm một câu: "Nhưng cô ấy còn nói thêm, không có lần sau, về sau sẽ không nhận nữa."

Thẩm Thận đang cười nghe câu này chợt cứng đờ, tiện đà hừ lạnh một tiếng: "Đã biết."

Tần quân gia gật gật đầu: "Nếu muốn, có thể để tôi cùng Chu tẩu đến giải hòa cho cô cậu."

Rốt cuộc quen nhau ba năm, tình nghĩa vẫn phải có. Thẩm Thận tự nhiên có chút bực bội, anh đường đường là Thẩm nhị thiếu, thật vất vả theo đuổi bạn gái, cứ nhiên muốn nhờ đến người lớn tuổi tranh thủ tình cảm.

"..... Nói sau đi." Anh chưa nói đồng ý hay không, nhưng rốt cuộc vẫn là suy nghĩ một chút, thời khắc mấu chốt dùng một chút thủ đoạn cũng không phải không được.

Siêu xe chạy dọc theo đường quốc lộ đi xuống, Thẩm Thận mở cửa sổ xe, gió biển tràn vào, rét lạnh lại ẩm ướt, bực bội bị thổi tan rất nhiều, nhưng trong lòng vẫn còn cảm xúc khác thường nào đó đang quay cuồng.

Hiện tại anh không muốn gặp ai, chỉ nghĩ đến cô. Xe tiến vào trung tâm thành phố, rốt cuộc qua khúc cua, hướng phía bắc mà chạy.

Địa chỉ chỗ ở mới của Hứa Mạt, Thẩm Thận biết được, nhưng anh chưa bao giờ tới. Chờ đến khi anh có phản ứng, xe đã chạy đến đường vào nhà cô rồi. Anh dứt khoát tắt động cơ, cho xe chậm rãi lướt qua.

Gian phòng kia vừa vụt sáng lên đèn màu cam, bộ dạng mờ nhạt lại ấm áp, làm anh nhớ tới trước kia hai người cùng nhau trong phòng tắm vui đùa âm ỉ. Chung cư anh hàng năm nhiệt độ ổn định, trong phòng tắm lại bỏ thêm lò sưởi, hai người liền ở dưới vôi hoa sen triền miên. Độ cung sống lưng của cô tuyệt đẹp, đôi vai trắng tấp, xương cánh bướm phá lệ sắc sảo, ở giữa cái eo đột nhiên bị kiềm chế, đường cong nhu hòa, làn da trắng nõn, tất cả hội tụ trên người cô rất hòa hợp.

Cỗ hòng Thẩm Thận bỗng dựng nổi lên cơn khô nóng, dứt khoát xuống xe, tùy ý mà dựa ở bên ngược lên nhìn.

Gần đây Hứa Mạt rất bận giống như trở lại thời còn nhỏ chông đèn đọc kịch bản, nắm chặt hết thảy thời gian nhàn rỗi.

Cô tắm xong, xoa xoa tóc liền lê dép bước đi, chuẩn bị lên giường ngủ.

Đi đến bên cửa sổ, cô có thói quen nhìn ra bên ngoài, nhìn xa xăm liếc mắt chỗ này, liếc mắt chỗ kia một chút, cô bỗng sùng sốt.

Nơi lân cận đều là khu dân cư kiểu cũ, y theo thành phố quy hoạch, tạm thời còn chưa phá bỏ và di dời, tầng lầu cũng không cao.

Từ góc độ này cô có thể nhìn đến bóng dáng cao dài sừng sững kia, một chiếc xe thập phần sang trọng cùng chủ nhân của nó làm cho người ta cảm giác giống nhau, kiêu ngạo lại tỏa sáng.

Thẩm Thận trong lúc lơ đãng mà ngẩng đầu, động tác tay nhất thời cứng lại.

Hai người cách nhau khoảng cách không xa không gần bốn mắt nhìn nhau.

Cứ như đã ước định trước, hai người đều không có động tĩnh gì, đều là lẳng lặng mà đứng im như vậy.

Qua một lúc lâu, Hứa Mạt đảo mắt, chậm rãi đem bức màn cửa kéo lại.

Thẩm Thận phui phui khói bụi trong tay, nhìn chằm chằm cửa sổ kia, thẳng đến khi ánh đèn tắt ngủm, khoảng không lâm vào một mảnh tối đen.

Hứa Mạt không biết trong lòng mình là cảm giác gì, nhưng là chợt liếc mắt một cái nhìn đến Thẩm Thận ở dưới, tinh thần cô vẫn có chút hoảng.

Xóc ồ chặn lên, cô nhẹ nhàng mà ngồi xuống, cuối cùng cũng không có phản ứng gì quá lớn, giờ tay ấn tắt đèn. Nhưng mà di động vào giờ phút này lại rung lên "Ong ong", màn hình chớp tắt sáng đèn.

Hứa Mạt vội qua di động ở đầu giường, mở màn hình là một dãy số quen thuộc.

Phát tới là một tin nhắn

"Tiểu Mạt, anh muốn theo đuổi em."

"Cậu mẹ nó liền đã nhấn tin nhắn này?????" Tống Đình cảm giác một ngụm máu huyết đang xông lên cổ họng.

Thẩm Thận nhủu nhủu mày: "Không phải cậu nói muốn tôi cho cô ấy thấy tâm ý của tôi sao?"

Tuy rằng WeChat bị xóa, còn may số điện thoại không có bị cô kéo vào danh sách đen.

"Dù là vậy nhưng ý tôi cũng không phải như thế a". Tống Đình cảm thấy Thẩm Thận vẫn là an tình một chút thì tốt hơn, độc thân mới thích hợp với cậu ta.

Nói một câu "Anh muốn theo đuổi em"

"Cậu muốn bày tỏ tâm ý thì nói nhiều một chút mấy lời yêu thương màu hồng, cái gì anh chỉ yêu một mình em, trong mắt chỉ có thể nhìn thấy em, không có cô gái nào không thích những lời nói ngọt ngào này cả.....". Tống Đình đơn giản đem kinh nghiệm trước kia của chính mình ra thao thao bất tuyệt.

Thẩm Thận tức khắc đánh gãy lời nói của Tống Đình, cuối cùng còn tự mình khẳng định mà nói: "Tiểu Mạt sẽ không thích như vậy."

Tống Đình tám tấc hai tiếng: "Kỳ thật hiện tại vẫn là kiểu càng quấy tương đối nổi tiếng, giống cậu vậy, nhìn qua liền biết thích treu hoa ghẹo nguyệt, không có cảm giác an toàn gì, cậu xem Trần Thanh Huy đi, bạn cùng phòng trước kia của Tiểu Mạt điên cuồng theo đuổi cậu ta kia."

Thẩm Thận nhướng mày: "Hừm? Còn có chuyện này?"

Tống Đình nói tiếp: "Cậu ấy sẽ giúp ngài, thả tôi đi được không, tôi thật sự không nổi ngài."

Thẩm Thận đáp cậu ta một chân: "Tôi vốn dĩ cũng không nghĩ là sẽ dựa vào cậu."

Anh ngồi trở lại làm công ghế: "Đại hội thể thao chuẩn bị đến đâu rồi?"

"Năm nay chúng ta không chọn sân đấu trong nhà, mà chọn sân thi đấu ở ngoài trời, thuận lợi cho cậu thi triển khả năng theo đuổi, cậu phải biết rằng cậu do dự một phút thì cô ấy sẽ cách xa cậu một phần."

Thẩm Thận sờ sờ cằm, trung ra bộ dáng suy nghĩ xa xăm.

Hứa Mạt được thông báo chuyện này trước ba ngày, theo thường lệ mỗi năm Nhất Ngàn đều sẽ tổ chức đại hội thể thao để tăng cường sự tập trung, cũng như thích hợp để rèn luyện cho các nghệ sĩ.

Nhân dịp này tiến hành quay chụp các clip ngắn, tung lên mạng, để thu hút các fan thêm cho các nghệ sĩ.

Ở hạng mục diễn viên mới Hứa Mạt cũng có chút danh tiếng, trong khóa huấn luyện không thể nghi ngờ là nhân khí của cô rất cao, lúc cô được tuyển chọn, các thực tập sinh cùng đợt cũng không có dị nghị gì, nhưng cũng có chút hâm mộ.

Rốt cuộc, năm nay địa điểm tổ chức là ở nước ngoài, là một đảo nhỏ ở nam Thái Bình Dương - đảo Fiji.

Càng miễn bàn lần này đồng hành còn có đàn anh, đàn chị rất có tiếng tăm. Ảnh đế Trình Mục Hành, ảnh hậu Ngàn Chi, ngoài ra còn có Hạ Văn Tinh là nhân vật có lưu lượng fan trong nước nằm trong top đầu. Cùng với tiểu báo bồi quốc dân Biên Lê chiếm đóng nửa bầu trời thần tượng, cũng hiển hách không kém.

Lúc trước Thẩm Thanh Thiệu sẽ không tham gia các loại hoạt động như thế này, nhưng mà không biết ai lộ ra thông tin lần này Thẩm tổng - Thẩm Thận cũng sẽ tham gia, trong khoảng thời gian ngắn toàn công ty đều muốn nổ tung vì tin tức này.

Hứa Mạt cũng có chút thông suốt về việc tham dự hoạt động thể thao, công ty muốn các nhân tố mới đang thực tập được ra mắt trong dịp này luôn.

Bởi vì tháng sau cô phải đóng phim, nên đoàn đội của cô đã sớm chuẩn bị tốt, người đại diện là Lý Nguyễn - nhân vật sấm rền gió cuốn trong ngành cũng rất mất tay trong việc dẫn dắt diễn viên mới, rất nhiều diễn viên có tiếng đều là Lý Nguyễn một tay tạo ra.

Lần này đến đây vốn dĩ có người đại diện cùng trợ lý đi theo, nhưng vì Lý Nguyễn có chút việc, hơn nữa lần đại hội thể thao này đối với bên ngoài thì phong bế tin tức ban đầu, Lý Nguyễn cũng chuẩn bị sắp xếp một vài việc cần chú ý về sau, nên mặc kệ đề Hứa Mạt tự đi trước, thuận đường cho Hứa Mạt có chút thả lỏng, coi như là hưởng thụ kỳ nghỉ.

Nghệ sĩ cùng nhân viên công ty tách ra hai nhóm đi, khi đến nơi thì mọi người tụ họp ở sân bay để cùng về khách sạn.

Nhân viên, nghệ sĩ tụ lại khung cảnh ồn ào, nói chung cũng có chút ít đề tài bàn luận. Hứa Mạt cũng không nghĩ muốn chen vào nên an tĩnh đứng ở một bên.

Vẫn là sau đó có một đại tiền bối xem như thân thiết lại đây thăm hỏi cô: "Hiện tại cũng không có quay clip gì, mọi người đều cùng nhau nói chuyện phiếm, em cũng đến đây tham gia đi."

Hứa Mạt gật gật đầu, lại do dự một phen, cô hiện tại tùy ý dám đứng trước màn ảnh tự do phát huy, nhưng mà nhiều người xa lạ như vậy cô không quen biết người ta lại bắt cô qua bất chuyện, cô cảm thấy có chút bối rối.

Nhờ có đại tiền bối dẫn dắt, nên Hứa Mạt cũng khách sáo nói được vài câu với mọi người.

Trong công ty có nhân viên cũng biết cô, tuy rằng không quá quen thân, nhưng cũng đều là tò mò mà đi lên nói chuyện, Hứa Mạt hỏi gì đáp nấy, đối với cô cũng xem như không quá nhàm chán.

Bởi vì Nhất Ngàn có số lượng nhân viên rất đông đảo, lại mang theo trang thiết bị quay chụp, không thể cắm trại trên biển, nên chọn khách sạn năm sao có khu vực bờ biển riêng.

Kỳ thật nơi này chính là chi nhánh khách sạn Hoa An Đình Thành ở hải ngoại của tập đoàn Thẩm thị.

Vào khách sạn, mọi người sôi nổi đăng ký check in nhận phòng.

Hứa Mạt không vội, liền chờ ở vị trí cuối cùng, nghĩ ít người lại rồi đi đăng ký phòng cũng không muộn.

Cô buồn chán mà ngồi chờ ở đại sảnh, bỗng chốc thấy mọi người đều đứng hình, tự động lùi ra hai phía tạo thành một con đường.

Một thân ảnh cao dài từ cửa xoay tròn đi vào tới, người tới khỏe miệng cười như không cười với một đôi mắt đào hoa, thần thái sáng láng, thể nhưng so với ngày thường còn muốn hấp dẫn hơn vài phần, khí thế mang theo gió biển mà xuyên qua mọi người, đang được tổng giám đốc khách sạn cung kính dẫn đường.

Hứa Mạt đẩy rương hành lý, đem bóng dáng của anh biến mất khỏi tầm mắt mình, bước chân đi đến quầy tiếp tân phía trước.

Cô là người cuối cùng, tiếp tân dùng tiếng Trung sức sặc thông báo cho cô, các loại phòng VIP đã có người, thay vào đó xin lỗi cô bằng cách miễn phí lấy cho cô phòng thông thoáng.

Các nhân viên ở bên cạnh nghe thế đều cảm thán sao Hứa Mạt lại có vận khí tốt như vậy, có mấy người thậm chí nóng lòng muốn thử, tỏ vẻ muốn tới cùng cô hưởng thụ, cảm thụ một chút loại phòng đứng đầu của Hoa An Đình Thành.

Hứa Mạt trong lòng sinh nghi, cũng không biết có phải hay không trùng hợp, cô theo bản năng hướng tới phía Thẩm Thận.

Thẩm Thận đã được đưa vào thang máy đang chờ thang máy đóng cửa, vô tình hay cố ý cũng đang nhìn về hướng của cô.

Thấy cô xa xa cũng nhìn lại đây, anh chậm rãi gọi lên khỏe miệng, nở nụ cười

Tác giả có lời muốn nói: Thẩm càng quấy: Như thế này mà bảo không biết theo đuổi con gái sao? Đây không phải rất lãng mạn à?

Hành đầu to: Đúng đúng đúng ngài nói đúng =.=

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Hoa Nhài Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.